

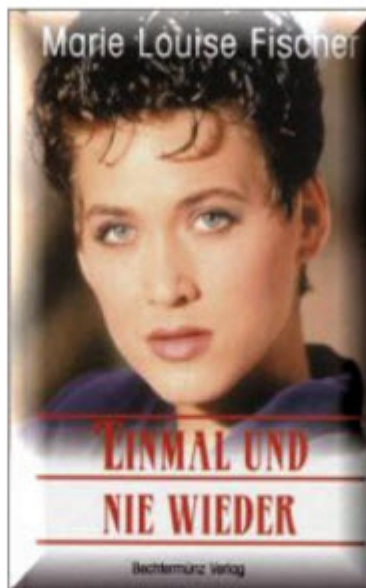

V
NIKAD VIŠE

MARIE
LOUISE FISCHER

Nikad više

Naslov izvornika
EINMAL UND NIE WIEDER

Marie Louise Fischer

Nikad više

Naravno da te volim! - rekao je izlazeći. Nije ni postavila pitanje, nesigurna, nemajući dovoljno hrabrosti za to; samo je otvorila usta i toplo ga pogledala nesvjesna punoće osjećaja koji su joj se očitavali na licu. Zablistala je, no on je već nestao. Na trenutak je ostala u razbacanom krevetu protežući se i uživajući poput mačkice. Zatim se u hipu digla i otrčala do prozora. On je upravo otključavao svoj srebrno-sivi porše i bacio kratak pogled prema njoj. Mahnula mu je, iako je znala da ju na petom katu ne može raspoznati kroz kišu koja je lijevala, no imala je potrebu dati mu neki znak, umišljajući kako ga je on, ako ga i nije vidio, sigurno osjetio.

Krenuo je elegantno se uključivši u spori nedjeljni promet Jugendheimske ulice i malo potom nestao s vidika.

S drhtavim uzdahom Heike se okrenula, odjurila bosonoga u svoju majušnu kuhinju i natočila kavu u jednu od dvije pripremljene šalice. Pomislila je kako je barem kavu mogao popiti s njom. Tako se prokleta žurio!

Prekriženih nogu, onako gola, priljubila se uz naslonjač i srknula vruću kavu. Soba je bila neuredna, ali ona se već navikla na to, više ine primjećujući nered. Njezine traperice, majica, frotirski ručnik i još uvijek vlažna trenirka bili su zgužvani na podu.

Usredotočila je pogled na malu crvenu mrlju na sredini plahte. Doista je krvarila, što je i bilo za očekivati, prema svemu što je o tome čula i čitala, iako nikada u to stvarno nije vjerovala. Krvarila je i boljelo ju je, no bila je tako sretna kao nikada prije, jer je to prouzročio Urban, Urban Hanslik i nitko drugi, kojeg je obožavala još od vremena kada je kao naučnica počela raditi u promidžbenoj agenciji. On se s njom šalio, pokatkad se to moglo protumačiti i kao udvaranje, ali je jaz među njima bio neizmjerljivo velik, izgledajući posve nepremostiv. No kad su ležali jedno uz drugo i dok je osjećala mišiće njegovog glatkog tijela najednom je, kao čarobnim štapićem, nestao jaz koji ih je dijelio. Još uvijek je osjećala njegov miris, mješavinu znoja, skupe kolonjske vode i kiše.

Bili su tako bliski – toliko bliski koliko dvoje ljudi uopće može biti. Njezin se čitav život promijenio u jednoj minuti.

Heike je bila uvjerena kako se i sama morala promijeniti.

Kada je ispraznila šalicu skočila je i ispitivački stala pred zrcalo iznad umivaonika. Međutim, vidjela je uobičajenu sliku: velike sive oči, sa svijetlim trepavicama i obrvama, kakva je bila i kosa, široka i blijeda usta i jamice na obrazima koje su se pojavljivale kad bi se smijala. 'Još uvijek izgledam kao dijete', pomisli razočarano. 'Devetnaest godina, a nimalo zrelosti.' Doživljaj koji je ostao iza nje nije joj ostavio traga na licu.

No njezino je tijelo, koje nije mogla vidjeti u zrcalu, u svakom slučaju bilo tijelo mlade žene, dobro razvijeno i s odvažnim prsima. Objema je rukama pogladila grudi i vitki struk. 'U svakom slučaju', tješila se, 'od sada mogu upotrebljavati tampone.'

S olakšanjem je ustvrdila da više ne krvari, ali je na naslonjaču ipak ostala mala mrlja. Namočila je krajičak ručnika i očistila ju. Zatim je to isto napravila na plahti. Idući će vikend nositi rublje doma. Njezina majka ne mora odmah vidjeti što se dogodilo. To je bila njezina tajna, iako je imala silnu želju daju s nekim podijeli.

Razlog više za ljutnju što je bez telefona; inače bi odmah porazgovarala s najboljom prijateljicom u Eppelsbachu, selu u Taunusu, u kojemu je odrasla i gdje joj još uvijek žive roditelji. Otrčati u telefonsku govornicu činilo joj se budalastim.

Mogla je, naravno, kasnije nazvati iz 'Zelenog Heinricha', gostionice na uglu u koju je povremeno svraćala u društvu s drugim mladim ljudima popiti pivo ili Colu. No tamo se telefon nalazio na šanku i sigurno bi netko od gostiju čuo što govori. Zaključila je kako je zamisao da začuđenom svijetu oko sebe objašnjava kako je konačno izgubila nevinost jednostavno smiješna. Točno je znala, bolje rečeno bila je prilično sigurna, da je Elke već s petnaest godina imala nešto ozbiljno s jednim odraslim momkom. Ona sama do sada nikad nije priznala svoje neiskustvo, pa zašto bi to činila sada? Samo bi posve nepotrebno ispala smiješna.

Uopće nije imala volje danas ponovno izlaziti. Kiša je još uvijek padala. Promijenila je navlaku na kauču i upotrijebljeno posteljno rublje i zajedno s ostalim rubljem koje je bilo razasuto po sobi, strpala u veliki kovčeg koji je namjeravala ponijeti u

Eppelbach. Potom je otišla pod tuš, pažljivo se istuširala i potom uvukla u kućni ogrtač. Ponovno se smjestila u naslonjač, jedini kojeg je imala u sobi, ovaj put s prekrštenim nogama, i uključila mali televizor. No odmah ga je isključila. Sudbina ljudi u Ulici lipa, ili što su već obično prikazivali, nije ju zanimala. Daleko zanimljiviji bio joj je vlastiti život.

Sjećala se kako je odmah poslije mature došla u Frankfurt. Nikada nije imala volje za studiranjem. Mislila je kako će joj posao u nekoj promidžbenoj agenciji pričinjavati zadovoljstvo. Jako se razveselila kada joj je ujak Hans-Ludwig – bankar Hans-Ludwig Bethke – našao mjesto naučnice u agenciji 'panem et circenses', skraćeno 'p & c'.

Nažalost, poslom nije bila posve zadovoljna, ali je barem upoznala Urbana Hanslika, jednog od četiri ortaka, i do ušiju se zaljubila u njega.

Vjerovala je da se nije zaljubila zbog toga što je odlično izgledao, jer joj se njegovo preplanulo lice s tankim usnama i prevelikim nosom činilo preoštrim, dok su mu toplinu davale samo intenzivno plave oči i plavi uvojak koji je neprestano morao uklanjati s čela. Mnogo više dojmla ju se njegova muževnost, snaga i inteligencija kojima je zračio i koje su ga činile neodoljivim. Njegov stas s vrlo uskim strukom i širokim ramenima pravio ga je nekako šiljastim. Heike je pomalo glupom smatrala njegovu sklonost nošenju talijanskih odijela s jako strukiranim sakoima. No pristajala su mu. Ni njegova odjeća za trčanje nije bila konfekcijska, što se odmah vidjelo, već skupi, posebno dizajnirani model.

Jutros ga nije prvi puta srela na redovitom joggiranju. Kad je saznala da svaki dan trči u Parku Carla von Weinberga nažalost ne uvijek u isto vrijeme – počela je i ona tamo trčati. Kad ju je vidio, pozdravio bi, nasmiješio se ili joj nehajno mahnuo lijevom rukom – iako je zapravo bio dešnjak.

Danas je bilo drukčije. Zastao je, teško dišući, brišući oznojeno čelo.

Skupila je hrabrosti i obratila mu se.

"Jeste li odradili svoje?"

"Moglo bi se reći", odgovorio je. "Iskrpljen sam."

"Ja upravo počinjem", objasnila je, ne mičući se s mjesta.

Posve neočekivano spustio se pljusak. Žene su vrisnule, a muškarci su se razbježali. Nebo nad Frankfurtom već je danima bilo tako sivo kao da se sunce više nikada neće pokazati, no s kišom nije nitko računao.

Panika u parku izgledala joj je smiješna. Čvrsto ju je zgrabio za ruku. "Gdje stanujete?" "Posve blizu. U Jugendheimskoj ulici."

"Dođite! Odvest ću vas doma." Kad su već bili na putu do njegova poršea, dodao je: "Da se ne prehladite", što je zvučalo pomalo suvišno jer je objašnjenje očigledno bilo nepotrebno.

"Zabrinuti ste za moju radnu sposobnost?" našalila se dobro znajući kako se ni izdaleka ne radi o tome.

Nije ništa odgovorio već ju je samo iskosa pogledao svojim intenzivno plavim očima. Bio je to pogled koji je puno govorio, koji je mogla protumačiti kako je htjela.

Za vrijeme kratke vožnje nisu progovorili ni riječi. Pokušavala se nečeg sjetiti no nije joj palo na pamet ništa što bi njega moglo zanimati.

"Tu smo", bilo je sve što je rekla kada su stigli do kuće u kojoj je stanovala – posve obične stambene peterokatnice s hladnom, jednostavnom fasadom.

Parkirao je preko puta ostavivši motor upaljenim. Snažno dinamično podrhtavanje mašine prolazio joj je kostima.

Glas joj je zvučao usiljeno kada je rekla: "Lijepo od vas što ste me povezli."

Ništa nije odgovorio, čak ju nije ni pogledao. Motor je brujaio, kiša je bubnjala po krovu, brisači su plesali.

Zbunjeno je držala kvaku na vratima no nikako je nije mogla pritisnuti još uvijek očekujući neki njegov potez.

"Hoćete li popiti šalicu kave kod mene?" konačno se uspjela sabrati.

Trgnuo se, ugasio motor i iznenađujuće živahno rekao: "Može, idemo!"

Jedno uz drugo pretrčali su kolnik.

"Dizalo opet ne radi", objasnila je, "moramo stubama do petog kata." Dok su se penjali dodala je: "Barem smo na suhom."

"Da. Barem to", potvrdio je.

Izgledalo je da je posve usmjeren na to da bez muke svlada stube i ne ostane bez daha, što mu nije bilo baš lako, mislila je, jer je morao imati već skoro trideset godina.

Heike se penjala bez teškoća; doslovno je letjela ispred njega i već je otvorila vrata stana kada je on stigao. Bila je sretna da je ujutro pospremila krevet i prekrila ga velikim šarenim pokrivačem, što joj baš i nije bio običaj.

"Uđite!" viknula je preko ramena jureći u čajnu kuhinju koja je bila jedva nešto veća od niše. Već je htjela naliti vodu u lončić kad joj je sinulo da bi za svog važnog posjetitelja ipak morala skuhati dobru kavu. Nalila je vodu u aparat za kavu, donijela iz hladnjaka načeti paketić mljevene kave i stavila bogatu porciju u filter vrećicu. Potom je uključila aparat i stavila tanjurić i šalicu na mali poslužavnik koji je bio ukrašen slikom umiljatog sivog mopsa; poklon pri useljenju od bratića Daniela Bethkea.

"Nažalost nemam vrhnja ni šećera", rekla je bez posebnog žaljenja.

"Dođi k meni!" naredio je.

Heike je bila iznenađena ne samo tonom već i zbog neformalnog prelaza s vi na ti.

"Ali..." počela je nesigurno i okrenula se prema njemu.

Stajao je pred njom, skoro gol. Na sebi je imao još samo elegantne crno-bijele prugaste bokserice.

Ništa nije shvatila – kakav je naivni glupi zečić zapravo bila – samo je širom otvorila oči.

On je to vjerojatno odmah primijetio jer se umirujuće nasmiješio. "Van iz mokrih krpa!" rekao je. "Ne želiš se valjda razboljeti."

"Ne, ali..." mucala je, no ipak se nije opirala dok joj je preko glave skidao gornji dio trenirke.

Sagnuo se i poljubio joj grudi. "Vidi, kakve dražesne blizanke", rekao je i činilo se da su ga se uistinu dojmile. No, posve drukčijim, suhim tonom je dodao: "Skini cipele, inače ti ne mogu pomoći da skineš hlače!"

Poslušala je, opčinjena, skoro hipnotizirana.

Kad je gola stala ispred njega, objmio ju je rukama oko struka i izazovno ljubio dok nije otvorila usta.

Nije joj to bio prvi 'pravi' poljubac ali je bio prvi koji je probudio strast. S dečkima svoje dobi radila je to samo iz dobroćudnosti i

nikada nije shvatila što oni u tome uopće nalaze.

Sada je znala.

Željela je da taj poljubac vječno traje, ali je završio brzo. Skinuo je bokserice i stavio njezinu ruku na svoj čvrsti ud koji je pulsirao pod njezinim dodirima. Potom je jednom rukom skinuo pokrivač s kreveta i bacio se s njom na ležaj.

Više nije bila začuđena znajući što će se sad dogoditi. Osjetila je želju. Nije baš bila spretna, mislila je, ali to se zacijelo nije ni moglo očekivati od djevojke bez iskustva. Sjetila se kako joj je podigao koljena jer nije znala što treba raditi.

Kada je osjetio otpor na trenutak je ustuknuo, a onda je još jače gurnuo.

Je li vikala? Nije bila sigurna, samo je znala da je boljelo.

"Idući put", rekao je i nježno ju poljubio u čelo, "bit će ti bolje. Sada moram ići." Brzo se obukao.

Ona je jednostavno ostala ležati gledajući za njim. Osjećala se na dotad nepoznati način ugodno.

Bila je sigurna daju on voli. Nije ga to uopće htjela pitati, a ni on to nije morao reći.

Ipak je odgovorio na neizrečeno pitanje i taje rečenica još uvijek lebdjela u prostoru, a ona je osjećala kako ju boli duboko u srcu: "Naravno date volim!"

Sljedećeg jutra više nije kišilo. Nebo je bilo neobično plavo dajući milijunskom gradu gotovo južnjački ugođaj. S druge strane Maine moćno su se uzdizali visoki poslovni tornjevi, vitki samo zbog svoje visine, odsijavajući nebesko plavetnilo sa svojih aluminijem i staklom obloženih zidova.

Heike Romer je dolaskom u grad bila pod dubokim dojmom tih nebodera kao simbola poslovnog središta. U međuvremenu su joj postali normalna kulisa koju uopće više nije primjećivala. Ustala je ranije nego obično i trčećim korakom stigla do Niederrada, obrtničkog područja s mnogim poslovnim zgradama. Tresla se zbog ponovnog viđenja s ljubavnikom.

Kuća u kojoj je bilo sjedište agencija 'p & c' bila je skromna, jednostavna zgrada, ali privlačna sa svojim kvadratnim proporcijama i upadljiva zbog zelenih prozorskih okvira. Prizemno, iza zrcalnih staklenih ploča trgovac automobilima prodavao je kola poznate

francuske marke, no već kod ulaza široka sjajna mesingana ploča upućivala je na agenciju, čije su prostorije, do kojih je vodilo dizalo, zauzimala čitav prvi kat.

Bilo je pet minuta do osam kad je Heike stigla. Zastala je pokraj ulaza, crvenih obraza, zagrijana od trčanja i uzbuđenja. Trgovac automobilima otvorio je već prije sat vremena i izvukao prugastu zeleno-bijelu platnenu nadstrešnicu. Heike je imala na sebi isprane traperice, tenisice i prljavo-ružičastu pamučnu košulju.

Kolege i kolegice iz agencije pristizali su jedno za drugim; šefovi su dolazili s obližnjeg parkirališta. Marcella Olpen, superelegantna i samopouzdana, pozdravila ju je odsutnim smiješkom, Philip Gamer, kreativac, u sakou s do neukusa velikim kockama, nakesio joj se; Peter Prokofiew, nizak, mršav i zamišljen, nije ju ni primijetio.

Ostari, fotografi, grafičar, fotoslagar i računalni stručnjak, došli su tramvajem do Niederrada i pristizali jedan za drugim, dovikivali 'Hej!' ili samo kimnuli glavom.

Nathan, grafički naučnik, tamnokosi zgodan mladić Heikine dobi, u trapericama i tenisicama kao i ona, zastao je na trenutak kod nje i pozdravio ju na svoj samodopadljiv način. "Hej, mala, ti ne ideš gore?"

Heike je samo nijemo zatresla glavom. "Mullerova će ti izvući uši."

Heike je slegnula ramenima. "Pa što."

"Samo da znaš." Nathan je otišao.

'Mullerova' je bila Heidi Muller, tajnica i knjigovođa agencije 'p&c' i Heikina pretpostavljena. Za lijepa vremena dolazila je na posao biciklom, a bez obzira na vrijeme uvijek je bila prva u uredu. Sigurno je već došla prije nego je Heike zaposjela svoje mjesto.

Vrijeme je prolazilo. Heike se osjećala glupo. Iako se dosjetila mogućnosti da Urban danas uopće ne dođe u agenciju, jer ima zakazan sastanak negdje vani, ipak se nije mogla odlučiti da napusti svoje stražarsko mjesto. 'Neka Mullerova zanovijeta koliko hoće', pomislila je.

Napokon je došao. Srce joj je jako zalupalo. Nije bio sam, već u pratnji Huberta Bendera iz tvrtke 'Bender Elektronik AG', najvažnije mušterije agencije. Bender mladi bio je kudrave glave, manji od

Urbana i nosio je naočale. Heike je pomislila kako se unatoč njegovom velikom bogatstvu nikada ne bi mogla zainteresirati za

njega.

Obojica su bila jako zaokupljena razgovorom i nisu se ni osvrnuli na Heike. Nehotice je napravila korak naprijed blistajući od očekivanja.

Tada ju je Urban opazio, no njegov oštri pogled nije pokazivao ni traga prepoznavanja. Gledao ju je i ne primjećujući je, kao da ne postoji.

Zatim se ponovno okrenuo svojem pratiocu. "Do ideja ćemo mi doći, Huberte", čula je kako govori prolazeći pokraj nje. "O tome si uopće ne moraš razbijati glavu."

"Da, ali ipak mislim ..." objašnjavao je Bender tvrdoglavo.

Potom su nestali kroz ulazna vrata. Heike neće nikada saznati što je mislio mladi poduzetnik, niti ju je to zanimalo. Kao daju je grom pogodio. Urban ju je ignorirao. To nikako nije mogla shvatiti.

Ušla je u ured mrmljajući ispriku.

Heidi Muller je sjedila za računalom, a njezini spretni prsti letjeli su tipkovnicom. Bila je to ljubazna, punačka mlada žena koja se sa svima, osim s Heike, dobro slagala.

"Pola sata kašnjenja", ustvrdila je. "Pretpostavljam kako imate objašnjenje za to."

Heike nije bila u stanju ničega se sjetiti pa je šutke sjela za svoj stol.

Heidi Muller se začudila. "Je li to moguće? Inače ste uvijek spremni za odgovor."

Heike je i dalje šutjela.

Gospoda Muller je prestala tipkati i pogledala Heike. Vidjela je očitu zbunjenost mlade djevojke. Odmah ju je preplavila samilost. "Što je s vama", upitala je prestrašeno. "Nešto vam se dogodilo?"

"Ništa. Baš ništa!" procijedi Heike. Potom s iznenadnim prkosom doda: "Ništa, što se vas tiče!"

Heidi Muller se nije uvrijedila. "Baš si svojeglava", reče i okrenu se ponovno k računalu.

Neko je vrijeme Heike nijemo sjedila ništa ne radeći dok se gospoda Muller ponovno usredotočila na svoj posao. "Što trebam raditi?" konačno upita.

"Ako otvorite oči, vidjet ćete."

Tek je tada Heike opazila gomilu kataloga i dopisa kojima se agencija predstavljala potencijalnim mušterijama i uz njih hrpu

kuverti. "A tako, opet kuvertiranje", reče nevoljko.

"Barem ne možete ništa krivo napraviti!" reče gospođa Muller ali se odmah ispravi: "Samo pazite da ne pomiješate dopise i ne stavite ih u krive kuverte! Uvijek usporediti adrese. Dogovoreno?"

"Nisam valjda toliko glupa!" odvrati Heike uobičajeno drsko, no njezine su misli bile negdje drugdje.

Trebalo joj je vremena da donekle prevlada šok koji joj je zadao Urban Hanslik. Njegovo je ponašanje više nego jasno pokazalo

hladno odbijanje. Nije to bila u stanju prihvatiti pa se tješila mišlju kao se radilo samo o nesporazumu.

Je li prisutnost Bendera mlađeg pokvarila susret? Razumljivo je da Urban ne želi pred poslovnim partnerom priznati svoju ljubavnu vezu s njom, naučnicom. Prije joj se uvijek barem nasmiješio ili kimnuo. Je li se bojao da će mu i pri najmanjem poticaju pasti oko vrata? Nije ju valjda smatrao takvom glupačom.

Ili! Bi li to možda i napravila? Nije očekivala ništa do nekoliko srdačnih riječi, ili, ako je htjela biti posve iskrena, da ju zagrlji. U svakom slučaju ne bi mu se sama bacila u naručje.

Naravno, on to nije mogao znati, izmišljala je isprike u njegovu obranu. Ne može mu se predbaciti što je računao s njezinom nepromišljenom reakcijom, čak je se bojao.

Heike je silno željela s ljubavnikom o svemu porazgovarati. Sigurno bi potvrdio njezine misli i sve bi opet bilo dobro. Greška je bila što se odmah, još jučer, nisu dogovorili kako će dalje. Dopuštala je mogućnost da on želi da njihova ljubav u početku ostane tajna. S time bi se u potpunosti složila. Morala mu je to objasniti. Ona je željela samo njegovu ljubav i nije se kanila hvalisati njihovom vezom. Ako bi on to želio, ona bi šutjela kao grob i ne bi se izdala nijednim pogledom, nijednom nježnom gestom. Osjećala se za to posve sposobnom.

U agenciji bi naravno jedno drugom govorili 'vi'. Konačno, on je bio suvlasnik tvrtke – rado je pričao kako je u tvrtki 'Procter & Gamble', iz koje je došao u 'p & c', prošao sve, od najnižih do najviših poslova – a ona je bila samo beznačajna naučnica.

Kada bi mu samo mogla prići i izložiti mu svoje gledište. Heike nije htjela priznati kako je njegovo ponašanje bilo posve jasno i

nedvosmisleno. Vjerovala je kako bi sve opet bilo dobro kad bi popričala s njim u četiri oka.

No kako naći prigodu za to? U agenciji nikada nije bio sam. Dijelio je ured s Peterom Prokofiewim, a izlazio je samo na razgovore s jednim od druge dvojice partnera. Nije ga mogla uvrebatu na hodniku. To bi bilo previše upadljivo, a on bi se mogao uplašiti da ga želi kompromitirati. Upravo to nije htjela.

Uza sve to nije mogla jednostavno zanemariti posao.

Morala je smisliti nešto bolje. Možda jednostavno otići u njegov ured, pozdraviti Petera Prokofiewa i reći: "Oprostite, gospodine Hanslik, mogu li na tren popričati s vama?"

On bi to shvatio i izašao s njom – najbolje u praznu sobu za sastanke.

Što onda ako bi on tvrdoglavo upitao: "O čemu se radi?"

Heike je predvidjela i tu mogućnost. Tada bi rekla: "Privatno je." To nikako ne bi mogao izbjeći.

Heike je u svojoj mladenačkoj prostodušnosti već svladala poniženje koje joj je nanio ne primjećujući kako joj se sprema još gore.

Već se bila podigla da gospođi Muller objasni kako mora na zahod kad je ušao Urban Hanslik. Njegov ju je dolazak jako iznenadio pa nije ništa drugo pomislila već da je došao radi nje.

No nije ju ni pogledao.

Brzo je prišao gospođi Muller i dao joj kazetu. "Napišite to, molim vas. To je snimka razgovora između mene i gospodina Bendera. Trebam to najkasnije do konferencije. S potrebnim kopijama."

Heidi Muller nije pokazivala koliko joj je smetalo prekidanje. "Bit će napravljeno, gospodine Hanslik!" reče živahno. "Trebaju li Heike to podijeliti prije konferencije?"

Kratko je razmislio. "Neće biti nužno. Dovoljno je davi ponesete dokumente."

"U to se možete pouzdati, gospodine Hanslik."

Lagano joj je stavio ruku na rame. "Kao da ja to ne znam, gospođo Muller." Okrenuo se na peti i napustio ured ne udostojivši Heike ni pogledom.

To je bio kraj. Heike se spustila natrag u stolac. Sada se nije mogla više ničim zavaravati. Ono što je njoj značilo ljubav Urbanu

Hansliku je bilo samo – noćni izlet. Ali zašto se onda ponašao kao da ju voli? Kako joj je to mogao učiniti?

U njoj je plamtio bijes. da je imala neko oružje upala bi mu u sobu i na mjestu ga ustrijelila.

No bila je posve nemoćna. Nije mogla baš ništa učiniti da mu se osveti.

Malo je olakšanje bilo što barem gospođa Muller nije ništa primijetila. Heike je glasno ispuhala nos. Ni u kom slučaju šefica ne smije uočiti kako se bori sa suzama.

Malo prije jedanaest sati gospođa Muller se digla i prikupila svoje papire kako bi otišla u sobu za sastanke, gdje se okupila većina suradnika agencije radi dogovora o novoj promidžbenoj akciji za tvrtku Bender Elektronik.

Heike je odmah prekinula svoj posao. U takvim slučajevima njezin je zadatak bio da preuzima telefonske pozive. Javljanje na telefon smatrala je dovoljnim za ispunjavanje svih svojih dužnosti i obveza prema agenciji.

Uzdahnuvši, naslonila se i predala svojim mračnim mislima. Nije mogla ubiti Urbana Hanslika. No kako će podnijeti svakodnevne susrete s njim i dopustiti da se prema njoj ponaša kao prema posljednjem smeću? To joj je izgledalo nemoguće.

U sobu je ušao Nathan, što nije bilo nemalo neobično. Običavao ju je potražiti kada je znao da je sama kako bi malo popričali. U pravilu je bio dobrodošao, no danas se otrešla na njega. "Što hoćeš?"

Nathan je ostao ravnodušan. "Što je s tobom?" Sjeo je na njezin pisaći stol. "Je li ti netko stao na prste?"

"Ah, pusti me na miru!"

Zapalio je cigaretu. "Je li te Mullerova izgrdila što si zakasnila? Sjeti se da sam te upozorio na to." Duboko je uzdahnuo. "Zašto si uopće dolje besposličarila?"

"To te se uopće ne tiče." Telefon je zazvonio.

Heike je digla slušalicu i promrmljala: "Promidžbena agencija 'panem et circenses'." Slušala je i potom odgovorila: "Ne, gospodin Hanslik ne može sada razgovarati. Ne, gospodin Gamer također ne može. Na sastanku su. Nazovite malo poslije! Kada, to vam također ne mogu reći." S treskom je spustila slušalicu.

Nathan se cerio. "Ti si doista sušta ljubaznost." "Gadi mi se čitav dućan."

"Ako nešto ne razumijem, to je zašto nas nisu pustili da sudjelujemo na njihovim *brain-storminzima*. Ne želim uopće tvrditi da imam sjajne ideje, ali i mi smo potrošači! Trebamo zajedno navaliti u tom smjeru." Istresao je spajalice iz plastične kutije kako biju upotrijebio kao pepeljaru.

"Ah, briga me za to. Ionako nikada ozbiljno ne razmatraju naše ideje."

"Moramo ih na to prisiliti."

"Onda pokušaj, ali bez mene. Svega mi je dovoljno." Prešla je rukom preko vrata. "Dat ću otkaz."

On se nasmijao. "Sigurno si poludjela. Ako to napraviš, nećeš više nikada dobiti ugovor za naukovanje."

"Pa onda? Tko još treba naukovanje?" "Ti! Što ćeš inače raditi?"

"Postoji mnoštvo mogućnosti." Heike se odmah oraspoložila pri pomisli kako će sve odbaciti i nikada se više neće morati susresti s Urbanom Hanslikom.

"Navedi mi jednu!"

Heike je razmišljala. "Mogla bi raditi u baru. To se stalno traži." "Kao animir-dama? Ti?" Sekundu je bio zbunjen a, onda se počeo tresti od smijeha.

"Ne vjeruješ?" upita Heike uzbuđeno. "Ne, ni uz najbolju volju. Nikako."

Iznenada, barem je Nathanu izgledalo iznenada, je zaplakala. "Malena, molim te!" povikao je prestrašeno. "Nemoj odmah biti tako uvredljiva. Ta nije nikakva tragedija što te ne mogu vidjeti kao noćnu pticu. Sigurno možeš puno toga ako želiš, no za ovo nemaš nikakvog smisla."

Kada je nastavila jecati, više nije znao što treba napraviti. Nije ju se usudio zagrliti i tješiti. Među njima je, doduše, postojalo određeno prijateljsko savezništvo, ali ništa više.

Posve zbunjen skliznuo je s pisaćeg stola i ugasio cigaretu. "Možda se i varam", odstupio je. "Nisam poznavalac tog miljea. No žene rade i čudnije stvari pa je vjerojatno i to moguće."

"Van!" ciknula je sva u suzama. "Odbij! Ne želim te više vidjeti."

Uzeo je plastičnu kutijicu, ispraznio je u toaletu i obrisao. Kada se vratio još uvijek je plakala. Izašao je iz sobe tresući glavom. Heiki je provala emocija pomogla, ali samo zakratko. Trpjela je paklene muke.

Doduše, nije baš svakog dana morala sresti Urbana – njihovi su se poslovi previše razlikovali – ali ju je u bijes tjerala spoznaja da je on samo dvije prostorije dalje i s prezirom misli, ako je se još sjeća, o njoj.

Noću je bilo još teže. Više joj se nije izlazilo – ni u gostionicu na uglu, ni u kino, ni u disko klub. Svake je večeri trčala Parkom Carla von Weinberga kako bi, zavaravala je samu sebe, mogla bolje spavati.

Zapravo je, iako nije željela priznati, gajila nadu da će tamo sresti Urbana. Tamo, daleko od svakodnevnice, morao bi skinuti kamenu masku iza koje se skrivao. Iako je znala koliko je to besmisleno, uvijek je ponovno maštala kako će ju zagrliti i moliti za oprostjenje.

No on se tamo više nije pojavljivao.

Heike je i ranije imala briga i nevolja – kada je njezin otac teško obolio, kada se bojala da će ponavljati razred ili kada se zavadila s najboljom prijateljicom, ali uvijek ju je tješila pomisao kako ju na kraju dana čeka njezin krevet i kako će joj san donijeti smirenje i zaborav. Sada ni toga nije bilo.

Noći bez sna prije je smatrala ničim drugim do pjesničkim pretjerivanjem. Sada je to doživjela na vlastitoj koži.

Bilo da je piljila u tamu ili zatvorila oči, san nije dolazio. Brojala je ovce i citirala pjesnike, ali ništa nije pomoglo. Nemirno se okretala s jedne na drugu stranu i svako malo pogledavala u svijetleće brojke budilice kako bi se uvjerala da barem vrijeme prolazi. Katkad bi zapala u polusan ali bi se brzo preнула. Ujutro bi bila kao pregažena.

Kada je došao vikend nije imala volje ići k roditeljima. Najradije bi zamračila svoj sobičak, uzela jako sredstvo za spavanje – prvi puta u životu – i oba dana prespavala. No odlazak više nije mogla odgađati. Više nije imala nijedan komad čistog rublja.

Tako je u petak uvečer natrpala veliki kovčeg, otišla tramvajem do Glavnog kolodvora i sjela na vlak za Bad Homburg. Uz klopot kotača vlaka polako se opuštala i kada je napokon ugledala poznati krajolik, osjećala se kao da ide na odmor.

Majka ju je čekala ispred kolodvora, u svojem malom crvenom kabrioletu s otvorenim krovom jer je bilo lijepo vrijeme. Heike je stavila kovčeg otraga i sjela pokraj nje.

Brzo i nježno poljubila ju je u napudrane obraze. "Lijepo je ponovno te vidjeti!"

Umjesto da kao obično odmah krene, Ulrike Romer, rođena Bethke, okrenula se, kritički motreći kćerku. "Izgledaš grozno."

"Pomirila sam se s tim da nikada neću biti lijepa kao ti!"

Uistinu je majka u mladosti važila za jednu od najljepših djevojaka u Frankfurtu, a i sada je, sa svojom nježnom kožom, svijetlosmeđim očima i sjajnom kosom boje zlata, bila žena očaravajućeg izgleda.

"Znaš da ne mislim na to", reče. "Ti si inače dovoljno lijepa, ali sada izgledaš kao netko tko noćima nije spavao."

"U posljednje vrijeme ne mogu spavati." "To je nešto posve novo kod tebe." Heike na to nije ništa rekla.

Konačno je majka okrenula ključ, stavila mjenjač u brzinu i dodala gas. Heike se naslonila i zatvorila oči uživajući u suncu i vjetru.

Dok nisu izašli na cestu prema Eppelsbachu majka ju je ostavila na miru i tek kada se uključila u živi promet upitala je kao usput: "Ljubavni jadi ili problemi u uredu?"

"Obadvoje", odgovorila je Heike spontano ali se odmah nasmijala namjeravajući sve okrenuti na šalu. Do sada nikada nije imala tajni pred majkom no sada je znala kako joj ne može povjeriti ono što je doživjela s Urbanom Hanslikom.

Odlučila se na opasan pothvat. "Da li bi se ti i tata jako ljutili na mene ako prestanem raditi u 'p & c'-u?"

"Ljutili", ponovila je majka zamišljeno, "ne, sigurno ne. Zacijelo ne radiš ništa kako bi nas uvrijedila ili povrijedila."

"Ne, hvala Bogu!"

"Ipak mislim da to ne bi bilo pametno. Znaš da se ja ne razumijem puno u te stvari. Nikada nisam bila zaposlena već sam se odmah udala. Ipak pretpostavljam kako ugovor veže obje strane. Ni oni te ne mogu izbaciti bez valjanog razloga. Jesam li u pravu?"

"Imam razloga zašto ne želim tamo ostati."

"Da, mogu si misliti", a kako to Heike nije prokomentirala upita: "Zar mi ga nećeš odati?"

"Ne."

"Tako je loše?" "Prilično."

"Sirote moje zlato", reče majka suosjećajno. Malo potom doda: "Kao što sam rekla, sama imam malo iskustva. Zato ti sada i ne mogu dati neki mudar savjet. Da bi se udala za tvojeg oca morala sam dobiti samo jednu jedinu bitku – onu s mojom obitelji, ali oslanjajući se na osjećaje mislim kako je bolje suočiti se s teškoćama nego od njih bježati."

"Lako je to reći."

Majka je maknula ruku s volana i pomilovala joj koljeno. "Znam, draga, znam. Najbolje će biti da o tome popričaš s ocem."

"On ima još manje iskustva od tebe." "Ali stalno ima sukobe s Bonhofom."

Bonhof je bio izdavač Gerharda Romera, a pjesnikove su teškoće bile u tome što ga je svakih nekoliko godina morao nagovarati da izda novi svezak njegovih pjesama – liriku koja se slabo prodavala jer je bila "predobra za široke mase", kako je Heike slušala od malih nogu. U njezinim očima te svađe nisu ništa značile jer je izdavač bio vjeran prijatelj i obožavatelj njezinog oca i nikada se protiv njega nije borio teškim udarcima.

Neko su se vrijeme šutke vozile kroz proljećem oživjeli krajolik kojeg su uresili prvi cvjetovi trešanja.

"Pretpostavimo da ćeš stvarno dati otkaz", zamišljeno će gospođa Romer. "Kako nakon toga zamišljaš svoj život?"

Heike se nije još jednom usudila iznijeti ideju da radi u baru. Nathanov sotonski smijeh ju je odvratio od toga dok bi to majci vjerojatno bilo sve drugo osim smiješno. "Možda bi neko vrijeme mogla ostati kod kuće", predloži neodlučno.

"I što ćeš raditi?"

"Mora li se uvijek nešto raditi?"

"Misliš kako ni ja ništa ne radim, ne misleći pritom da se brinem za muža, kuću, vrt i za tvoje rublje? Imaš pravo. Imam lagodan život i ja to znam cijeliti, ali to si mogu dopustiti samo zato jer sam udata žena. Naravno, mogla bi i tebe s nečim zaposliti u kući ili vrtu, ali bojim se da u Eppelsbachu nikada nećeš naći muža."

"Uopće se ne želim udati!"

"Radije ćeš ostati s roditeljima i postati stara djevojka? Mislila sam da je to zanimanje već davno izumrlo."

"Mogla bih raditi. Osim toga, u međuvremenu sam toliko naučila da bih mogla raditi u bilo kojem uredu."

"Doista? Mislím da je to krasno."

Heike nije bila sigurna da li je naivni ton njezine majke bio iskren. "Može se sasvim dobro raditi u nekom uredu bez završenog naukovanja", ustvrdila je prkosno.

"Ali bi sa završenim naukovanjem zacijelo više zaradila i lakše našla posao?"

"Ovisi."

"Sve što sam od tebe saznala upućuje na to da nisi zamrzila uredski posao već 'panem et circenses'."

"Pogodila si."

"Sada me slušaj, Heike! Velika si, odrasla djevojka. Mi te nikada ne bismo prisiljavali na nešto što sama ne želiš." I s nezatomičenom gorčinom doda: "Kao moji roditelji."

Heike je shvatila na što misli. "Pa, Oxford se ne bi mogao nazvati paklom na zemlji."

"Naprotiv, pravi pakao ako se rastaješ od čovjeka kojeg voliš i ako znaš da će obitelj u međuvremenu smisliti sve moguće trikove kako bi taj rastanak učinila konačnim."

Heike nije postavljala nikakva pitanja. Znala je da je obitelj Bethke odbila njezinog oca jer su ga smatrali bijednikom i lovcem na miraz.

"Mislim", nastavila je majka, "da sama moraš odlučiti što je ispravno. Možda će ti se učiniti apsurdnim ako ti predložim da najprije pitaš za savjet ujaka, ili barem razgovaraš s bratićem Danielom. Obojica se razumiju u te probleme."

Heike se podigla. "Baš njih! Najprije su tebi pokvarili život..."

Majka joj je upala u riječ. "Nisu! Unatoč svemu, ja sam sretna s tvojim ocem. Osim toga, nije bila Hans-Ludwigova, a pogotovo ne Danielova, ideja da mi se da samo nužni dio nasljedstva. To je dogodilo isključivo voljom mojega oca. Vjerojatno se iza toga krila i doza ljubomore. U svakom slučaju, Bethkeovi su dorasliji životu od nas."

"Ujak Hans-Ludwig mi u ničemu ne pomaže. Trebao mi je samo isplatiti moj dio nasljedstva! I nemoj opet reći kako je baka bila u pravu kada je odredila da ga mogu dobiti tek s dvadeset i četiri

godine. To je obično šikaniranje. S pedeset tisuća maraka riješila bih se svih briga."

"Preciznije rečeno mogla bi bez razmišljanja napustiti 'p&c'?"
"Shvatila si."

"Žao mi je, draga, ali ja to ne vidim tako." "Ne?"

"Apsolutno ne. Sada živiš od svoje, recimo bijedne, naučničke plaće, od svojih kamata i naše pomoći. Počneš li trošiti svoj kapital za nekoliko ćeš godina ostati bez ičega."

"Čujte! Čujte!" izrugivala se Heike. "Ovo govori bankareva kći."

Majka se nije dala zbuniti. "Točno, no ipak imam pravo. Možda misliš kako se s tim novcem možeš osamostaliti. To je premala suma za osamostaljenje. Nemaš nikakvu izobrazbu i ne bi mogla upravljati njime. Nijedna banka ti ne bi dala kredit kako bi počela neki posao."

"Na takvo što uopće nisam mislila."

"Iz svega proizlazi da ti nasljedstvo treba samo utrti put kojim ćeš pobjeći iz agencije. Što, je li stvari doista tako loše?"

"Još gore."

"Onda, mislim, moraš naći način kako ćeš ih ponovno dovesti u red."

"Ne mogu."

Stigli su u Eppelsbach, selo koje se ugodno smjestilo u dolini, i vozili se pokraj crkve, općinskog ureda, više osnovne škole, mesnice i gostionice 'K volu', a potom se, smještena na južnim obroncima brežuljaka koji su okruživali dolinu, pojavila Heikina roditeljska kuća. Nije to bila vila ali je djelovala bogato i njegovano sa svojim rascvjetanim vrtom koji je dopirao do ceste – voće i povrće raslo je sa strane i iza kuće – sa svojim sjajnim prozorima koji su odsijavali sunce i prostranom mansardom – Heikinim carstvom.

"Još ćemo razgovarati o tome", odlučno je zaključila razgovor majka.

Heike je shvatila da ne treba uznemiravati oca. Uvijek je bilo tako, bilo da je dobila slabu ocjenu ili pismo iz škole ili kad je trebalo platiti neki skupi popravak na kući, uvijek se majka trudila smanjiti napetost prije nego su konzultirali oca.

Katkad se ponašao kao da ga to ljuti. "Zašto to ranije nisam znao?" vikao je.

Ipak su i Heike i njezina majka znale kako mu je zapravo drago biti pošteđen briga i nepritika.

Pronašle su ga u vrtu. Opasan zelenom lanenom pregačom, u bijeloj košulji zagrnutih rukava i s elegantnim panamskim šeširom na glavi, naslonio se na štihachu i mahao im.

Ulrike Romer je pustila Heike da iziđe prije nego je odvezla kola u garažu koja se nalazila u prizemlju kuće. Heike je potrčala ocu. Raširio je ruke, još uvijek sa štihachom u ruci, i ona mu je poletjela u naručje.

"Moja mala slatkica", reče on nježno, "dobrodošla kući!"

Začudilo ju je što nije primijetio kako loše izgleda. Je li on uopće svjestan da je odrasla? Vjerojatno nije. Zacijelo je ona za njega još uvijek ljupka mala djevojčica.

Stresao je tešku masnu zemlju s lopate. "Prekopao sam gredice u koje majka hoće posaditi dalije", reče sa skromnim ponosom.

"Sjajno!"

"Znam da bi to i ona sama mogla, ali ima poslova koji su primjereniji nama muškarcima. Kad god imam vremena rado ju zamijenim." Stavio je štihachu preko ramena i uputio se prema kući.

Heike ga je slijedila. "Jesi li napisao što novoga?"

"Da. Nekoliko redaka o prolaznosti života, ali još nisu dotjerani. Kad budu, pročitat ću vam ih."

Zakoračili su u garažu koja im je služila i kao šupa za alat, u kutu koje je stajala blanjača, koju je otac rijetko kada upotrebljavao. Objesio je štihachu na držač i skinuo pohabane kožne rukavice pri čemu je promatrao svoje lijepe njegovane ruke, kojima na sreću nije naškodio težački posao.

Smiješeći se Heike je promatrala kako skida vrtanu pregaču i vješaju na kuku na koju je zatim stavio panamski šešir. "Ti si zlato!" reče, iskreno to misleći.

Djelovao je privlačno s gustim plavim uvojcima, jasnim sivim očima i senzibilnim usnama. Kada je priređivao večer poezije – što se rijetko događalo jer nije volio gužvu – žene bi običavale navaliti na njega i nisu padala samo pitanja već i pozivi i dvosmislene ponude. U takvim su se prigodama prodavale hrpe njegovih knjiga, ali njemu nije bio zanimljiv način na koji su ga obožavale njegove čitateljice.

Mnogo draže bile su mu iz daljine pa je trošio puno vremena kako bi ljubazno i iscrpno odgovorio na njihova pisma.

U maloj svijetloj blagovaonici u prizemlju kuće majka je već postavila stol. Bilo je čaja, različitih vrsta kruha, sira i nekoliko poslastica koje je nabavila danas u Bad Homburgu. Jeli su polako, uživajući u jelu i pričajući o običnim stvarima. Heike se zanimala prije svega za ono što se u Eppelsbachu dogodilo od njezinog posljednjeg posjeta. Uvijek ju je čudilo što se sve događalo u tako malom mjestu za tako kratko vrijeme. Vjerojatno je to bilo zato što je ovdje, za razliku od velikog grada, svatko znao što je dobroga i lošega snašlo susjeda.

Nakon jela majka je pospremila stol. Heike je odvukla svoj kovčeg na kat u roditeljsku kupaonicu. Ona je imala vlastitu kupaonicu u potkrovlju. Dok je majka razvrstavala njezino rublje, Heike je pustila vodu u kadu.

Kasnije, kada je okupana, manikirana i pedikirana, sišla u dnevnu sobu u svom udobnom nebeskoplavom kućnom ogrtaču, osjećala se mnogo bolje nego svih proteklih tjedana. Roditelje je našla, kako je i očekivala, u dnevnoj sobi. Majka je svoj strogi sivi kostim zamijenila laganom vunenom haljinom dok je tata obukao omiljeni sako od tvida s kožnim zakrpama na laktovima. Majka je vezla dok se otac udubio u neki književni časopis iz kojeg je na glas čitao odlomke koji su mu se činili zanimljivima. Zavjese su bile navučene a stojeća svjetiljka je bacala blago svjetlo na dio sobe. Ovako zaneseni sobom, ušuškani u svojoj intimi, pružali su izuzetno ugodnu i skladnu sliku, pomalo starinskog ugođaja.

Doduše, imali su televizor, ali je samo u rijetkim prilikama bio uključen.

Heike je sjela uz roditelje i natočila čašu vina iako ga zapravo baš i nije voljela. Vino, koje su roditelji jako cijenili, dobili su od jednog prijatelja vinogradara, koji je živio nedaleko od Eppelsbacha. Najradije bi dodala malo šećera ali nije htjela povrijediti roditelje.

Otac je ubrzo ustao iz udobnog naslonjača. "Mislim da ću vas sada ostaviti same", rekao je i povukao se, s književnim časopisom pod rukom, u svoju radnu sobu.

Majka je spustila pokrivač koji je vezla i pogledala Heike. "Izgledaš bolje", ustvrdi.

"I osjećam se bolje", reče Heike i uz slab smiješak doda: "Domaje ipak najljepše."

"Pričekaj malo. Neće proći mnogo vremena i stvorit ćeš vlastiti dom."

"Želiš li reći kako me ne želiš ovdje kod vas?"

"Kada se o mojim osjećajima radi, i previše želim, ali moram misliti i na tebe, ljubavi. Ne želim da ovdje kod nas duhovno otupiš."

"Prije su kćerke ostajale u roditeljskoj kući do udaje." "Jako puno prije. Ta su vremena odavno prošla." "Jednostavno ne znam što ću napraviti, majko!"

Ulrike Romer se udobno naslonila. "Sagledajmo tvoj problem i s druge strane. Da li bi u agenciji bili jako tužni ako jednostavno nestaneš?"

"Ne, uopće ne!" odgovori Heike spontano. "Ti i nije bas dobar znak."

Heike je lagano uzdahnula. "Alije tako." Pomislila je kako bi Urbanu Hansliku laknulo kada više ne bi morao strahovati da će mu ona istrčati na put. Vjerojatno se bojao da bi mu mogla prirediti neku neugodnost. "Majko", upita, "je li se tebi ikada dogodilo da ti netko kaže kako te voli a da to uopće ne misli?"

"Kada sam bila mlada, prilično često. Neki muškarci previše lako izgovaraju rečenicu Volim te'. Obično iza toga ništa ne stoji."

Heike je razrogačila oči. "Je li to istina?"

"Zar to nisi znala? Te takozvane izjave ljubavi gotovo uvijek nisu ništa drugo do puko brbljanje."

Majka je usmjerila pogled u šarene križiće svojeg ručnog rada. "Je li te poljubio?"

Heike je zaključila da bi ipak mogla priznati. "Da", reče. "A zatim?"

"Ponašao se kao da me ne vidi." "Tada je to prijevara." "Prevario me je, to je istina."

"Možda je prevario i samoga sebe. Možda je vjerovao da te voli kada je to rekao, ali u svakom slučaju ti si se prevarila kada si tomu slijepo vjerovala. Zašto misliš da bi te morao voljeti?"

"Zar nisam vrijedna ljubavi?" upita Heike uzbuđeno.

"Jasno da jesi. Za tvojega oca i mene bila si to već od prvog udisaja, ne, još puno ranije, od kada smo saznali da te očekujemo."

Heike je znala da majka govori istinu. Njezini su je roditelji uvijek voljeli i uvijek će ju voljeti pa i kada bi napravila još puno gluposti.

No kako su je gledali drugi ljudi? Heike je morala priznati kako kod dječaka nikada nije dobro prolazila, no dosada nije time razbijala glavu. Mislila je kako je to zbog toga što nije marila za milovanja dok je intimnije kontakte nedvosmisleno odbijala. Je li možda postojao i drugi razlog?

S djevojkama se dobro slagala. Zašto i ne bi? Nije bilo nikakvog razloga da joj neka zavidi, daju sažaljeva ili prezire, a k tome je uvijek rado saslušala druge.

No kako ju je gledao muškarac, pravi muškarac – što je privlačnoga na njoj mogao naći Urban Hanslik? Njezino mlado tijelo, to je bilo jasno, ali što osim toga?

Bila je inteligentna, što joj je već u školi potvrđeno, no nikada se nije potrudila nešto napraviti sa svojom prirođenom pameću. Morala je priznati da uopće nije bila zanimljiva sugovornica. Nije bila pouzdana, nije bila vrijedna i nije imala prosperitetnu budućnost. Možda je bila upravo za pokazivanje jer je bila mlada i ljepuška i na neki način draga, ali ni u kojem slučaju nije bila žena koja se mogla nekoga dojmiti. U Urbanovim očima vjerojatno nije bila ništa više do potpuni promašaj.

"Ah, majko", uzdahnu Heike prenuvši se iz misli, "kako jako ti zavidim!"

"Jer sam relativno sretna žena. Znam, ne bi trebali o tome da ne ureknemo, ali budimo iskrene."

"Ne zbog sreće, nego zato što ti je uvijek sve išlo glatko. Tvoja matura s odličnim ..."

"... nije mi pala s neba već sam se morala dobro potruditi."

"I kako si uvijek bila lijepa! Samo mi nemoj reći da si i zbog toga sama zaslužna! To, naime, nije tako. Ti si bila i jesi..."

Majka ju je ponovno prekinula. "S ljepotom je, draga moja, jako teško. Uvijek sam se pitala, kod svih svojih udvarača, pa i kod tvog oca: 'Voli li me doista? Mene, takvu kakva sam u biti, ili ga privlači samo moja ljepota?' Čovjek želi da ga vole zbog njega samog, zbog onog što se je u njemu, a ne zbog nečega izvanjskoga"

"Ali ti si ipak takva kakva si. Iznutra i izvana."

"Ne, nisam. Da nisam srela tvoga oca postala bih posve drugačija. Kao mlada djevojka bila sam častoljubiva, uobražena, egocentrična, divlja i ohola, ali me je tvoj otac od početka drukčije gledao. Kada bi provalio moj egoizam on je uvijek iznova bio posve začuđen i mislio je: 'Sto li to izvodiš? Kako to govoriš? To uopće nisi ti!' – I njemu za ljubav ja sam se malo po malo potpuno promijenila."

"I nikada ti nije bilo žao?"

"Katkad. Katkad pomislim kako bih, da sam njegovala druge svoje osobine, ipak mogla više postići u životu – uspjeh, ugled, utjecaj. No znači li to doista više od biti sretan? Nije li ipak sreća cilj kojemu svi težimo?"

"Ne", reče Heike naglo, "ja želim nešto posve drugo!" "Doista? A što?"

"Ne mogu ti to objasniti." "Barem pokušaj."

"Ne, majko. Ti si predobra da bi to mogla razumjeti." Heike je ustala.

"Imaš nove planove?"

"Da. Neću napustiti agenciju. To bi značilo pokoriti se, a to im neću priuštiti. Pokazat ću im što se u meni krije."

"Bravo!"

"Još će se oni čuditi."

Te je noći Heike nakon dugog vremena opet dobro spavala – duboko i bez snova kao svizac. Shvatila je što je doista htjela. Urbanu Hansliku vratiti milo za drago, poniziti ga kao što je on nju. Odlučila se osvetiti.

Taje želja kuhala u njoj još od onoga dana kada je prošao pokraj nje kao da je nevidljiva. Tek sada joj je postalo jasno što želi napraviti. Po prirodi doista nije bila zla, a niti dosljedna u dosezanju nekog cilja. Do sada je uvijek bezbrižno išla u novi dan. Po prvi puta u životu znala je što doista hoće: vidjeti Urbana Hanslika ispred sebe u prašini. Već je unaprijed opravdala svaki način i sredstvo za postizanje tog cilja.

U ponedjeljak ujutro nahrupila je Heike u ured puna radnog elana i veselo uzviknula: "Lijepo, dobro jutro vam želim, gospodo Muller!"

Doduše nije preboljela svoje jade ali je u međuvremenu iskusila da se, ako se ne prepusti i ne obeshrabri, osjeća mnogo bolje. Također

je znala da treba saveznike; do sada je u agenciji Nathan bio jedini koji bi uz nju stao. To se što brže moralo promijeniti.

Na sreću, dobroćudna gospoda Muller nije bila zlopamtilo već je odmah pristala na Heikin novi ton. "Točno na minutu!" reče pohvalno. "Gledajte i divite se!" Upravo je htjela zaliti veliki, jarko zeleni *Ficus pumila*.

"Dopustite da to ja napravim!" ponudi se Heike kako bi se pokazala uslužnom.

"Hvala, ne treba. To je moj omiljeni posao", odbila je tajnica ponudu. "Ako mi doista hoćete nešto pomoći, mogli biste ispisati račune!"

"Reći 'sa zadovoljstvom' bilo bi zacijelo pretjerano", reče Heike i nasmija se, "ali napravit ću to odmah."

"Dobra djevojka!" Gospođa Muller i dalje se bavila velikom sobnom biljkom. "Sigurno ste imali lijep vikend?" "Itekakav! Kod majke doma još je uvijek najljepše." "Dobro se slažete s majkom?"

"Odlično."

Gospoda Muller podigla je glavu i pogledala ju pozorno. "Takvo što danas je rijetko!"

"I mi smo imale teškoća dok sam bila u pubertetu, što znači daje bila moja krivnja. Moja je majka nešto posebno. Nikada me okolo ne kritizira."

"Razmazila vas je, zar ne?"

"To uopće ne želim poreći. No, kako je prošao vaš vikend?" "Sretno. Uvijek sam sretna kad mogu biti zajedno sa svojim malenim."

"Sigurno ste i vi prekrasna majka."

"Mali Hans je tako veseo i drag ..." Gospođa se Muller iznenada uozbiljila i nije dalje pričala.

Heike je primijetila da joj nešto leži na srcu ali ju nije htjela mučiti. Za uspostavljanje istinski dobrog odnosa, osjećala je to, morat će imati strpljenja. Nije prosvjedovala kada joj je tajnica dala do znanja kako se sada moraju posvetiti poslu.

Ubrzo po Heikinom dolasku u agenciju tajnica ju je naučila kako se na računalu ispostavljaju računi pomoću vlastitog, u tu svrhu napravljenog, programa. Brzo je sve shvatila, ali posao zbog toga

nije bio manje naporan i dosadan. Do sada gaje, koliko je god mogla, izbjegavala. Čovjek se u takvom poslu mora potpuno koncentrirati jer i najmanja greška može se pokazati kobnom. Ipak je do stanke za ručak napravila čitavu hrpu računa.

Gospođu Muller se to jako dojmilo. "Dobro ste to napravili, Heike!"

"Bilo bi dobro da sve to provjerite", reče Heike skromno. "Poslije ću. Najprije ćemo si priuštiti šalicu kave."

"Ja ću naliti!" ponudi se odmah Heike.

Nathan je ušao i tražio da ide s njim na svježi zrak.

"Možda ću doći kasnije", reče, "najprije ću popiti kavu s gospodom Muller, no ostani, možeš dobiti od nas komadić kolača."

Uzeo je kolač, odgriznuo poveliki komad, zahvalio se punih ustiju i otišao.

Ispostavilo se da je i gospođa Muller donijela nedjeljni kolač, čokoladnu tortu, koju je mijenjala za Heikin vijenac od lješnjaka. Častile su se i mimo čavrljale i Heike je pomislila na to kakva je bila guska kada od početka nije bila dobra sa šeficom.

"Koliko je zapravo star vaš mali?" upita, znajući da je sin omiljena tema gospođe Muller.

"Upravo je navršio dvije godine."

"Imate li slučajno njegovu sliku kod sebe?"

Gospođa Muller ju je imala, iako ne slučajno – od kada se dijete rodilo nije izašla iz kuće bez njegove slike. Bio je to bucmasti dječčić s plavim uvojcima, punim usnicama, velikim okruglim očima i plješćućim ručicama. Heike nije trebala laskati da bi rekla kako je sladak. Hansić je bio tako dražestan kako to samo može biti jedan dvogodišnjak.

"Voljela bih ga upoznati!" uzviknu Heike. "Zanimajte se za djecu?"

"Općenito uzevši, ne," prizna, "ali tako je sladak ..."

Heidi Muller, koja nije često imala prigodu pokazati svoga sina ljudima koji mu se dive, razmišljala je. "To bi se moglo izvesti samo vikendom. Uvečer kada dođem kući ubrzo mora u krevet."

"To je loše", reče Heike zatečeno. "Mislim reći kako niste baš puno s njim."

"Doista je tako. Zato sam se i nadala ..." Heidi Muller je oklijevajući zastala.

"Što?" upita Heike. "Što ste se nadali, gospođo Muller?"

"Ne bih to trebala reći."

Heike je postala znatiželjna. "Tajna?"

"Oni ..." gospođa Muller je pogledala prema stropu. "Izričito su mi zabranili."

Heike je shvatila. "Vlasnici?"

Gospođa Muller je nijemo kimnula i skupila rukom mrvice kolača. Heike se nasmijala "Sva četvorica?"

Tajnica je ostala posve ozbiljna. "Da budem precizna, bila je to gospođa Olpen koja mi je rekla da su svi drugi istog mišljenja. Vi, Heike, nemojte dopustiti da vas zaplaše."

"Mene?" uzviknu Heike dodirujući kažiprstom prsa. "Možda bi to moglo i ne uspjeti."

Heike je počela shvaćati o čemu se radi ali je htjela točno znati. "Molim vas, gospođo Muller, govorite sada konačno jasno! Ako je doista tajna – kunem se daju neću nikome odati!"

"Sigurno nećete?"

"Možete se u to pouzdati."

"Možda radim grešku", reče gospođa Muller, "ali ipak to konačno mora poći dalje."

"U svakom slučaju", složi se Heike. "Dakle, pričajte! Sto ste se nadali?"

"Da ćete se vi brzo uhodati u posao. Bistra ste djevojka, imate maturu pa sam se nadala da ćete me rasteretiti."

"Pa i hoću! Već sam danas započela s time."

"Tada bih ja trebala raditi samo pola radnog vremena. Morala bi samo osigurati da 'dućan' uredno posluje i pomagati vam savjetom i djelom. Iskreno rečeno, ovdje i nema tako puno posla."

"A zašto mi to niste rekli na početku? Ah, ja magarica, znam."

Zabranili su vam, ali ako mene pitate to im je bila velika greška." Heike je brzo iskoristila priliku da krivicu zbog svojih nedostataka prebaci na druge. "Posve bih se drukčije postavila da sam to mogla i naslutiti."

"Moguće je", dopusti gospođe Muller, "ja sam uvijek mislila..."

Ostavila je rečenicu nedovršenom jer je znala da je Heike ionako shvatila što je htjela reći.

Heike je naglo ustala. "Odsada će sve biti drukčije!" obeća puna oduševljenja. "Začudit ćete se što mogu samo kad hoću." Posložila

je zajedno tanjuriće i šalice. "Idem to oprati."

"Ne žurite. Ima vremena za to. Radije se pobrinite da ulovite Nathana, inače će se još i uvrijediti. Ja ću u međuvremenu pregledati račune koje ste ispisali."

"Hvala, gospođo Muller!"

Heike se sjurila stubama i izletjela kroz izlazna vrata.

Nathan je stajao naslonjen na zid kuće i pustio da mu sunce obasjava lice. "Konačno si stigla", reče mrzovoljno. "Već sam pomislio da uopće nećeš doći."

"Požurila sam se koliko sam mogla."

"Popiti kavu s Mullerovom!" rugao se. "Čemu to? Uopće ti ne nalikuje da joj se uvlačiš u guzicu."

Heike je skoro izbrbljala o novinama koje je namjeravala provesti.

Bila bi to najbolja obrana, mislila je. Osim toga kako će to dobro izgledati ako uskoro samostalno – gotovo samostalno – bude obavljala posao u uredu.

No pravodobno se sjetila svojeg obećanja. Nathan nije bio od onih od kojih se može očekivati šutnja. Tajna nije tajna ako je s nekim podijeliš, no ako ju zadržiš za sebe, smatrala je, gubi određenu moć.

"Imaš cigaretu za mene?" zamoli ne osvrćući se na njegova bockanja.

"Tu imaš!" reče milostivo, izvuče zgužvani zamotuljak iz džepa od hlača, nagnu ga da proviri jedna cigareta i pruži joj. Heike je uzela cigaretu vrhovima prstiju i pustila da joj zapali. Kako je i očekivala, i on se poslužio. Zapravo uopće nije htjela pušiti, nikada to nije radila kada je bila sama, a samo rijetko u društvu. No ovaj put pušenje joj je pomoglo kod uspostavljanja određenog kontakta.

"Ah, znaš", reče mirno, "Mullerova uopće nije tako loša." "Zašto si joj onda stalno nešto zamjerala?"

"Samo tako", slegnula je ramenima, "nikad to nisam ozbiljno mislila."

"Ne? Ali uvijek si govorila..."

"Znam, znam, ali baš me briga za moje stare brbljarije?" "Čudna si ti cura."

'A ti mi ideš na živce', skoro je rekla, svjesna da joj nije dorastao. Još nedavno i ona je bila kao on – veliko dijete.

S druge strane ništa ne bi dobila ako ga uvrijedi ili ako se sama ponaša uvrijeđeno. Zato mu se nasmiješila i rekla pomirljivo: "Može biti."

'Budi ljubazna s prijateljima', sinu joj misao glavom, 'a još ljubaznija s neprijateljima!'

'Ali, čekaj malo', pomisli, 'pa to je dobra izreka!'

Suradnici agencije koji su jeli izvan ureda – ili 'Kod Maria' ili u nekoj obližnjoj gostionici – polagano su se vraćali u većim ili manjim grupama, samo je Urban Hanslik došao sam. Nije ni pogledao Heike.

No je li ju doista mogao potpuno previdjeti. "Ceriš se kao mačka mišu", ustvrdi Nathan.

Bilo bi joj jako drago ako je Urban to primijetio. "Baš se zabavljam. Imaš li što protiv?"

"Ništa, naravno. Hoćeš li večeras doći kod 'Heinricha'?" Prijateljski joj je stavio ruku oko ramena.

Spontano je htjela odbiti jer se kanila baviti svojim udžbenicima, no iako je čvrsto odlučila promijeniti svoj život, nije bilo razloga da razočara Nathana. "Može biti", odgovori, "ako stignem."

Ugasili su cigarete a Nathan je opuške spremio u kutiju od šibica koju je nosio posebno za takve prilike. Red i čistoća bili su prvi propis za praktikante u 'panem et circensesu'. Namještenik auto-salona čistio je pločnik ne samo ujutro nego i nekoliko puta dnevno, pa bi najvjerojatnije primijetio tko iza sebe ostavlja smeće. Kako se volio praviti važnim i govoriti što je sve napravio sigurno bi se potužio na njih a upravo su to htjeli izbjeći.

Katkada je Heiki bilo teško ostati vjerna svojim dobrim nakanama. Stajalo ju je mnogo samodiscipline, pa i nakon poduljeg treniranja, da ujutro rano ustaje i na vrijeme dođe na posao. Ipak, uspijevala je.

Još teže joj je bilo biti uvijek ljubazna i nasmiješena, posebno onda kada je bila loše volje.

Tek je u takvim situacijama postala svjesna koliko je zapravo često bila mrzovoljna. Već i najmanja neugodnost – mrlja na majici ili bubuljica na nosu – kvarila joj je raspoloženje. Na svaku je smetnju nehотиčno reagirala poput razmaženog djeteta. Cesto se morala svladavati da ne prasne dok nije shvatila kako ne smije očekivati od života da se ravna prema njezinim željama.

Kako bi se odvikla takvog držanja morala se stalno kontrolirati. Učila je ostati mirna i onda kada je bila loše volje. 'Nijevažno, Heike', govorila sije, 'saberu se!'

To je u većini slučajeva pomagalo. No kada je ipak iskočila iz kože – jer nije se pretvarala u anđela – nije uporno ostajala pri prkosnoj obrani već bi se brzo ispričala.

Sam uredski posao pričinjavao joj je sve manje teškoća dobro ga obavljati bilo je pitanje zdravog razuma.

Kada bi došla pošta morala ju je otvoriti i razvrstati. To je već nakon nekoliko dana mogla sama raditi. Sva pisma i tiskane stvari koje nisu upućene na nečije ime, nego samo na agenciju, išla su u pretinac Marcelle Olpen. Kako je ona bila zadužena za rezanje svih troškova na najmanju moguću mjeru, morala je prikupljati različite ponude – za papir, tiskanje, pakiranje, slanje – te je stoga imala najviše pošte.

Zatim su morali biti sređeni i ispostavljeni čekovi te ispisani računi. Uredno odlagati papire pokazalo se kao pravo umijeće jer su morali biti tako složeni da se svaki dokument može brzo naći. Heidi Muller nije žalila truda pri uvježbavanju Heike i stoput je ponavljala određene radnje dok nije bila sigurna da to Heike može i u snu napraviti.

Često su dobivale diskete kojima su hranile svoja računala i snimljeno ispisivale u zadanom broju primjeraka. Rijetko kada su tipkale pisma, jer su šefovi obično telefonirali ili koristili vlastito računalo za korespondenciju. Samo katkad su u tajništvu ispisivani razgovori snimljeni na kazetu. Naravno, trebalo je opsluživati i telefaks.

U tajništvu se primaju i posjetitelji, najavljeni i nenajavljeni, pa i nepoželjni. Nakon upita vode se dalje ili se odbijaju, i kada je bilo nužno čekali su sjedeći na za to predviđenim sjedalima u kutu. Na niskom su se stoliću nalazili promidžbeni katalozi s kojima su mogli popuniti vrijeme i još bolje upoznati ponudu agencije.

Morale su zvati i određene stranke, no to nije prelazilo 'normalne granice'. Najvažnije mušterije i dobavljači imali su lokalne brojeve željenih sugovornika tako da se moralo dalje prespajati samo mali broj poziva.

Heike, koja je sve te postupke do sada samo promatrala ili tek djelomično u njima sudjelovala, svladala ih je brzo i tako savršeno da

je mogla zamijeniti tajnicu. Tako je Heidi Muller pribavila željenu mogućnost da radi samo pola radnog vremena i da se intenzivnije posveti svom malom sinu.

Utorkom je Heike čitav dan imala nastavu, a srijedom pola dana, tako da je gospođa Muller samo još utorkom morala odsjediti čitav dan u uredu. Četiri popodneva i cijeli petak Heike je bila sama i uživala jer je tada posao mogla sama rasporediti.

Doduše, gospođa Muller se s njom dogovorila što se mora prvo napraviti, ali joj je inače, koliko je bilo moguće, davala slobodne ruke.

Stručna je škola bila priča za sebe. Heike je uvijek učila samo toliko da prođe godinu. Prvi opći ispit također je dobro prošla tako da agencija barem nije morala primati opomene Industrijske i trgovačke komore zbog nedostatne izobrazbe. No samo je u engleskom, svom izbornom predmetu, i njemačkom, koji joj je prirodno ležao, do sada imala uspjeha. U pohađanju stručne škole vidjela je prije svega priliku da se sastaje s vršnjacima, blebeće, ljuti profesore i radi nepodopštine.

Sada, budući da ju je uhvatilo častohleplje, shvatila je značenje koje bi za nju mogla imati stručna škola u proširivanju i produbljivanju znanja. Sada je na satovima pazila i postavljala pitanja, živo sudjelujući u nastavi. Morala se pomiriti s time da će zbog takve promjene ponašanja biti izložena podrugivanjima.

"Želim nešto postići u životu", branila se sliježući ramenima, "ako ne razumijete, kanite se toga."

Skoro svake večeri laćala se knjiga, bubala o poslovanju i narodnom gospodarstvu, trgovačko računanje i odvratno knjigovodstvo. Na posluje također stalno imala neki udžbenik kraj sebe kako bi se time pozabavila ako bi kojim slučajem u uredu bilo zatišje. Njezini su je uspjesi poticali da radi još više.

Naravno da joj cilj nije bio da postane odlična tajnica. To bi bilo premalo da Urbana Hanslika baci na koljena. Morala je ući u poslove promidžbe. Ali kako to postići? Naravno sada, pošto se tako neočekivano pokazala marljivom, šefovi će joj – ne uzimajući u obzir Urbana Hanslika – biti skloni. Sada bi morala postići da barem sudjeluje na idućem *brain-stormingu*.

Heidi Muller i ona su u međuvremenu, unatoč razlici u godinama, postale skoro prijateljice. Kada je Heidi uvečer htjela izići, Heike je

čuvala malog Hansa. Nije to bio posebno naporan posao jer je dječčić obično već spavao kada je došla. Tamo se mogla udobnije smjestiti nego u vlastitoj 'gajbi', a dijete joj je rijetko smetalo pri učenju. Poslije bi ju Heidin muž odvezao kući. Godila joj je Heidina zahvalnost za tu malu uslugu, no smatrala ju je svakako pretjeranom.

U svakom slučaju, Heidi bi joj od srca pomogla, samo da je znala kako. Ona sama nikada nije žudila da se popne stubu više, već je bila zadovoljna time što se mlada udala i što ima dijete. No iz dana u dan razmišljala je kako da pomogne Heiki. Jednog dana se dosjetila.

"Kako bi bilo da odneseš poštu gore i razvrstaš?" "Čemu to?"

"Uspostavit ćeš bolji osobni kontakt." "Ne mogu samo tako ..."

"Prije je to bilo uobičajeno." "A zašto sada više nije?"

"Zbog moje trudnoće", ispriča Heidi, "bilo mi je već dosta stuba i nakon toga su se svi naučili da sami uzimaju poštu iz pretinaca. Budući da se nitko nije žalio tako je i ostalo."

"I ovako je posve dobro", reče Heike, ne baš oduševljena Heidinim prijedlogom.

"Ali poštar dolazi tek oko deset. Dakle šefovi moraju posebno silaziti ili pokupiti poštu tek za vrijeme ili poslije stanke za ručak."

"Zašto ne bi?"

"Heike, ne budi tako tvrdoglava! Meni je svejedno. Samo mislim na tebe. Sigurno bi ostavila dobar dojam ako se potrudiš da im odneseš poštu. Napokon, i ti bi stekla posve drukčiji odnos prema visokoj gospodi."

Heidini su je argumenti uvjerali. "To je dobra zamisao", prizna. "Ne zvučiš baš oduševljeno."

"Čini mi se glupo raditi nešto što se od mene ne zahtijeva." "Sama moraš o tome odlučiti."

Heidi je bila malo razočarana ali je odustala od daljnjih prigovora. Očito nije mogla znati što se u Heike događa. Unatoč svem prijateljstvu, nikada joj se nije povjerala.

Heike je hvatala jeza pri pomisli da nepozvana umaršira u ured Urbana Hanslika. Sto bi on mislio? I kako bi na to reagirao?

Idućih je nekoliko dana razmišljala o tome. Koliko god bila neugodna situacija shvatila je da je to jedini način da normalizira

svoje odnose s Urbanom Hanslikom. Kad-tad to se moralo zbiti, ako je nakon prakse htjela ostati u agenciji. Ovakvo stanje stvari, prikriveno neprijateljstvo, narušilo bi međuljudske odnose u kolektivu.

"Napravit ću to!" izjavi jednog ponedjeljka ujutro. Kao i uvijek kada bi vikend provela u Eppelsbachu bila je puna energije. Stisnula je pod rukom mapu s razvrstanom poštom.

"Držim ti palce!" doviknula je Heidi.

Stube u predsoblju izgledale su kao uresna čelična konstrukcija. Penjanje po njima za Heike uopće nije bio problem. Zapravo nikom nije bilo teško uspeti se njima, osim Heidi za vrijeme trudnoće. Nitko od brojnih poslovnih prijatelja i mušterija nije se žalio.

Sto se više penjala postajalo je sve svijetlije. Krov kuće bio je sedlasta čelična konstrukcija, crveno prelakirana kao i stube, koja je kroz velika staklena okna postavljena umjesto čvrstih zidova, odozgo i sa strane, puštala svjetlo u uredske prostorije. Za sunčana vremena u tim bi ostakljenim prostorijama bilo nenasno toplo, no takvih je dana u Frankfurtu malo. Obično je sunce prigušivano smogom koji visi nad gradom. Osim toga svi prozori, čak i gornji, mogli su se zamračiti.

Uredi suvlasnika agencije nizali su se oko dvorane za sastanke, koja nije imala prozora, nego je svjetlo dobivala samo s krova. Heike još nikada nije bila u njoj; poznavala ju je samo prema Heidinom pričanju.

Mogla je olakšati stvar i najprije potražiti Marcellu Olpen ili Verenu Kramer, ali pošto je već jednom bila odlučila posve svjesno stati pred oči Urbanu Hansliku, htjela je to što prije obaviti.

Vrata velike sobe, koju je Hanslik dijelio s Peterom Prokofiewim, bila su napola otvorena no unatoč tomu smatrala je kako treba prije ulaska pokucati.

Hanslik je doviknuo: "Samo naprijed!"

Kada je prepoznao Heike bio je lagano šokiran. 'Baš glupo gleda', pomislila je.

"Dobro jutro, gospodo", reče, što je mogla prostodušnije, "nadam se da ne smetam." Podijelila je mape na oba stola. "Mala posebna usluga!"

"To je doista lijepo!" uzviknu Peter Prokofiew, koji je sjedio nasuprot Hansliku i smiješio se obradovan. Njegove lijepe oči s upadljivo dugim trepavicama sjale su. "Tko je došao na tu veličanstvenu ideju?"

"Heidi Muller", reče Heike iskreno, "ja sam samo 'izvršni organ'."

"Ipak – jako lijepo. Možemo li od sada uvijek s time računati?"
"Nažalost ne. Sutra i prekosutra imam nastavu a petkom sam sama."

"Šteta."

"Napravit ću to kadgod bude moguće."

Urban Hanslik nije ništa rekao. Unatoč tomu Heike se osjećala kao da je izvojevala malu pobjedu – pobjedu barem nad samom sobom.

Izašla je na hodnik i krenula dalje.

Iza pisaćeg stola Marcelle Olpen nalazila se palma koja je svoje lijepe lepršave listove širila ravno preko njezine dotjerane glave tako da se moglo pomisliti da sjedi u prašumi. 'Ovdje nedostaje još samo papiga', pomisli Heike, 'ili možda majmunčići'

Inače na pojavi gospode Olpen nije bilo ništa egzotičnoga. Bila je iznimno njegovana, počevši od svijetlosmeđe nijansirane kose do ovalnih lakiranih noktiju. Nosila je naočale, sako sivog kostima je skinula i objesila na vješalici a rukave muški skrojene bluze visoko je zavrnila. Točno je odgovarala slici koju je Heike o njoj uvijek imala: mudroj ženi udubljenoj u svoj posao.

Gospođa Olpen nije pridavala veliku važnost što joj je donesena pošta već je samo odsutno rekla: "Hvala, Heike."

Kada je djevojka već bila na vratima zaustavila ju je. "Heike!" "Da?"

"Raduje me što tako dobro napreduješ." "Zadovoljstvo mi je raditi."

Marcella Olpen se nasmiješila prije nego se opet vratila svojim papirima: "To je najbolje što se može reći o poslu."

Vrata ureda Philipa Gamera bila su zatvorena i Heike je čekala dok nije rekao "slobodno". Kreativac je sjedio u košulji dugih rukava; svoj upadljivo karirani sako složio je i prebacio preko naslonjača za posjetitelje. Na Heikino iznenađenje čitao je novine.

"Koga to imamo tu!" uzviknuo je ne skidajući noge sa stola. "Špijuna s druge zvijezde!"

"Ne", odgovori Heike, "samo praktikanticu iz ureda."

"Kako ste se dosjetili da mi donesete poštu? Priznajte da ste htjeli izvidjeti što radim i čime se bavim."

"Samo donosim poštu."

"Čemu?"

"Da vam uštedim put."

"Zvuči predobro da bih vjerovao."

'Vjerujte što hoćete!' skoro je rekla ali se sjetila da nikako ne želi postati neomiljena. Progutavši ljutnju prisilila se na smiješak. " Svijet je po svoj prilici bolji nego što mislite, gospodine Gamer."

"Puni ste iznenađenja." "Nisam toga svjesna."

"Pa, čujte vi!" Sada je zamahnuo nogama sa stola i spustio ih na pod. "Najprije ste bili lijeno, beskorisno biće, pa smo se barem jednom mjesečno savjetovali kako bismo vas se mogli osloboditi, a sada se najednom pokazujete kao najmarljivija među marljivima."

Heike je razmišljala treba li reagirati na natuknicu ili ne. Nikako se nije planirala povjeriti baš Gameru ali je došla do zaključka da mora iskoristiti svaku šansu. "Zanima me promidžba", prizna.

"Najednom?"

"To i nije tako novo. Zato sam se i potrudila oko izobrazbe u agenciji."

"Nije bilo baš onako kako ste očekivali." "Kako znate?"

"To je moja metoda, zbrojiti dva i dva." Heike se nasmijala. "Fenomenalno!"

Ustao je. "Slušajte, Heike, što se tiče promidžbe ..." Prišao joj je. "O tome možete od mene puno naučiti."

"U to sam uvjerena! No sada moram odjuriti kolikogod bih rado još malo s vama pročaskala."

Izašla je.

Mali ured Verene Kramer bio je najudaljeniji od stuba i Heike ga je posljednjeg obišla.

Asistentica promidžbe je razgovarala s nekim telefonom i samo joj je mahnula neka uđe. Imala je svileni rubac, čije su se boje slagale s njezinom kestenjastosmeđom kosom, koji je elegantno i dramatski obavijao njezina široka zaobljena ramena. Lice joj je bilo toliko našminkano da je Heike podsjećalo na masku.

Kada je Heike ušla, upitno je podigla obrve i kada je shvatila da je donijela poštu pokazala je kažiprstom na pisaći stol. Nokti su joj bili

šiljati i jarkocrveno nalakirani.

Heike ju je poslušala pa Verena Kramer više nije obraćala pažnju na nju.

"Tu vam dajem potpuno pravo, gospodine direktore ..." govorila je umilnim glasom u slušalicu.

Heike se povukla bez riječi.

Morala je priznati da njezin nastup na šefovskom katu nije bio uspješan. Ipak, bio je početak.

Do sada je Heike uvijek bila zadovoljna svojim izgledom. Nije bila ljepotica kao majka, ali je u svakom slučaju bila lijepa, što joj je uvijek ponovno potvrđivalo i zrcalo.

U međuvremenu je ipak shvatila da u usporedbi s Marcellom Olpen i Verenom Kramer izgleda strašno neugledno. Nije se kanila natjecati s njima. Nije joj odgovarao ni oštri stil gospođe Olpen kao ni, kako je smatrala, pretjerana kićenost Verene Kramer.

Do sada je svoju pepeljastoplavu lagano kovrdžavu kosu nosila prirodno nesputanu – pustila ju je da raste kako je htjela, podrezivala kada je bila predugačka ili je na drugi način smetala. Sama ju je prala. Sada je odlučila promijeniti izgled. Skupila je novac i potražila 'Salon Pierre' u kojem je njezina elegantna ujna Elisabeth uređivala kosu. Prema ujinom naputku uspjela je majstora Pierra osobno zainteresirati za sebe. Dugo su se savjetovali dok se nisu odlučili za 'a gamin', kratku, gotovo dječjačku frizuru. Majstor Pierre joj je osim toga savjetovao i nijansiranje no još nije bila spremna na toliku promjenu.

"Bez šminke", rekao je, "vaša je koža izvanredna; kao nježna marelica. No make-up za oči učinio bi čudo."

Budući da je odgonetnuo da Heike nema dovoljno novca ljubazno je isprobavao sive, srebrne i plave tonove a također i olovke za izvlačenje obrva. "Malo ih tu i tamo počupajte, ali ne previše. Lijepi luk treba sačuvati, potrebna je samo mala korekcija."

Cijelo subotnje popodne Heike je sjedila pred ogledalom, uobličavala obrve i eksperimentirala s različitim bojama dok nije bila uvjerena da je pronašla pravu kombinaciju. Njezine našminkane oči djelovale su sada znatno izražaj nije. Prevtala je po svojim ruževima dok nije pronašla odgovarajući prljavoružičaste boje.

U agenciji je izazvala pažnju s novom frizurom i šminkom. "Mislim da ću ipak pokušati s nijansiranjem kose", rekla je Heidi Muller. "Postoje boje koje se daju isprati, zar ne?"

"Tako barem tvrdi promidžba. No na tvom mjestu ne bih pretjerivala."

Heike je znala da vanjskim izgledom neće od sebe stvoriti novog čovjeka. Trebalo joj je znanje.

Promidžbeni katalog agencije imala je već sto puta u rukama. Bila je to brošura kvadratnog oblika koja se razlikovala od ostalih tiskanih materijala. Iako je imala samo osam stranica ipak je u ruci bila teška. Ukrašena s malim fotografijama djelovala je poticajno i uzbudljivo. Slali su je potencijalnim mušterijama.

Na Heike je prije svega ostavljala dojam skupoće.

"Takva i treba biti", objasnila joj je Heidi Muller, "mušterija odmah mora spaziti da se ne bavimo jeftinim sitnicama."

Na prvoj je strani stajalo, uokvireno i bez točke i zareza: "Vitalnost gipke strukture – iskustvo najbolje marke".

"Što to znači?" upita Heike.

Heidi je stavila prst na nos kako bi pokazala da ozbiljno razmišlja. "Ni ja ne znam točno", morala je priznati.

"Kako će onda razumjeti mušterije?"

"Niti ne moraju. Glavna stvar je da dobro zvuči. Ti ne misliš tako?"

Heike se složila. "Vitalnost", ponavljala je, "gipkost, struktura, iskustvo, sve su to jake riječi."

"Prema osjećaju", reče Heidi, "shvaćam već što se time želi izraziti."

"Ako ljudi to ne razumiju zasigurno to neće i priznati."

Heike je listala dalje. "Već postaje jasnije." Citirala je natpis: "Četiri poluge na kojima počiva uspjeh komunikacije; prva strategijsko razmišljanje, druga kreacija, treća produkcija i četvrta medijska prezentacija." Spustila je promidžbeni katalog. "Mogu li to ponijeti doma na nekoliko dana?"

"Želiš li možda naučiti tekst napamet?"

"Žašto ne?" Zatim ju je pažljivo smotala i strpala u torbu. "Već znam kako se pridobivaju nove mušterije. Prokljuve se određene tvrtke, piše se voditelju promidžbe ili šefu i pošalje im se brošura. Nekoliko dana kasnije, kada smo sigurni daju je dobio ..."

"Ne prerano i ne prekasno", doda Heidi. "... nazove ga se i zamoli za termin. Uspije li ugovaranje termina, ide se tamo."

"I izloži sve što agencija može ponuditi. Naravno da se treba pozvati i na velike tvrtke koje je već zastupala i ukazati na kampanje koje je poduzela za ovaj ili onaj proizvod."

"A kada se ima narudžba postavljaju se čuvene četiri poluge! Ah, Heidi, tako bih rado željela prisustvovati jednom pravom *brain-stormingul*"

"Zamoli gospođu Olpen!"

"Bi li to htjela za mene učiniti?"

Heidi je razmislila. "Mogla bih i ja. Ali mislim da to ne bi dobro izgledalo. Mogao bi se steći dojam da si moja štíćenica."

Heike se nasmiješila. "Zar to nisam?"

Heidi je nasmijala. "Da. Svakako, ali to ne trebaju ipak svi znati."

"Zar bi to bilo tako loše?"

"U svakom slučaju ne bi bilo dobro za tebe. Želiš li osvojiti svijet promidžbe moraš razvijati vlastitu inicijativu i naučiti se služiti laktovima."

"Vjerojatno imaš pravo", reče Heike, no nije mogla potisnuti teški uzdah.

Kada je sljedeći puta donijela poštu na šefovski kat, Marcella Olpen nije bila sama. Heike se bila spremila kako će formulirati svoju želju ali se opet morala povući neobavljena posla.

Kada joj se drugi puta ukazala dobra prilika – gospođa Olpen je razmijenila s njom par ljubaznosti – nije imala hrabrosti početi kako je bila zamislila; njezin joj se zahtjev najednom učinio drskim.

Ostala je stajati oklijevajući.

Gospođa Olpen ju je pogledala iznad naočala. "Još nešto?" "Da!" procijedi Heike.

"Problemi u školi?"

"Ne, ne, uopće ne. Tamo sve ide na najbolji način."

"S gospođom Muller se, koliko čujem, dobro slažete."

"Uopće se ne želim žaliti, gospođo Olpen. Za to nemam nikakvog razloga. Samo ... Nathan i ja ..."

"Posvađali ste se?" upita gospođa Olpen kada je Heike ponovno zastala.

"Ja bih tako rado sudjelovala na *brain-storminzima*, a i Nathan."
"Mislite da trebamo nove ideje? Takoreći svježu krv?"

Gospođa Olpen se nije smiješila ali je Heike odmah shvatila da joj se ruga.

"Tako umišljeni nismo", branila se, "želimo samo biti nazočni. Mislimo da bi mogli nešto naučiti."

"Za administrativne poslove ne treba vam znanje o promidžbi."
"Upravo to me jako zanima."

Došla je na ideju da citira nešto iz promidžbene brošure: "Na primjer... 'Kakva veza postoji između poruke neke električne mjerne stanice, voćnog soka, osiguravajućeg društva, pelena i lanca trgovina?'"

Gospođa Olpen se sada srdačno nasmijala. "Dobro ste to izbiflali!" reče. "Vidim da ste temeljito čitali materijale."

"Naučila sam ih napamet", objasni Heike sa skromnim ponosom. "Što postižete time?"

"Na taj način pokušavam obraditi materiju." "Tako radite i sa školskim predmetima?" "Točno tako."

"Možda vaša metoda i nije tako glupa."

"Glupa nije, ali je teška." Heike se odvažila na novi prodor. "Molim vas, gospođo Olpen. Sigurno ne može ništa škoditi ako nam dopustite da slušamo."

"Tko će za to vrijeme primiti posjete? Telefon? Ne možemo zatvoriti čitavu agenciju samo zato što vi hoćete sudjelovati na *brain-stormingu*."

"To će preuzeti Heidi Muller."

Marcella Olpen je podigla obrve. "Vama za ljubav?"

Heike bi rado bila rekla kako to za Heidi ne znači veliko odricanje jer ju nije pretjerano zanimala promidžba no možda to gospođa Olpen ne bi rado čula. Tako je samo jednostavno potvrdila i dodala: "Jako sam joj zahvalna."

Gospođa Olpen je skinula naočale i prvi puta za vrijeme razgovora pažljivo pogledala Heike. "To naravno moram najprije dogovoriti sa svojim partnerima."

"Ne znam zašto bi se protivili", reče Heike spontano, no odmah zažali.

"Ne? Tada vam možda nedostaje mašte. Mogu zamisliti nekoliko posve uvjerljivih argumenata." Ponovno je stavila naočale koje je dotada prevrtala po prstima kao da se igra. "No bilo bi besmisleno sada s vama o tome razglabati. Vidjet ću što mogu učiniti za vas."

Heike se zahvalila i brzo se okrene put vrata osjećajući kako je već predugo zadržala gospodu Olpen. Na vratima se skoro sudarila s Peterom Prokofiewim.

"Opa, pardon! Oprostite!" uljudno je uzviknuo mladi muškarac. "Mislim da je prije bila moja krivica", prizna Heike, "bila sam odsutna duhom."

Nasmiješio joj se. "Događa se."

"Halo, što ima novo, Peter?" upita gospođa Olpen. Heike se udaljila.

Već je bila na putu do Philipa Gamera kada se dosjetila. Urban Hanslik je bio trenutačno sam u uredu. Okrenula se i potrčala natrag.

Vrata su bila otvorena i ona je ušla bez kucanja. Upravo je radio za računalom i uopće ju nije primijetio – ili se pravio daju ne vidi. Nakašljala se. Ništa se nije dogodilo.

"Gospodine Hanslik!" reče glasno.

"Smetate!" Upisao je nešto u računalo, ponašajući se kao da je nema, i uzviknuo: "Prokletstvo! Opet! Sto hoćete ovdje?"

"Molim vas da me saslušate. Kratko će trajati!"

"Ovdje nemate što tražiti. Prokofiew se odmah vraća. Kako ćete mu objasniti..."

Prekinula gaje. "To je moja briga!" Ukratko mu je ispričala o čemu se radi. "Samo da ste upućeni. Nemojte pomišljati da glasujete protiv mog sudjelovanja."

Okrenuo se tako da mu je mogla vidjeti lijepo oblikovano lice. "Toga se bojite, zar ne?"

Njegova ju je zloba razbjesnila; najradije bi mu mapu s poštom bacila u glavu. "Ne," odgovori teško se svladavajući, "vas se ne bojim."

"Još postajete i drski."

"Razumijem vrlo dobro da vam ne može biti ugodno u mojoj nazočnosti. Sigurno vas podsjeća na to kako ste se ponije kao hulja, ali opominjem vas: ne pomišljajte me odbiti."

"A ako to ipak učinim?"

"Morat ćete podnijeti posljedice."

"Kakve posljedice? Nadam se da to nije trebala biti prijetnja." Heike je isturila bradu. "Naprotiv!" reče bez okolišanja. Okrenula se i ugledala Petera Prokofiewa kako se upravo vraća.

"Zar opet?" reče on smiješeći se. "Čini se kako nam je suđeno da..."

Ostala je ozbiljna. "Gospodine Prokofiew", reče držeći mapu s poštom ispred sebe poput zaštitnog oklopa, "Nathan i ja bismo tako rado ..." Još jednom je izdeklamirala svoju priču. "Da li biste podržali našu želju?"

"Da, zašto ne? Zanimljiva mlada žena poput vas može samo služiti na čast našem timu! Ne misliš li i ti tako, Urbane?"

Urban Hanslik je promrljao nešto što se moglo protumačiti kako se htjelo.

"Gospodin Hanslik je već obećao svoju suglasnost", ustvrdi Heike odvažno.

"Pa jasno", Peter Prokofiew je prijateljski lupio kolegu po ramenu. "Ako netko ima oko za žene, onda je to on."

Heike se s olakšanjem nasmiješila. "Zahvaljujem vam, obojici." Osjećala se kao na krilima. Nikada još ju netko nije nazvao "zanimljivom mladom ženom". Ako je to značilo nešto više od običnog laskanja onda je to trebala zahvaliti novom makeupu – ili ipak ne samo njemu?

U svakom slučaju zaključila je da treba nastaviti zadanim putem i odmah si osigurati dobru poziciju kod Philipa Gamera.

"Samo uđite, lijepo dijete!" doviknuo je kada je zakucala, baš kao da ju je očekivao, što je vjerojatno i bio slučaj. "Nadam se da donosite samo dobre vijesti." Imao je vrlo smjelu svilenu kravatu ukrašenu potkovastim uzorkom.

'Nemoguće da mu se takvo što sviđa', pomisli Heike, 'mora da je u pitanju samo šaljiva improvizacija.' "Ne znam", reče i stavi mapu s poštom na njegov pisaći stol.

"I da vam vjerujem?"

"Mi otvaramo i razvrstavamo poštu ali ju ne čitamo." "Tada vam nedostaje prirodna znatiželja."

"Ne", reče Heike, "samo vremena." Nasmijao se. "Imate spretan jezik, malena."

Heike je zaključila da se ipak radije ne povjerava Philipu Gameru. Marcella Olpen bi se mogla jako ljutiti ako primijeti da su njezini partneri već pripremljeni. Gamer bi to teško sakrio jer on nije čovjek koji bi uspio nešto zadržati za sebe.

"Kad ćemo nas dvoje izići zajedno?" pitao je već rutinski, kao pri svakom njihovom susretu.

Ona je kao i obično odgovorila sa smiješkom. "To će se sigurno uskoro pokazati."

Zatim ga je napustila i pošla prema Vereni Kramer.

Mlada asistentica upravo je uređivala nokte. "Ah, tu ste konačno", reče neljubazno, "već dugo čekam."

"Zao mi je", reče Heike diplomatski, "pošta je danas došla nešto kasnije."

"Tako? Doista? Nije li to stoga što ste se danas zadržali zbog vlastitih poslova?"

Heike je bila zbunjena "Što to znači?"

Verena Kramer je spustila rašpicu, ispružila malo ispred sebe lijevu ruku prosuđujući svoj trud. "Mislim da sam se prilično jasno izrazila."

"Mislite možda na to što želim sudjelovati na razgovorima?" "Vidite, već ste shvatili. Lukava djevojka."

"Ali kako znate..."

"Bubnjevi prašume raširili su vijest. Slušajte samo: bum, bum, bum..."

Heike je mislila na to kako je točno prije pet minuta o tome razgovarala s Hanslikom i Prokofiewim. "Za tako kratko vrijeme?" upita ne vjerujući.

"Nemate se čemu čuditi. U našoj zajednici nadarenih svatko uvijek sve zna o svakom. Nema tajni. Tako je to."

"Što mislite o mojoj želji?"

Verena se bacila s rašpicom na desnu ruku. "Za mene to nije bilo iznenađenje. Nisam drugo ni očekivala. Svi vanjski znaci upućivali su na to da vas je primilo častohleplje. Mala uredska činovnica želi se ušuljati u poslove promidžbe držeći se mota: 'To mogu i ja.' – Mogu li vam nešto reći? Vi zapravo ne možete baš ništa. Ja sam pohađala višu stručnu školu, imam diplomu promidžbene asistentice i bez

pretjerivanja mogu reći kako znam posao." Morala je uzeti stanku jer je brzajući ostala bez daha.

"U to nitko ne sumnja", dobaci Heike. "Teško da bi to dopustila."

"Ponašate se kao da je zločin ako netko hoće znati što se događa u tvrtki u kojoj radi – iako je, kako ste ispravno rekli, mala uredska činovnica."

"Ali to ne želite ostati, priznajte? Sanjate o usponu u agenciji.

Pošto ste sami načeli tu temu nastavit ću: ne bi zazirali ni od zločina da postignete svoj cilj. Gazili biste preko leševa."

"Ali dopustite", protestirala je Heike.

Verena Kramer je podigla glavu i pogledala Heike uništavajućim pogledom. "Šutite! Poznajem vas i vama slične."

"Sada ste doista pretjerali"

"Hoćete možda reći da ćete se žaliti na mene? Nećete to učiniti. Za to ste previše lukavi. Znae da će moja riječ biti protiv vaše a još nemate svojih pristaša koji bi zastupali vaše interese."

"Uopće nisam tvrdila kako ja ..." započela je Heike i nije znala što dalje reći.

"Tako, dakle, zbunila sam vas", ustvrdila je Verena Kramer. "I to je nešto. Neka vam jedno bude jasno: ako meni dođu s prijedlogom da sudjelujete na *brain-stormingu*, reći ću ne i još jednom ne, ali to nije razlog za takvu facu. Mene, naime, nitko ne pita i to je vaša sreća." Ponovno se posvetila svojim noktima.

"Zahvaljujem vam, gospođo Kramer", reče Heike što je mogla mirnije. "Za što?"

"Za otvorenost. Sada barem znam na čemu sam s vama." Okrenula se prema vratima.

"Samo ne zaboravite to!" doviknu asistentica promidžbe.

Heike se odrekla replike. Znala je da se rijetko kada isplati imati posljednju riječ, a pogotovo ne u ovom slučaju.

"Pa kako je bilo?" upita Heidi Muller kada je Heike ušla u njihovu sobu. "Je li ovog puta bilo sve u redu?"

"Da!" Heike se zadihala trčeći niz stube. "Kako je reagirala gospođa Olpen?"

"Najprije je bila prilično skeptična, ali mislim da sam ju uvjerila!"

"Nevjerojatno! Čestitam."

"Tako daleko, nažalost, nije odmaklo." Heike se tako temperamentno bacila na svoj uredski stolac da je odskočio zajedno s njom. "Tek će govoriti s partnerima."

"Gospođa ti je sklona ili..."

"Nadajmo se. Ah, Heidi, tako sam napeta."

"Ne smiješ previše očekivati od svega toga. *Brain-storming* je zapravo jedna smrtno dosadna stvar." Razmišljala je časak te dodala: "Barem prema mom mišljenju. Možda će tebi izgledati drukčije."

Heike je bila previše uzbuđena da bi se odmah ponovno vratila poslu. "Da mi je samo znati zašto je Kramerova sa mnom tako prosta. Ja sam ju uistinu smatrala dragom i nikada joj nisam učinila ništa loše."

"Jesi li joj odmah izbrbljala da želiš sudjelovati na sastancima?"

"Sama je počela s time. Mora da ju je netko nazvao, ili gospođa

Olpen, iako ne razumijem zašto bi to ona napravila, ili jedan od gospode."

"Kako su oni znali za to?"

"Povjerila sam se Hansliku i Prokofievvu. Htjela sam si osigurati potporu."

"Nadajmo se da nisi pogriješila."

"Zašto to kažeš?" upita Heike nervozno.

Heidi Muller je slegnula ramenima. "Samo sam izrekla ono što sam pomislila. Je li to odsada možda zabranjeno?"

"Ne, naravno da nije. Samo sam jako nesigurna i nervozna." "Siroti zečiću."

"Što Kramerova može imati protiv mene?"

"To je barem jasno. Prodreš li u odjel za promidžbu mora strahovati za svoje mjesto. Ona nije baš dugo u agenciji, a kako nije ni neki posebni stručnjak, sve je jasno. To uopće nema veze s tobom kao čovjekom."

"Ali je tako zvučalo."

"Logično. Ovo drugo nikada ne bi otvoreno priznala."

Heikine muke nisu dugo trajale. Tjedan kasnije nazvala je gospođa Olpen njihov ured. Heike je pokušavala proniknuti o čemu se radi.

"Da, dobro, poslat ću ju gore", reče Heidi. "To će ju razveseliti." –

"Naravno da ću biti u uredu." – "Ne, nije to nikakva žrtva za mene." Spustila je slušalicu. "Moraš otići gore, Heike."

Heike je skočila.

Heidi je prigušila njezinu revnost. "Ne odmah. U jedanaest."

"Na *brain-storming!* "Tako izgleda. U svakom slučaju ne bih znala zbog čega drugog te žele u dvorani za sastanke."

Heike se bacila tajnici oko vrata. "Hura, Heidi! Uspjela sam!"

"Ne tako burno. Tek si nožni palac gurnula kroz vrata. Hoćeš li moći progurati nogu, ostaje pitanje."

"Ide li i Nathan sa mnom?" "Nemam pojma."

Heike je krenula prema vratima iza kojih se nalazio fotolaboratorij. "Idem ga odmah obavijestiti."

Heidi Muller ju je zadržala. "Ne tako žurno. Razmisli da li pametno radiš. Ako i on može sudjelovati reći će mu, ako pak ne može manje će biti razočaran nego da po tvoj em uputstvu dođe i bude udaljen iz sale. Ne želiš ga valjda dovesti u takvu situaciju."

"Točno. Opet imaš pravo." Heike je uzdahnula. "Kad ću se naučiti prvo misliti, pa onda raditi?"

Heidi se smiješila. "Ima još vremena. Nepromišljenost je povlastica mladosti."

Heike se, brzo utješena, nasmijala. "Zgodna izreka. Dobro zvuči.

Mogla bi se iskoristiti u promidžbi. Samo kako?"

Ponovno je sjela i počela ulagati promidžbene brošure u kuverte. Vrijeme je sporo prolazilo.

Iako je uvidjela kako bi bilo nepromišljeno o tome obavijestiti Nathana rado bi popričala s njim. Mislila je: 'Ako je i on pozvan da sudjeluje na sastanku, sve bi bilo dobro, ako pak nije – ne bi li morala odustati zbog lojalnosti!?' Zapravo, morala bi!

No ujedno je bila svjesna kako ne bi otkazala svoje sudjelovanje i to joj je izazvalo bolove u trbuhu. Prije se prema prijateljima odnosila bez 'ako' i 'ali'. Sada je to prošlost i zbog toga se osjećala šugavo. Pokušala se umiriti mišlju kako si više ne može dopustiti sentimentalnosti ako želi Urbana natjerati na koljena. Sada će morati raditi i ono što joj karakter priječi, kolikogod joj bilo teško.

Briga zbog Nathana bila je nepotrebna. Deset minuta prije jedanaest pojavio se, zadovoljan i samosvjestan – Heiki je pao kamen sa srca.

"Ideš!? "uzviknu.

Skočila je. "Pa jasno!"

"Još je malo prerano", umiješa se Heidi Muller. "Nemoj se ljutiti, Heidi, ali previše sam uzbuđena." "Onda se gubite!"

Jedno za drugim trčeći su se penjali željeznim stubama. Kada su došli gore Heike je rekla: "Bilo bi glupo zakasniti!" "I to odmah, na prvi sastanak", složio se Nathan.

Dvorana za sastanke već je bila otvorena. Oko okruglog stola ispod ostakljene tavanice bilo je poredano deset crnih kožnih naslonjača. Na stolu pred svakim sudionikom stajale su dvije čaše, boca soka i boca mineralne vode, te pisaći blok i nekoliko olovaka. Dvorana je još bila prazna.

Heike i Nathan su je razgledali puni poštovanja. Nisu se usudili sjesti pa su se osjećali pomalo tjeskobno. Listovi velikog fikusa i palmine lepezice djelovale su kao upravo oprani.

Odjednom se dvorana počela puniti. Izgledalo je kao da su svi došli zajedno: Peter Prokofiew, poletan i poduzetan, Philip Gamer, veselo se cereći u sakou s neobičnim uzorcima, te Urban Hanslik, lijepog, poput maske neprozirnog lica. Slijedili su ih Erik Kuhn, prvi fotograf, Christian Held, prvi grafičar i Rudi Meierbeer, stručnjak za kompjutorsku grafiku. Iza njih ušla je, ekstravagantno obučena i posebno brižljivo našminkana, Verena Kramer.

Posljednja je ušla Marcella Olpen i Heike je odmah pomislila da je to smislila kako bi time još više naglasila važnost svojeg položaja.

Ispričala se brzo i uvjerljivo. "Zao mi je. Peh. Gospođa Muller mi je prespojila telefonsku liniju i ja sam automatski digla slušalicu. Bio je Karstadt iz tiskare. Morala sam reći da ću ga kasnije nazvati."

Sjela je na mjesto, između Hanslika i Prokofievva. Partneri su se najprije malo natezali oko toga gdje će tko sjesti no na kraju je Verena Kramer sjela desno od Gamera.

Heike i Nathan su još uvijek stajali no kako su slobodna bila još dva naslonjača gospođa Olpen im je kimnula pa su sjeli. Heike je očekivala da će sjednicu otvoriti Marcella Olpen; ali ona to nije učinila nego je natočila čašu soka udobno se smjestivši u naslonjaču.

Philip Gamer je otvorio mapu koju je donio. "Najprije ćemo se pozabaviti novim stimulirajućim sokom. Složili smo se da ćemo

promidžbu usmjeriti prema mladima i sportašima. Odlučili smo se za ime 'Pep up'. Napravio sam za to logo." Dao je list prvom do sebe kako bi sve obredao. "Još se mogu uvažiti sve želje za promjenom, pa i kada je u pitanju ime."

"Držim da je 'Pep up' dobro ime", reče gospođa Olpen, "ali moramo izmisliti barem još jedno. Mušterija treba imati osjećaj da može birati; da nije stavljena pred gotov čin."

Heike je čvrsto odlučila šutjeti, ali je ipak izletjela s pitanjem: "Hoće li se taj sok prodavati samo u Njemačkoj, ili na međunarodnom tržištu?"

Hanslik ju je pogledao svojim ledenim očima. "Smetate.' 'Bolje da se ne miješate u posao", složi se Verena Kramer. Heike se osjećala kao daju je netko udario.

"Za europsko tržište, Heike", objasni gospođa Olpen. "Svi proizvodi za koje mi radimo promidžbu prije ili kasnije konkurirat će na europskom tržištu."

"Samo sam to htjela znati", branila se Heike.

"Ovaj sastanak", reče iznenađujuće neljubazno Gamer, "nije sazvan zato da bi podigao vaš stupanj znanja. Zadržavate nas, Heike. Zar to ne primjećujete?"

"Zao mi je", reče Heike ali zvučalo je prije ljutito nego pokunjeno. "U redu je", pokušala je izgaditi gospođa Olpen. "Nastavi, Philipe!"

Gamer je izvještavao kako je on zamislio promidžbu.

"Budući da je budžet razmjerno mali, predlažem da se ograničimo na print", pogledao je Heike malo oklijevajući.

'Znam što znači print!' skoro je uzviknula no samo je stisnula usne.

"Dakle na novine i časopise. Uz to naravno idu i plakati radio. Hoćemo li ići regionalno ili nacionalno i koji će tisak najbolje doći do ciljane publike, razjasnit ćemo u užem krugu. Sto se tiče troškova, tu nam prije svega ti, Marcella, možeš reći par riječi."

Gospođa Olpen je shvatila da je ona na redu. "Jesi li već razmišljao o sloganu?" upita.

"Što mislite o 'Pep up – poleti i ti!'" upita zadovoljan sam sobom. "Vrlo dobro", pohvali Prokofiew, a i ostali su se složili.

Heike i Nathan nisu ništa rekli. Gamerov grafički prikaz došao je u međuvremenu do njih. Predstavljao je jedno veliko 'u' kojem

su smješten tri mala slova 'p'. Heike ga je smatrala dobrim ali previše bombastičnim. Pogledala je upitno Nathana ali on se nije izjasnio.

"Pošto je većina proizvođača stimulativnih napitaka usmjerena prema vrhunskom sportu," nastavio je Gamer, "mislim da bi mi to morali izbjeći i okrenuti se rekreaciji. Nogomet u svakom slučaju otpada. Trebali bi biti parovi, možda jedan par, on i ona nakon igranja tenisa, na rubu bazena, na jedrenjaku, u kanuu, kako plešu ..." Pogledao je oko sebe tražeći odobravanje.

"Lijepo, Philipe!" reče gospoda Olpen. "Čini mi se da je to pravi put. Ima li još netko neki prijedlog?"

Nitko se nije javio. Heike je bila razočarana. Zamišljala je takvo usaglašavanje mišljenja i ideja puno življim. No svi su bili jako oprezni.

"Nathan?" upita gospoda Olpen.

Mladi se fotograf cerio i zbunjeno slegnuo ramenima. "Heike?"

Naša je junakinja odlučila kako neće davati nikakve primjedbe, no kada je tako neposredno zamoljena za mišljenje, morala je nešto reći. Jednostavno nije mogla drukčije. "To s parovima mi se čini odličnim, ali mislim kako ne bi trebalo uzimati samo mlade ljude nego i starije. Na primjer neki par sedamdesetogodišnjaka, sjedokosih, ali zadovoljnih i dobra zdravlja, kako rade u vrtu. Ili u šetnji."

"Nije nezanimljivo", komentirao je Prokofiew.

"Kako zamišljate da se to može prikazati?" upita ironično asistentica promidžbe.

"To ne mora biti tako teško. Malo grmlja, njemu štihača, njoj kanta za polijevanje, a u šetnji već bi primjerena odjeća dovoljno pokazivala. Uz to još i dio klupe, otvorena naprtnjača..."

"Priznajem, dalo bi se izvesti", reče Gamer, "ali ne bi bilo u skladu s našim zacrtanim smjerom."

S tim se Verena Kramer složila što je bilo i za očekivati.

"Trebali bismo možda ipak napraviti nekoliko grubih skica", mislio je Prokofiew, "i prepustiti odluku klijentu."

"Mi sami moramo točno znati što želimo", branio je Gamer svoje stajalište. "Ovako samo klijenta činimo nesigurnim."

"Kako bi bilo da razradimo pomoćni projekt za zrelija godišta?" predloži gospoda Olpen. "Ionako trebamo neki alternativni prijedlog."

"Za tu ćemo se svrhu sigurno dosjetiti nečeg boljega", ustvrđi Urban Hanslik.

Heike je primijetila kako je to bio prvi puta da on uopće nešto kaže.

"Ostavimo to sada po strani!" odredi gospođa Olpen i okrenu se stručnjaku za kompjutorsku grafiku. "Vi ćete grafički dotjerati Gameraov nacrt?"

"Točno onako kakav je? Iskreno rečeno, čini mi se malo previše bombastičan."

Heike se radovala što je njezina prosudba bila ispravna. "Bombastičan?" bunio se Gamer. "Što hoćete time reći?" "Napravite nam dvije varijante, gospodine Meierbeer", odluči

gospođa Olpen, "ili možda tri. Nećemo se oko toga svađati."

Partneri su se suglasili iako je Gamer to učinio preko volje. Vidjelo se da bi najradije na licu mjesta zdrobio Rudija Meierbeera i da je jako žalio što to ne može napraviti.

"Osnovu sada imamo", ustvrđi Prokofiew. "Ono što nam još nedostaje je nadgradnja."

"O tome sam također razmišljao", izjavi brzo Gamer i izrecitira: "Kad ti ponestane snage posegni za Pep upom!" Ponosno je gledao oko sebe.

"Lijepo!" reče Prokofiew. "Ali zvuči prilično negativno. Ne čini li se i vama tako?"

"Trebalo bi zvučati negativno kako bi se pojačao pozitivni učinak 'Pep upa'."

"Prije nego ponestane snage", predloži gospođa Olpen.

"To je isto", tvrdio je Gamer.

"Ne posve", ispravi ga Prokofiew.

Urban Hanslik također se sada umiješao u raspravu. Padali su još neki prijedlozi.

Heike je mimo sjedila i slušala iako je i ona mogla nešto reći o tome. Bojala se da će se zamjeriti.

Nakon punog sata *brain-storming* je završio i svi su se u grupi čama razišli. Heike se držala uz Nathana, no posve neočekivano ju je zaustavila gospođa Olpen.

"Da, molim?" upita Heike nesigurno. Već je pomislila kako će ju gospođa Olpen zamoliti da pospremi konferencijski stol.

"Imali ste loš početak, Heike", reče Marcella Olpen nimalo neljubazno.

"Znam. Moje je prvo pitanje bilo glupo."

"Nije, ali je bilo neumjesno. Da ste samo još neko vrijeme slušali sami biste pronašli odgovor."

Heike je najprije pomislila da izigrava pokajnicu ali je ipak shvatila kako je bolje da bude iskrena. "Da gospodin Gamer nije iz toga napravio takav teatar, ne bi izgledalo ni upola tako loše." "Slažem se, ali vi ste ga sa svojim potpitanjem zbunili i zato je bio tako srdit."

"Doista ga nisam htjela naljutiti." "Vjerujem vam na riječ." "Trebam li mu se ispričati?"

"Ako se ukaže prilika, ali nije nužno. Philip Gamer nije zlopamtilo."

"Pao mi je kamen sa srca", reče Heike i odmah primijeti kako je to zvučalo prilično nezrelo.

"Na kraju krajeva, više ste naštetili sebi nego njemu. Svojim *fai a pašom*, nazovimo to tako, izgubili ste hrabrost, inače biste puno življe sudjelovali u raspravi."

Heike je šutjela.

"Jesam li u pravu?" navaljivala je gospođa Olpen. "Vidjela sam da ste imali nešto za reći, ali ste zbog opreza zadržali za sebe."

"Nisam se htjela izlagati opasnosti da nekome stanem na prste", prizna Heike.

"Heike!" Gospođa Olpen je objema rukama uzela svoju aktovku i stavila ju na stol ispred sebe. "Reći ću vam posve iskreno. Naši sastanci u posljednje vrijeme ne teku onako kako bi trebali. Ni sama ne znam u čemu je problem. Nadala sam se da ćete vi biti osvježenje."

"Ja!?" uzviknu Heike začuđeno. "Baš ja?"

"Da. Mladi ste i inteligentni. Trebali ste reći sve što vam se motalo po glavi. Upravo to bi trebao biti smisao ovakvih sastanaka."

"A ako kažem neku glupost?"

"Ne mari. I to može biti poticajno. Nemate volje za to?" "Istini za volju ne znam. Tko se želi osramotiti?"

"Vi se uopće ne možete osramotiti budući da nemate preduvjeta za ovaj posao. I apsurdna ideja još je uvijek više od onoga što se od vas praktikantice može očekivati. Učinite to meni za ljubav?"

"Hoćete li me podržati?"

"Ne službeno i ne previše očito. To bi samo donijelo zlu krv." "Puno tražite od mene, gospođo Olpen."

"Pokušajte! Nemojte me razočarati, Heike. Ionako nemate što izgubiti a ni dobiti."

Tim se riječima nasmiješila Heiki ohrabrujuće, stisnula aktovku pod ruku i ostavila ju samu.

Nathan još nije bio otišao. Smucao se po hodniku šefovske etaže. Sada, pošto je gospođa Olpen otišla, vratio se u konferencijsku sobu.

"Što je htjela od tebe?" upita zavjereničkim tonom. "Ništa posebno", tvrdila je Heike.

"Ma daj! Možeš mi ispričati!" "Što misliš da je rekla?"

"U najmanju ruku je kritizirala tvoj postupak."

"Postupak?" ponovi Heike. "Ah da, znam na što misliš. Da, jest." "I kako je ispalo?"

"Objasnila mi je da nemam što izgubiti a ni dobiti. Lijepo, zar ne? Ništa izgubiti i ništa dobiti!"

Je li prvi *brain-storming* bio za Heike uspješan ili ne, dalo bi se raspravljati. U svakom slučaju ona i Nathan su otada sudjelovali na svim sastancima takve vrste. Heike se hrabro držala. Nije doduše više upadala u riječ predavačima ali je davala prijedloge za raspravu, bilo da se radilo o promidžbi lanca trgovina, hlača s tregerima ili kobasicama. Prijedlozi su doduše uvijek bili odbijeni ili tako preoblikovani da se više nisu mogli prepoznati, no ipak joj je uspjelo unijeti polet na sjednice. Gospođa Olpen je bila zadovoljna s njom i to joj je rekla.

Gamer i Prokofiew su također dali određeno priznanje, doduše pomalo u šali. Urban Hanslik je bio nesiguran, često je reagirao srdito i imao puno muke da se svlada. Heike je od srca željela da se izgubi i plane, pa se prema njemu ponašala naglašeno ljubazno, tako da je njegovo ponašanje prema njoj drugima postajalo sve nerazumljivije.

Asistentica promidžbe ubrzo je promijenila smjer. Iako je na početku Heikine prijedloga u potpunosti odbijala, ipak je, iako nerado, brzo spoznala kako Heike barem ima bistru glavu i zna se njome služiti. Verena Kramer je bila dovoljno diplomat da svoje

neprijateljsko držanje zamijeni s objektivnom zainteresiranošću. Heike je bila sigurna da joj iza leđa spletkari, no to joj nije smetalo.

Više je bila ljuta na Nathana. Madi fotograf, koji nikada nije pokazao svoje vlastito mišljenje – čak ni onda kada je izravno bio pitan – postao je ljubomorani na nju. Isprva se to očitovalo u zlovolji i neljubaznosti preko čega bi Heike još i mogla preći, daju jednog dana nije upitao s glumljenom bezazlenošću: "Znaš li kako te ovdje zovu?"

Heike je promakao njegov zlobni izraz. "Nemam pojma", uzvratila, "niti me zanima."

"Trebalo bi."

"Nathane, i sam znaš kako se ovdje puno ogovara. Znaš to dobro kao i ja." Htjela je otići no on ju je uhvatio za ruku. "Heike s velikom njuškom", prosikta.

To ju je pogodilo pa je bila sretna što joj nije mogao vidjeti lice. Na trenutak je zanijemila.

"Jesi li čula?"

Sada se ponovno okrenula k njemu. "Da", reče sabrano, "ali ti ne vjerujem. To si izmislio."

"Precjenjuješ me", reče zlobno se kreveljeći, "ja nemam tako puno ideja kao ti."

Tada se naljutila.

"Samo si dakle čuo? A što si na to rekao? Jesi li me branio? Zaštitio me?"

"Ne, zašto bih?"

'Onda doista nisi prijatelj!' skoro mu je odbrusila, no na vrijeme se suzdržala. Ne, on nije bio dobar prijatelj kakvim ga je smatrala. Već pri prvoj kušnji je zakazao. Naravno, zbog toga ga ne smije učiniti ni svojim neprijateljem.

"Imaš pravo", složila se s njime uz slatki smiješak. "Zašto bi? Pustimo ih neka ogovaraju kad im to čini zadovoljstvo. Bit će najbolje da ih uopće ne slušamo."

"Zar ti je tako malo stalo do toga?" upitaju ne mogavši sakriti razočaranje.

"Još manje nego misliš", ustvrdila je. "Tako govore samo oni koji se baš ne mogu pohvaliti pameću. Obične zavidne budale."

"Mogao bih ti navesti imena ..."

Prekinula ga je. "Ne trebaš. Kada bi me svi u agenciji, uključujući i Heidi Muller i Marcellu Olpen, tako zvali, to mi ipak ne bi...", zapucketala je prstima, "ni ovoliko značilo!" Nakon toga je zaboravila na Nathana.

Bila je jako ljutita i to ne posebno na Nathana koji je, kako je sada jasno spoznala, bio samo bedasti dečko. Vjerojatnost da i drugi tako o njoj govore, iako su morali uvidjeti kako se svojski trudi, smatrala je prostaštvom. No nije bilo načina da se od toga brani. Nikog nije mogla pozvati na odgovornost niti se na koga požaliti. Da je i dopustila da joj Nathan kaže imena ništa ne bi postigla. Nije joj preostalo drugo nego ne osvrutati se na takve stvari. Dobro razmislivši, tako se i ponašala.

Pomalo tvrdoglavo, unatoč svem ogovaranju, nije kanila ni za dlaku promijeniti svoje ponašanje.

Loše je bilo samo to što s tim nije ništa dobijala. Kao što joj je gospođa Olpen već bila rekla: 'Nije mogla ništa izgubiti, ali niti dobiti'. Ta joj se zloguka rečenica stalno motala po glavi; suvlasnici agencije je nisu ozbiljno shvaćali niti će je ikada ozbiljno shvaćati.

Čak i onda kada bi se u agenciji pojavile velike boginje što ona nije željela ali ne i potpuno isključivala – dakle, ako bi svi drugi otpali, ona ne bi smjela predstavljati tvrtku prema klijentima. Za takvo što ona nije dolazila u obzir. Ne zato što je bila mlada i nedovoljno stručna, već stoga što nije znala ni mogla nastupati kao drugi. U trapericama i ostalim jeftinim krpicama već po izgledu nije pripadala kategoriji uspješnih. Mogla se uređivati koliko je htjela, sve to nije ništa koristilo.

Trebala je novac. Uštedjeti, kako bi si nabavila pokoji dobar komad odjeće, nije mogla, jer je ionako jedva preživljavala od plaće do plaće.

Do sada ju nije smetalo i mimo je to podnosila jer je znala kako to nije trajno stanje. No sada je izgubila strpljenje.

Mogla se je truditi koliko je htjela, no u očima Urbana Hanslika ona bi ostala ono što je on u njoj nesumnjivo vidio od početka: obična pišulja. To je jasno vidjela iz njegove mimike i pogleda i mogla bi ga zbog toga ubiti. Kojiput je puštala maštu uzletjeti; prislilila bi ga da padne na koljena pred njom, a onda bi vitlala bičem iznad njegovih golih leđa dok bi on jecao od boli moleći ju da mu oprost.

No nije si često dopuštala takve snove, iako su joj kratkotrajno pričinjavali zadovoljstvo, jer su ostavljali neugodan osjećaj mamurluka. Te izmišljene orgije nisu joj nimalo pomagale. Morala je nešto učiniti na promijeni stvarnosti.

Iz telefonske govornice preko puta stručne škole nazvala je ujaka, bankara Hans-Ludwiga Bethkea. Iskoristila je stanku za ručak kako bi porazgovarala s njime. Morala je malo pričekati dok ju nisu spojili.

"Ah to si ti, Heike", rekao je pomalo odsutnim glasom, "lijepo što se javljaš."

"Moram hitno s tobom razgovarati, ujače!"

"Da vidimo. Ne, u dogledno vrijeme neće ići. Kalendar mi je posve ispunjen."

"Možeš li me negdje ubaciti?"

"Nemoguće. Većina sastanaka ionako traje dulje nego je predviđeno. Slušaj, vratit ću te ponovno gospođi Marx. S njom se možeš dogovoriti za neki kasniji termin."

"Ne!" poviče brzo Heike kako bi ga spriječila da prekine vezu.

"Želim ..." no nije se sjetila ničega što bi još mogla reći. Zapravo je bilo svejedno hoće li razgovarati s ujakom ovog ili sljedećeg tjedna, ali sada je za to našla hrabrosti i snage i bojala se kako njezina iznenadna energičnost neće izdržati kušnju vremena. Ali kako to objasniti ujaku?

"Da?" upitao je strpljivo kada je ona zastala i pošto nije dobio odgovor predložio je: "Zašto me ne posjetiš kod kuće? Priređujemo jedno malo primanje. U subotu uvečer."

"Nemam što obući."

Nasmijao se. "Poznata stara jadikovka! No, nešto ćeš već naći. Zaviri malo dublje u ormar. Ništa službeno. Možeš doći u čemu hoćeš."

Heike je odahnula.

"Samo, molim, ne u jeansu", dodao je ujak. "Počinje u sedam sati." Spustio je slušalicu prije nego je Heike mogla išta odgovoriti – ali nije ni imala ništa više reći.

Hans-Ludwig Bethke stanovao je, koliko se Heike sjećala, s obitelji u lijepoj modernoj kući u Siesmeverovoj ulici ukoso nasuprot Vrta palmi.

Njegova kćerka Ruth više nije bila kod kuće, studirala je u Americi biologiju; na Sveučilištu Cornell u Ithaki.

Heike nikada nije s njome imala dobar odnos smatrajući ju taštom. Razmažena Ruth, mislila je dok se šesticom vozila u zapadni dio grada, sigurno nije imala briga oko odijevanja. Ako je ocu i dosađivala zbog toga, tada je to sigurno bilo zato što najbolje nije bilo dovoljno dobro za nju.

Njezin brat Daniel, koji je imao dvadeset i dvije godine, bio je uvijek Heikin prijatelj. Barem ga je ona smatrala prijateljem. Sada više nije bila sigurna ni u taj odnos. Premalo se javljao. I on se odselio od kuće. Radio je u banci i trebao je nastaviti obiteljsku tradiciju. Godinu je dana volontirao u Londonu.

Heike je bila napeta hoće li ga sresti na domjenku. Kao dijete on je provodio dio ferija u Eppelsbachu i oni su se zajedno igrali, i to ne samo Indijanaca.

Heike je razmišljala treba li ponijeti cvijeće za ujnu. Znala je da bi to bilo u redu ali je namjerno odustala od toga. Ujna Elisabeth nije mogla od nje očekivati cvijeće s obzirom na njezinu nepovoljnu novčanu situaciju.

Sobe vile Bethke bile su osvjetljene i kako zavjese nisu bile navučene svjetlo se odsijavalo na pločniku. Iznutra je dopirala glazba; kuća je djelovala svečano i veselo. Dolazili su auti, gosti su izlazili i penjali se malim stubama. Vrata su se zatvarala. Auti su odmah odlazili jer u blizini nije bilo mjesta za parkiranje.

Heike je slijedila mladi par koji je išao stubama koje su vodile pokraj suterena. Prizemlje je imalo poseban ulaz. Tamo su živjeli gospodin i gospođa Wagner koji su već niz godina vodili kućanstvo Bethkeovih.

Na trijemu su Wagnerovi – on u nekoj vrsti odore, ona u cmoj haljini s bijelom pregačom i s kapicom na glavi – uzimali gostima mantile, kapute i papire od cvijeća.

Gospođa Wagner, koja je poznavala Heike od malih nogu, odmjerila ju je uz negodovanje. "Bez mantila?" upita.

Heike nije imala ljetni mantil već samo vjetrovku s kapuljačom koju za ovu priliku nije htjela obući što ipak nije htjela povjeriti gospođi Wagner. "Toplo je!" branila se.

"Kasnije ćeš se smrznuti."

"Ne vjerujem."

"Vidjet ćeš već. Čim nađem malo vremena potražiti ću ti neki Ruthin mantil."

Laknulo joj je kada su novopridošli gosti skrenuli pažnju gospođe Wagner.

"Slatko izgledaš", reče Wagner žmirkajući očima kada ga je pozdravila. "Za zagristi!"

Heike je držala nepristojnim i drskim što ljudi s njome postupaju kao s djetetom. S 'Ruthicom' se to nikada ne bi usudili. No pošto je bila čvrsto odlučila da neće dopustiti da ju bilo što ozlovolji i dalje je koračala visoko uzdignute glave sa smiješkom na usnama.

Sama je sebi izgledala ljepušasto s novom frizurom i stručno našminkanim očima. Haljina joj je bila maksimalno jednostavna – bez rukava, strukirana, s okruglim izrezom – ali je u potpunosti davala važnost njezinoj nježnoj figuri. U svom tom svjetlu i sjaju koje je blistalo oko nje osjećala se poput Pepeljuge na prvom balu.

Moderno namještene sobe bile su toliko prostrane, samo ponegdje prekinute stubom, da unatoč brojnim gostima nisu djelovale pretrpano. Samo u blizini bifea bila je malo veća gužva. Sastav od tri mlada glazbenika, koji su se smjestili pokraj klavira, zaszvirao je plesnu glazbu, no zelenobijela mramorna površina između debelih sagova još je bila prazna.

Ujna Elisabeth i ujak Hans-Ludwig stajali su kod ulaza kako bi s nekoliko ljubaznih riječi pozdravili svakoga gosta. Heike je pomislila kako izgledaju kao par s reklame. Ujak je bio u smokingu s bijelim kaputićem, otkopčane košulje, bez leptir mašne ili kravate i, iako mu je tamna kosa oblikovala kovrčavi vijenac oko glave, djelovao je mladoliko. Njegove stilske naočale s okvirima od roga nisu djelovale kao pomagalo za bolji vid već kao svjesno upotrijebljeni detalj koji je njegovo mudro lice činio još izražajnijim.

Njegova žena, vitka do mršavosti, djelovala je upravo mondeno. Lice joj je bilo našminkano poput lijepe maske, uokvireno riđom kosom, figura milovana kao dašak tankom svilom. Heike je bila uvjerenjena da je rafinirano skrojena haljina, sa šarenim gornjim dijelom, slobodno padajuća od struka, bila neki skupi talijanski model. Ujna Elisabeth nosila je malo, ali posebno skupog, nakita:

Široku antiknu narukvicu, tomu prikladni prsten i prekrasni bidermajerski broš obložen rubinima i dijamantima.

Ujna i nećakinja odmjerile su se jednakom pažnjom, što uostalom nisu ni pokušavale sakriti.

"Lijepo je ponovno te vidjeti, Heike. Čini mi se da napreduješ." Heike je rukom pokazala na kosu. "Bila sam kod tvoga frizera." "Pričao mi je."

"Pozvala sam se na tebe." "Vrlo lukavo od tebe." "Daniel nije tu?"

"Jest. Mora da leprša negdje oko."

"Dijeli aperitive", doda ujak, "dok ga Wagner ne zamijeni." On se upravo u tom trenutku oslobodio nekog sugovornika i blagonaklono promatrao Heike.

"Moram s tobom razgovarati, ujače!"

"Kasnije. Tad ću imati vremena." Okrenuo se prema novim gostima.

"Zbog čega?" upita ujna Elisabeth.

'Zar ne možeš pogoditi?' pomisli Heike ali je izbjegla odgovor jer se i ujna morala obratiti novopridošlim gostima.

Heike se polako udaljila. Kao i većina gostiju, najprije se uputila k bifeu koji je bio primamljivo postavljen između uresnog cvjetnog aranžmana. Bilo je svega što srce poželi: lososa, pržolica, različitih salata i umaka, svih vrsta sireva, te raznih slatkiša. Heike, koja nije bila navikla na delikatese, a uz to je bila gladna, zadovoljila bi se i nekom kobasicom i salatnom od krumpira, ali toga, naravno, nije bilo na velikim srebrnim pladnjevima. Kako još nije bilo vrijeme za zakusku samo je, kao i ostali, 'znalački' promotrla postavljeno gutajući slinu i krenula dalje. Razmišljala je da lije ujna Elisabeth uz pomoć gospođe Wagner sama pripremila bife. Za to bi bila sposobna. No možda je i pozvala službu za domjenke što bi sigurno bilo znatno skuplje, ali i mnogo komotnije, što su si Bethkeovi mogli priuštiti.

Na jednom dostavnom stoliću koji je već bio gotovo ispražnjen stajalo je još nekoliko malih čaša s pićima. Heike je posegnula za jednom samo da bi imala nešto u ruci. Vjerovala je kako je uzela sok od naranče ali kada je kušala ustvrdila je da je pomiješan s alkoholom. Prošekom ili šampanjcem? U svakom slučaju joj je godio iako bi joj bilo draže hladno pivo.

Polagano se kretala pažljivo razgledavajući oko sebe. Ustvrdila je da nikoga ne poznaje osim jednog glumca kojega je jednom vidjela na televiziji ali se trenutačno nije mogla sjetiti njegovog imena. To i nije bilo važno jer ga ionako nije htjela osloviti. Bio je okružen trima damama koje su se toliko prenemagale i trudile da mu se dopadnu da je bilo mučno gledati.

Nitko osim nje nije bio sam. Bilo je pojedinih usamljenih parova zadubljenih u razgovor ali većina je stajala ili sjedila u manjim ili većim grupama.

Iako ju nitko nije oslovio niti okrenuo glavu za njom osjećala je kako ju promatraju i, vjerojatno, prosuđuju. Bila je sigurna da sve te dame u svojim skupocjenim toaletama i sa skupim nakitom kojim pokazuju svoje bogatstvo zavide njoj u jeftinim krpicama. Vjerojatna je i misao da su se neka gospoda poigravala mišlju kako bi bilo spavati s njom. Većina je nazočnih, kako se činilo, bila oženjena i svi su bili negdje oko četrdesete, ako ne i stariji.

Heike se pitala zašto ju je ujak pozvao na takvo primanje. Morala je priznati kako uživa u ugođaju, iako joj je izgledalo da se iznenada našla na kazališnoj pozornici – bilo je više nego očito da tu ne pripada.

Ispraznila je čašu, ali sad nije znala što bi s njom i gdje biju trebala odložiti. Razmišljala je da se povuče ne pronašavši Daniela. Neki mladi gospodin istupio je iz grupe što je stajala kod otvorenog kamina, stao joj na put, naklonio se uz smiješak i ispružio ruku. "Dajte mi čašu", zatražio je. "Mogu li vam donijeti neko piće?" Bila je tako iznenađena što se odjednom netko brinuo za nju i čak prozreo njezinu situaciju da je samo prozborila jedno začuđeno "Oh!"

U tom se trenutku osjećala izuzetno glupo.

Smiješak mladića postao je širi. "Oprostite, zaboravio sam se predstaviti!" Opet se naklonio. "Gus Georgi". Prije bi se reklo da je bio ružan nego lijep, imao je male oči, veliki nos i široka usta. 'Glava kao u Kaspera', pomisli Heike. No zračio je samosviješću muškarca koji se može pouzdati u svoju sposobnost, svoj novac i svoj uspjeh.

Heike nije znala što bi započela s njime. Reći svoje ime bilo joj je neugodno iz i njoj samoj nerazumljivih razloga. Također nije htjela ništa više piti prije nego jede.

Baš tada je ugledala Daniela i to joj je izgledalo kao spas u zadnji čas. "Tu je moj bratić!" uzviknula je veselo, ispričavajuće se nasmiješila kasperolikoj glavi i doslovce pobjegla.

Daniel ju je krajičkom oka vidio da dolazi. "Hej, sestrično!" reče dok je brižljivo točio šampanjac pazeći da se jako ne zapjeni. "Hoćeš li i ti jednu čašicu?"

"Ne, hvala. Radije ne."

Daniel se uspravio; nalikovao je ocu u mlađim danima, nedostajale su mu samo naočale. Njegova tamna kosa već se bila povukla daleko od čela. "Moja sestrična, Heike Romer", predstavio ju je parovima koje je upravo posluživao. "Ovo su gospodin i gospođa Parker... gospodin i gospođa Hamberger."

"Jeste li vi kćerka lijepa Ulrike Bethke?" upita gospođa Hamberger, koja je bila otprilike dobi Heikine majke.

Heike je potvrdila. "Nažalost, znam da se ne mogu s njom uspoređivati."

"Pa i vi ste dovoljno ljepi."

"Baš to mi uvijek govori moja mama."

"Previše ljepote može biti i pogubno", reče gospođa Parker značajno.

Heike je shvatila da ona time misli na loš potez koji je napravila njezina majka i smatrala je tu primjedbu netaktičnom. Nije znala što bi na to odgovorila.

Daniel joj je priskočio u pomoć. "Cesto je tako", dopustio je, "no mojoj teti ljepota je svakako donijela sreću. Tetak Gerhard ju je oš uvijek obožava."

"Da, da, ima i dobrih razloga za to", dometnuo je gospodin Hamberger. "Konačno, njoj može zahvaliti za svoj bezbrižan život."

Za Heike je to bilo previše. "Ne poznajem doduše baš posebno/ „*society*," reče slatko se smiješeći, "ali toliko ipak znam: Postoji dovoljno tipova koji su se bogato oženili – puno bogatije od mog oca – i to ih ipak nije spriječilo da bezočno varaju svoje supruge."

Očekivala je negodovanje no izazvala je samo ugodan smijeh. "Odgovoriti u svakom slučaju znate", ustvrdila je gospođa Parker i to tonom kao da Heike nije ljudsko biće nego nešto kao dresirana papiga.

"Dođite k nama sjesti", reče njezin muž i pomakne se u stranu kako bi joj napravio mjesta na bijelom kožnom kauču.

Daniel je zgrabio Heike za ruku. "Molim vas da nas sada ispričate – želio bih svoju sestričnu upoznati i s drugim gostima."

"Zar je to neizbježno?" upita Heike kada su bili dovoljno daleko da ih nisu mogli čuti.

"Ako ne želiš, naravno nije, ali ovdje je nekoliko jako zanimljivih ljudi."

"Ne, doista, puno hvala. Bilo mi je dovoljno upoznati one s kojima si stajao."

"Nisu te valjda ovi gradski neurotičan ozbiljno naljutili?"

"Nisu, no zapravo sam najednom takvom mjestu očekivala uobičajeni razgovor."

"Ti jaderno zaslijepljeno dijete! Zar ne znaš što je najvažnija tema razgovora na takvim domjencima?"

"Vjerujem da znam", tvrdila je Heike. Sjetila se dijelova razgovora koji su joj dopirali do ušiju dok je besciljno hodala sobama. 'Bojati pristaje dražesno...' – 'Otkada sam promijenila frizera ...' "Zašto su onda prema meni bili toliko osobni?" htjela je znati.

"Jer si autsajder, nedovoljno da bi te ignorirali ali svakako dovoljno kako bi na tebi iskalili svoju ljutnju." "Nije nimalo fer."

Daniel ju je vodio dalje držeći je pod ruku. "Naravno. Poštenje u ovom društvu ne možeš očekivati. Bojim se i nigdje na svijetu. Poštenje postoji jedino u igri i to samo u slučaju ako si te sreće da imaš čestitog protivnika. No život je više od igre."

"Kako mudro", reče s ljubaznom ironijom i upita: "Kamo me zapravo vodiš?"

"Tražim neko mimo mjestašce za nas."

Heike je sumnjala da će mu to uspjeti. Kada su se vrata trijema zatvorila nije se moglo ne primijetiti da je gužva bila veća nego su očekivali. Većina će gostiju po svoj prilici morati stajati.

Daniel se izgleda nije brinuo zbog toga. Pozdravljao je i kimao glavom na sve strane, povremeno izmijenivši pokoju riječ s nekim gostom ne zadržavajući se dugo i ne napuštajući Heike.

Domaćin je dao znak pa kad je glazba utihnula objavio je kako je bife otvoren. Wagnerovi su zauzeli mjesta iza dugačkog stola.

Daniel je gurnuo Heike kroz poluotvorena vrata u neku sobu koju gosti očito nisu koristili. Heike je prepoznala carstvo ujne Elisabeth čega se još slabo sjećala iz djetinjstva. Naspram drugih hladno i moderno namještenih prostorija, djelovala je ugodno, čak intimno. Zidovi su bili prekriveni tapetama zlatnožute boje a ljupki namještaj bio je star barem dva stoljeća. Bio je tu šivaći stol s intarzijom kojeg ujna Elisabeth zacijelo jedva da je ikada koristila i koji je stajao tu samo radi svoje ljepote. Uza zid je bio pisaći stol za dame a tri stolčića s naslonom nalazila su se okolo okruglog stola prekrivenog najkvalitetnijim stolnjakom. Mekani naslonjač presvučen gobelinom djelovao je posebno primamljivo. Iz zastakljenih polica svjetlucali su raznobojni hrptovi knjiga.

"Smjesti se udobno", reče Daniel, "ovdje si na sigurnom." 'Na sigurnom od čega?' htjela je pitati, ali nije dospjela.

"Snabdjet ću nas na brzinu s nešto klope", saopćio je i trenutak kasnije nestao.

Heike se nije osjećala posebno sretnom jer joj se činilo da je nekako odgurnuta. Doduše, doista ju nije zanimalo upoznavanje s ostalim gostima – bili su gotovo bez iznimke stariji od nje – ali je ipak žalila što ju Daniel nije prisilio da ostane. Čitav prizor sa svim svojim blještavilom i nacifranim ljudima imao je za nju nešto privlačno i fascinirajuće. Radije bi se poput mišića zavukla u neki kut nego kao izopćena sjedila tu u privatnom prostoru.

Sastav je ponovno počeo svirati no primamljiva glazba dolazila je iz daljine.

Heike je već mislila pobjeći. Daniel nije imao pravo tražiti od nje da sluša njegove naloge. Konačno, nije ju on pozvao već njegov otac. Mogla je nastaviti šetati okolo ili sjesti pokraj Hambergerovih i Parkerovih, što joj sada uopće više nije izgledalo tako loše. Oklijevala je ne htijući naljutiti Daniela koji je vjerojatno mislio kako joj radi uslugu.

Konačno je sjela na neki stolčić.

Vrata su se širom otvorila i Heike, budući da je očekivala Daniela, uzvikne: "Konačno!"

No bio je to 'kasperoglavi'. Nosio je poslužavnik i pod jednom rukom bocu vina a pod drugom francuski kruh. "Ovaj put sam ja bio

brži!" objavio je trijumfalno. "Uspio sam pobjeći vašem malom bratiću, morate priznati."

"Da", promuca Heike zatečeno.

Gus Georgi je stavio poslužavnik s tanjurima na kojima su bile skupljene delikatese – zdjelice sa salatama i umacima te daščice s različitim vrstama sira – na okrugli stol. "Pa, kako vam se sviđa?"

"Skoro ste ispraznili bife", reče negodujući ali ju se i protiv volje dojmilo.

"Za vas, moje lijepo dijete, mogao bih postati i lopov", tvrdio je. "To je posljednje što bih tražila od nekog muškarca."

"Oh, nikad se ne zna! Ekstravagantne dame imaju ekstravagantne želje." Stavio je bocu vina na stol, pokraj nje položio kruh, izvadio iz džepa svojeg tamnosivog, po mjeri skrojenog, sakoa vadičep i odrezao metalnu čahuru. "Posebno dobra godina", objasnio je samozadovoljno "iz privatnog podruma ujaka Bethkea. Nije zapravo namijenjeno nama, običnom puku."

"A kako ste došli do toga?" upita Heike radozno.

Nije dobila pravi odgovor. "Sreća i veze", reče samodopadno se cereći.

Znalačkim potezom izvukao je čep iz boce, nalio malo u svoju čašu, pomirisao i popio gutljaj. Potom je napunio obje čaše i nazdravio joj. "Dobro, zar ne."

"Ne razumijem se u vina", prizna Heike.

"Šteta, no ima vremena, naučit ćete." Prepolovio je štrucu 'francuza' i pružio joj polovicu. "Neka nam je u tek", sjeo je pokraj nje, "vidim na vama koliko ste gladni."

"Doista se primijeti?" upita prestrašeno.

"Izdao vas je trzaj u kutu usana kada sam maloprije htio donijeti nešto za jesti. Mogli ste isto tako glasno protestirati: 'Ne opet tu mljackavu stvar!'"

Morala se nasmijati. "Grozno, potpuno ste me prozreli."

Posegnuli su za priborom za jelo – nije bio plastični već srebrni ili barem posrebrni, kako je Heike ustvrdila – i častili se svime pomalo, komadić lososa, žličica kavijara, kolutić przolice, prepeličino jaje, zalogajčić salate od celera a između uvijek po zalogaj hrskavog bijelog kruha.

"Hm, hm", reče Heike zahvalno, "to se da jesti." Izvukla je garenulu iz ljuske, pojela ju i zalila gutljajem bijelog vina. "I vino mi sada bolje godi."

"Drago mi je. Na prazan želudac sigurno nije bilo ono pravo." Prešutjela je tu primjedbu i nije se dala smetati u svom užitku. "Priznajte", navaljivao je, "čitav dan niste ništa jeli." "Naprotiv", usprotivila se.

"Barem ste preskočili ručak."

"Za ručak uvijek jedem vrlo malo. Jabuku, jogurt, okrajac kruha ili nešto slično."

"Jako nezdravo."

"Ne vjerujem. Mislim da većina ljudi – naravno samo ovdje u našem podneblju – jede previše."

Složio se. "Idete na fitness?"

"Ne. Uopće ne." Nije mu htjela reći kako bi jako rado išla ali si to ne može priuštiti. "Neko sam vrijeme puno trčala."

"I zašto ste prestali?"

"Ne znam", slegnula je ramenima, "jednostavno tako."

"Prije bih povjerovao da ste doživjeli pritom neku neugodnost." Digla se. "Kako ste došli do toga?"

"Pročitao sam to s vašeg lica." "Što!?"

"Izgledate kao netko tko se sjetio nečega mučnog, kao da je pala sjena na vašu inače vedru narav."

"Glupost!" usprotivila se jače nego je bilo potrebno. Ispričao se pokunjeno. "Zao mi je."

"Ne volim muškarce koji izigravaju vidovnjake!"

"Nije mi to bila namjera. Uvjeravam vas da nemam drugo lice." Ipak nije se mogao suzdržati da ne doda: "Posjedujem samo dobar dar zapažanja."

Pokušala je stvar okrenuti na šalu. "Onda vam sigurno nije promaklo ni to da sve sporije i sporije jedem jer sam se u međuvremenu najela."

"Prihvaćeno! Zato vas neću nagovarati da barem kušate crvenu kašu od prekrupljena žita, iako izgleda divno."

"Ne bi me ni nagovorili, naime, ne mogu više ništa pojesti." Heike je obrisala usta papirnatim ubrusom.

Rado bi se pogledala u ogledalo i ponovno namazala usne. Nije to napravila znajući kako ne pristoji jednoj dami takvo što raditi za stolom. Ustati i izići van također joj nije izgledalo prikladnim, pogotovo jer se Gus Georgi bacio na sir s još uvijek dobrim tekom. Ostaviti ga samog značilo bi drskost koju on ipak nije zaslužio. Nadala se da joj on ne čita i te misli, no ako je to i radio barem nije ništa rekao.

Nije potrajalo dugo i on je završio s jelom. Otvorio je metalnu kutiju – izgledala je kao da je od običnog lima, no mogla je biti i od platine, i ponudio Heiki cigaretu. Nakon kratkog razmišljanja ju je uzela. Upalio joj je upaljačem koji je bio od istog materijala i odgovarao kutiji. I sam je zapalio cigaretu i promatrao, zabavljajući se, kako ona pomalo nespretno puši ne uvlačeći dim.

"Pričajte mi malo o sebi, molim vas ...", započeo je Dalje nije dospio jer je upravo banuo Daniel Bethke. Kada je vidio da Heike nije više sama, zastao je usred koraka tako da su se napunjene čaše na poslužavniku zanjihale.

"Samo dođite, mladiću", pozvao ga je Gus Georgi zaštitničkim tonom, "sjednite s nama."

Daniel je odložio poslužavnik na stol. Tek tada je Heike zamijetila da je imao na sebi traperice uz nabranu košulju za smoking, i preko toga obični sako. Takvo je odijevanje za mladog bankovnog namještenika vjerojatno značilo neku vrstu stila za slobodno vrijeme i ona se pitala da li se s time slažu njegovi roditelji.

Okrenuo se prema njoj. "Oprosti, Heike, znam da je trajalo vječnost, k tome nisam ni donio puno. Zao mi je."

"Ne uzbuđuj se zbog toga!" tješila gaje. "Kao sin kuće nisi se ni mogao progurati uz najbolji poslužavnik."

Sjeo je. "Grozota, što sve ljudi mogu potamaniti."

"Ostavili smo ti nešto." Gurnula mu je veliki tanjur. "Ništa nije dirano. Navali."

"Mi smo gotovi", saglasio se Gus Georgi.

Daniel je skrenuo pogled s njega na poslužavnik s delikatesama, posudicama sa salatama i slatkišima, no nije ništa rekao.

"Znam što sada mislite!" tvrdio je Gus Georgi bez ustručavanja. "Ako su svi tako navalili nije ni čudo da ništa više nije ostalo."

"Na takvo što nisam ni na tren pomislio", odgovorio je Daniel no izdala ga je zbunjenost.

"Mimo priznaj, Daniele! Gospodin Georgi je veliki čitač misli. Ništa mu ne promakne. Vidi do dna naših crnih duša."

"Imate potpuno pravo", prizna Gus Georgi. "Nije bio baš najljepši način, ali da se omilim ovoj izglednijeloj mladoj dami poslužio bih se svim sredstvima."

Daniel je malo oklijevao a potom je o sa sve većim tekom.

"Drago mi je da ste dospjeli k nama", priznao je Gus Georgi, "čeznem za tim da se upoznam s vašom krasnom sestričnom."

"Kladim se da ste to već odavno sami napravili!" odvrati Daniel s punim ustima.

"Nažalost ne. Mlada se dama do sada ustrajno protivila otkriti svoje ime."

"Niste me pitali!" ispravila ga je Heike. "Ja sam Heike Romer. Moja je majka domaćinova sestra."

"Smije li se znati što vi radite i čime se bavite?"

"Sjedim ovdje u salonu ujne Elisabeth, upravo sam fino jela i pušim cigaretu."

"Dobro znate da nisam na to mislio."

Heike je zaključila da će se i dalje praviti tajanstvenom. Gus Georgi bio je otprilike iste dobi kao njezin šef. Izgleda da je puno više zarađivao no vjerojatno se kretao u istim krugovima. U svakom slučaju je htjela izbjeći mogućnost da se o njoj raspituje u agenciji. U posljednje vrijeme je s toliko nepovjerenja gledala na Urbana Hanslika da je vjerovala kako je spreman na svaku pokvarenost, pa i to da ispriča kako ju je lako izigrao. Kada je i samo pomislila na to postalo joj vruće od bijesa i srama.

"Ah, doista?" upita koketirajući kako bi prekrila svoje prave osjećaje. Kako je dobro što on unatoč svoj svojoj pronicljivosti nije mogao znati što se u njoj događa.

"Heike radi..." počeo je prostodušno Daniel.

"Šuti!" brzo mu je prešla rukom preko usta. "Nemoj ništa reći!" "Što ti je?"

"Zašto bih ja pričala o sebi kad o njemu uopće ništa ne znam?"

"Oprostite mi, molim", reče Gus Georgi pokunjeno, "toga

uopće nisam bio svjestan. Uobražen kakav jesam, mislio sam kako me svatko poznaje."

"Gospodin Georgi ima tvornicu u kojoj se izrađuju igračke", objasnio je Daniel ne prekidajući jesti. "Uglavnom drvene igračke."

"Moj je djed bio stolar, otac je samo proširio poduzeće", dodao Gus Georgi, "a ja sam ga osuvremenio. Zadovoljni?" "Izvještaj o poslu zapravo nije bio ono što sam htjela." Oba su se muškarca nasmijala.

"Bilo mi je važno uvjeriti vas u moje zadovoljavajuće imovinsko stanje", reče Georgi.

"U to nisam ni sumnjala." "O, kako je to lijepo!"

"Za razliku od vas ja sam upravo ono što se može nazvati siromašnim." Ustala je. "Ispričajte me na trenutak! Nemoj ništa odati, Daniele!"

"Iako mi nije jasno ..."

"Niti ti ne treba biti, glavno je da šutiš."

Ušavši u glavnu dvoranu Heike je ustvrdila da na svim stolovima blistaju cvjetni aranžmani; vjerojatno se radilo o buketima koje su donijeli gosti.

Spretne mlade djevojke – izgledale su kao studentice – sakupljale su tanjure, zdjelice i pribor za jelo. Bife se pretvorio u dobro opskrbljen bar za kojim je spretno djelovao gospodin Wagner.

Sastav je sada svirao rumbu i nekoliko je parova pokazivalo svoje umijeće na zelenobijeloj mramornoj površini.

Ulazna vrata ponovno su bila otvorena a gospođa Wagner je stajala kod garderobe i pušila.

Kada je Heike stigla do zahoda pokraj ulaznih vrata zatresla je glavom i rekla: "Nemoj ni pokušavati. Unutra je dupkom puno. Otiđi radije gore."

Heike se zahvalila. "Dobra ideja."

Iako nije bila dobro upućena, ipak je znala da Bethkeovi spavaju odvojeno i da svatko ima svoju kupaonicu – kao djetetu to joj se činilo vrhuncem luksuza. Morala je otvoriti nekoliko vrata prije nego je našla kupaonicu ujne Elisabeth. Sa širokim umivaonikom, ogromnom ugrađenom kadom, popločana raznobojnim talijanskim pločicama i opremljena brojnim ogledalima izgledala je, tako se Heiku dojmilo, poput nekog nebeskog prostora. Heike je poželjela okupati se u vrućoj vodi, isprobati sol za kupanje ujne Elisabeth i

potom se istrljati mekanim frotirskim ručnikom koji je visio na držaču i mamio ju.

Naravno, na to iz mnogo razloga nije mogla ni pomisliti. Zadovoljila se time da uključi posebnu svjetiljku iznad velikog zrcala koje je dosegalo skoro od stropa do poda i ocijeni svoj izgled. Njezina je haljinica bila od sintetike, što je djelovalo jeftino, ali je imala tu prednost što joj je dobro pristajala i nije se gužvala. Ni na njezinoj dobro očišanoj frizuri nije bilo ništa za popraviti. Make up oko očiju nije se razmazao. Dodala je još malo maškare na trepavice i zatim brižljivo namazala nježne, čiste usne.

Ustvrdila je da u svakom slučaju može biti zadovoljna svojim izgledom, a također i dosadašnjim tijekom večeri. 'Kasperolika glava' očito se zainteresirala za nju i to je već nešto. Nesumnjivo je spadao u tipove koji si ni u snu nisu mogli zamisliti teškoće pri traženju partnerice.

Je li oženjen? Kakvo glupo pitanje! Heike je uzdahnula. Kako god bilo on za nju nikako nije dolazio u obzir.

Nije imalo smisla ni razmišljati o njemu. Morala se sada usredotočiti na svoj cilj radi kojeg je došla: razgovor s ujakom Hans-Ludwigom. Morala ga je navesti na to da joj isplati nasljedstvo. No najprije ga je trebalo pronaći i otrgnuti od njegovih gostiju, što uopće neće biti jednostavno. Posumnjala je da je njegov poziv na zabavu upravo imao za svrhu da joj oteža stvar, no nije imala namjeru odustati od svojeg cilja.

Odlučno je otvorila vrata prema hodniku i na svoje iznenađenje ugledala ujaka, samo nekoliko koraka ispred sebe, na putu prema stubama. "Ujače!" poviče glasnije nego je bilo potrebno a kada se on okrenuo dodala je blistajući: "Pa to je nevjerojatno!"

"Što?" upitao je suho. "Da sam te ovdje srela!"

"Ako se dobro sjećam", reče on raspoloženo, "bili smo se dogovorili."

"Svakako, ali nisam znala kako bih ti prišla."

"Mogla si me pozvati u stranu, kako se to lijepo kaže." Slegnuo je ramenima. "U svakom slučaju sada sam ti na raspolaganju. Dakle – što je?"

Takvo vrlo neposredno pitanje zbunilo ju je na trenutak.

"Inače, drago mi je da ti ide vrlo dobro kod 'p & c'. Izgleda da razvijaš častohleplje."

Njegova joj je primjedba laskala, no smatrala je neugodnim što se o njoj govorilo iza njezinih leđa. "Odakle to znaš?"

"Imam ja svoj e izvore." "Mogao si mene pitati."

"Ah, znaš, iskustvo me je naučilo da vi mladi ljudi o sebi imate uvijek samo najbolju sliku i zatim je naturate i drugima."

"Doista se trudim", reče Heike shvativši u istom trenutku da to nije zvučalo uvjerljivo. Podigla je ramena. "Ali trebam neku osnovu za uspjeh."

"Zvuči neobično. Sto želiš time reći?"

"Trebam novac!" Heike je odahnula. Bilo je izrečeno.

No njezina se ujaka to nije dojmilo. "Svi ga trebamo", rekao je je e ravnodušno.

"Ti ipak ne!"

"Kako to misliš? Kada ne bih ništa više zarađivao ne bih mogao održati svoj životni standard."

Heike je bila svjesna da razgovor teče u krivom smjeru. "Ti si kapitalist", ustvrdila je.

"Pa što onda?" njihao se na stopalima ujak Hans-Ludwig. "U našem društvu to nije zločin."

"Ja to uopće i ne tvrdim. Samo želim da se pokušaš staviti u moj položaj. Znam da ti to nije jednostavno."

"Ti si djevojka iz dobre obitelji, inteligentna i uz to zgodna, praktikantica u naprednoj tvrtki ..."

Prekinuo se. "Apropos, kada završavaš naukovanje?"

"Sljedećeg proljeća."

"Sjajno! Onda ćeš dakle u dogledno vrijeme svoje financijske probleme imati iza sebe."

"Ukoliko me prime kao namještenika." "Sumnjaš u to?"

"Nažalost, da. Mogu biti vrijedna koliko hoću. Agencija u načelu treba samo jednog čovjeka u administraciji i već ga ima. U 'p & c' imala bih nekakve izgleda samo u slučaju da se bavim promidžbom, da sve o tome naučim i da se krećem u takvim krugovima."

"U tom slučaju ti savjetujem da se pobrineš za to."

"O tomu se i radi, striče! Mogu se truditi koliko hoću, sipati dosjetke kao iz rukava – ali u očima te arogantne klike ja sam, kao što i sada

izgledam, provincijalka."

"Zar tamo ne znaju da si kćerka pjesnika?" Ujak je to pitao vrlo ozbiljno, no Heike je osjetila oporost u glasu. "Hoćeš napraviti budalu od mene?"

"Sada prestani! Kako to razgovaraš sa mnom?"

Najradije bi mu odbrusila: 'To je tvoj a krivnja!' Ipak se pribrala i rekla: "Zao mi je ako sam te pogrešno shvatila." Ponovno je bila svjesna da ona treba njega a ne on nju.

"Smijali bi mi se kada bih okolo razglasila da mi je otac pjesnik", dodala je.

"Pri čemu se postavlja pitanje ima li u toj činjenici uopće nečega hvale vrijednoga."

Heike se lecnula ali je otrpjela udarac. "Shvati me, ujače. Trebam pristojnu odjeću. Tako dugo dok hodam okolo ovako odjevena nitko me neće shvaćati ozbiljno. Da ne govorim kako ne mogu sudjelovati u nekoj promidžbenoj akciji ili se brinuti za klijente. Uvijek stojim po strani i mogu samo gledati.

Ujak Hans-Ludwig ju je pažljivo odmjerio. "Mislim da izgledaš posve pristojno."

"U svojoj najboljoj haljini, da! Ali i to je samo jeftina krpica. Imam još i jedan posve pristojan kostim koji je doduše sve drugo osim moderan. Inače hodam u trapericama, majicama, vjetrovkama i anoracima."

"U tomu se i sastoji odjeća današnje mladeži ili sam možda krivo obaviješten?"

"Napokon želim izići iz tog klišeja! Već mi je dosta službovanja među 'boljim trkačima!'"

"Ako se radi o odjeći – zašto se ne obratiš ujni Elisabeth? Kladim se da ima barem nekoliko pulovera koje bi ti mogla ustupiti."

Heike je obuzela gorčina. "U tvojim očima dakle nisam ništa drugo do siromašna nećakinja koja mora biti zahvalna za nekoliko odbačenih komada odjeće. To je stajalište na koje me želiš prikovati."

Ujak je indignirano podigao obrve. "To je stvarnost."

"Stvarnost je da imam pravo na nasljedstvo...", bubnula je ali se odmah prekinula jer je osjetila da je postupila maksimalno nediplomatski.

"Koje ti ja uskraćujem? Želiš mi možda to predbaciti? Drago moje dijete, ti točno dobivaš svoje kamate."

"Ali to mi ništa ne koristi."

"Ne? To me iznenađuje. Mislio sam da ćeš time financirati školovanje."

"Tu si u pravu", morala je priznati Heike. "Dakle."

"Samo kamate mi nisu dovoljne. Trebam više, ujače. Jako brzo."
"Imaš dugova?"

"Ne!"

"Neka tako i ostane. Zaduživanjem su se mnogi unesrećili."
"Upravo mi stoga moraš pomoći."

"Tako? Moram li ja to?"

Heike je primijetila da još uvijek stoje na hodniku. "Ne bi li se mogli negdje maknuti gdje nam neće nitko smetati?" zamolila je.

"Mislim da nam ovdje nitko ne smeta. Reci mi sada konačno posve jasno što želiš od mene!"

"Zar već nisam to učinila?" "Ne."

Heike je razmislila. "Želim da mi sada isplatiš nasljedstvo od bake", zatražila je odlučno, ali kada je vidjela kako se ujakovo lice natmurilo dodala je: "Ili barem dio."

"Ako to učinim nećeš više dobivati kamate ili ćeš dobivati puno manje, ukratko: ne bi ti bilo dovoljno za život." "Ali i sam si rekao da ću nakon završetka škole ..."

"Do toga ima još vremena." Okrenuo se kao da će otići. Očajnički ga je zgrabila za ruku. "To je ipak moj novac! Imam pravo na njega." "Na svoj dvadeset i četvrti rođendan i ni dana ranije." Oslobodio se njezine ruke i pogledao joj ravno u oči. "Tako i nikako drukčije je odredila tvoj a baka, a ja se kao izvršitelj njezine oporuke moram toga držati."

"Ali ujače, molim, to je besmisleno!"

"Tvoj a je baka dobro razmislila prije nego je tako odredila." "Molim te, ujače, bila sam još dijete kada je umrla. Nije mogla znati kako ću se razvijati i nije mogla ni slutiti da ću upravo sada trebati novac."

"Jako ju potcjenjuješ. Moja je majka, naime, jako dobro poznavala ljude. Predvidjela je da ćeš htjeti što prije preuzeti svoje nasljedstvo."

Upravo je to željela spriječiti, i to s pravom. Kad budeš starija naučit ćeš pravilno cijiniti vrijednost novca. Tada više nećeš pasti u

iskušenje da lakomisleno trošiš novac. Barem se nadam." Prisilio se na smiješak. "Ne pravi takvu facu, djevojčice. Nije sve tako loše kao što sada misliš."

"Još gore!" Glas ju je skoro izdao. "Kad bih ti samo mogla objasniti..."

"Vjeruj mi, jako dobro razumijem tvoju situaciju. Nedostaje ti puno toga. Takvo što može biti pogubno ali i vrlo poučno. Kada kasnije stekneš bogatstvo nikada ga nećeš smatrati kao nešto samo po sebi razumljivo. Nikada nećeš zaboraviti ove oskudne godine." "Bogatstvo!" brzo je reagirala Heike. "Možeš li mi objasniti i kako ću ga stvoriti?"

"Vrijeme će pokazati što valja činiti", reče on smireno. "Već će se naći put. Puno smo pričali. Idemo dolje. Nedostajat ćemo gostima."

"Ja sigurno neću."

"Tko zna. Danas si uspostavila vrlo zanimljivo poznanstvo." "Želiš mi možda naći dobru priliku?!" poviče srdito.

Bankar se sada doista naljutio. "Tko ružno govori, ružno i misli. Ubuduće radije razmisli što govoriš." Ostavio ju je stajati i krenuo niz stube.

Heike ga je slijedila, ali nakon nekoliko koraka odjednom kao da su ju noge izdale. Spustila se na najgornju stubu.

Sjedila je tu i osjećala se duboko nesretnom, neshvaćenom i posve obeshrabrenom.

Tako je puno očekivala od razgovora s ujakom. Bila je uvjerenjena da će ga pridobiti, ali naišla je na zid.

Bila je ljuta na njega ali i na sebe. Vjerojatno je čitavu stvar krivo postavila. To joj se stalno događalo.

Glazba, zveckanje čaša i smijeh čuli su se i ovdje gore. To ju više nije privlačilo; nije imala ni najmanju volju otići među vesele ljude. Najradije bi se zavukla u mišju rupu, ali kako je to bilo neizvodljivo željela je što prije otići odavde, među svoja četiri zida, ništa više ne čuti, ništa više ne vidjeti, ništa više ne osjećati – no znala je da će joj to biti uskraćeno.

Podigla se i, držeći se uz ogradu, korak po korak sišla stubama u predvorje.

Gospođa Wagner ju je pogledala; zacijelo ju je očekivala. "Ah, ovdje si!", reče. "Odmah ću ti donijeti kavu i sladoled."

"Koliko će zabava još trajati?"

"Teško je reći. Zavisi od raspoloženja gostiju." "Meni je u svakom slučaju svega dosta."

"Već bi išla?"

"Ako nemate ništa protiv." Još dok je to govorila postala je svjesna da je nepravедno biti drzak prema nekome tko joj doista nije ništa zla napravio. "Nemojte mi zamjeriti," zamolila je, "malo sam zbrkana."

"Nesuglasice s gospodinom bankarom – zar ne?"

"Jeste li vi to mogli čuti ovdje dolje?" pitala je pogođena. "Ne, zlato. Nijednu riječ. Bila je to samo pretpostavka."

Danielje dojurio natrijem. "Tu si dakle!" uzviknuo je s olakšanjem. "Posvuda sam te tražio."

"Trebao si samo mene pitati", uskočila je gospođa Wagner. Iako joj je puno puta rečeno da je vrijeme da se, već odrasloj, djeci obraća s vi, ona je činila samo u službenim razgovorima; kada je bila sama s njima uvijek se vraćala na srdačni 'ti' iz dječjih dana.

"Osvježila sam se."

"Ali tako ne izgledaš", ustvrdi Daniel trijezno.

"Imala je spor s tvojim gospodinom ocem", reče gospođa Wagner. "O čemu?"

"Ne ispituj me, molim te! Idem kući." "Već?"

"Dosta mi je."

"Ako doista već hoćeš ići – ovdje je obećani kaputić." Gospođa Wagner je skinula s vješalice tamnoplavi sako. "Uvuci se unutra, da se ne prehladiš."

"Dovoljno je toplo. Doista ne trebam ..." bunila se Heike.

Daniel je uzeo sako od gospođe Wagner. "Obuci ga već jednom!"

Poslušala je kako se ne bi dulje zadržavala. Kaputić joj je pristajao kao saliven.

"Ujna je rekla da ga možeš zadržati. Gospođici Ruth je postao preuzak u ramenima." "Hvala", reče Heike tiho.

"Famozno ti pristaje", konstantirao je Daniel. "Dakle, ako ostaješ pri tomu, možemo krenuti."

"Kako to MI?"

"Otpratit ću te, naravno."

"Slušaj, to uopće nije potrebno. Došla sam vlakom i vlakom ću se..."

Daniel nije dopustio da izgovori do kraja. "Ne bez mene, sestrično! Ja ću te, naravno, odvesti."

"Glupost!"

"Ne pravi se važna, Heike-djevojko!" umiješala se gospođa Wagner. "Želi li se iznimno mladi čovjek držati pravila uljudnosti, ne treba mu kvariti jedinstvenu priliku. Dužna si ga poslušati."

"Dakle, laku noć, gospođo Wagner", reče Heike ljubazno, "i hvala za kaputić."

"Za to moraš zahvaliti svojoj ujni. Uopće bi bilo lijepo da te češće vidimo. Sada kada je Ruthica tako daleko."

Daniel je uhvatio Heike pod ruku i odveo niz stube na ulicu. "Dovedi me do stanice!" molila je. "Time ćeš zacijelo udovoljiti 'pravilima uljudnosti', iako sumnjam da je potrebno pojedinačno svakog gosta voditi kući."

"Ne radi se uopće o tome. Zar ne možeš shvatiti da sam sretan što te opet vidim? Ne želim da opet odeš tako brzo."

"Mogao si se javiti."

"Teško se javiti djevojci bez telefona!"

"Da ti je bilo stalo do toga mogao si me nazvati u agenciju."

"O tomu sam ne jednom razmišljao, no bojao sam se da ćeš se ljutiti. Kod nas u banci nisu poželjni privatni razgovori."

"Otkada si ti tako strašno pažljiv?"

"Ti to nazivaš pretjeranom pažnjom, aja sam samo obziran?"

"Samo sam zbrojila dva i dva. Nije moguće da toliko čezneš za mnom."

Ostavili su iza sebe svečano osvijetljenu kuću i krenuli širokom, iznimno mirnom, otmjenom ulicom.

"Znaš da si za mene najdraže biće na svijetu." "Ne pretjeraj, stari."

"Kad je istina."

"Zar nemaš djevojku?"

"Ne postoji nijedna djevojka koja se može porediti s tobom."

Ovo laskanje bilo je melem za Heikinu ranjenu dušu. Unatoč tomu došla je u napast da to po staroj navici shvati kao šalu. No ovaj puta nije.

"Nedostajao si mi", priznala je umjesto toga. "Zašto se onda nisi javila?"

"Očekivao si da ću trčati za tobom?"

"Zašto ne? Ne želim se hvaliti, sestrično, ali ima žena koje trče za mnom."

"Posve ti vjerujem, no s kakvim uspjehom?"

"Pa sad, možda je u meni problem. Stalno imam osjećaj kako im nije stalo do mene već do obećavajuće karijere koja je preda mnom, do ugleda moje obitelji, naše moći – dakle do izvanjskih stvari koje sa mnom zapravo nemaju ništa."

"Siroti Meppi", zadirivala ga je Heike, "zaplakat ću." "Samo me ismijavaj, ali meni sve to nije tako smiješno."

"Željela bih imati tvoje brige", reče Heike, ne bez gorčine. Zastala je. "Krivi smjer! Stanica je ..."

Nije joj dopustio da završi. "Hoću ti pokazati svoj apartman." "Kako to? Ne stanuješ više kod roditelja?"

"Ne. Odselio sam se, još prije pola godine. Samo mi, molim te, ne prebacuj što te nisam pozvao na *house warming party*. Bila je to čisto muška stvar."

"Zašto si otišao kad je vaša je kuća tako velika."

"Ne toliko da ne bi bio stalno u sukobu sa svojim precima. Moja se majka doduše svladavala ..." Zašutio je.

"Kako to?" odmah je upitala.

"Da se stalno ne ponaša prema meni kao prema malom djetetu," nastavio je, "znaš već: 'Jesi li se obukao dovoljno toplo?' ili: 'Trebao bi odrezati nokte!'"

"Je li to doista govorila?"

"Rijetko. No stalno je to mislila. Držala je to u sebi što ju je, mislim, učinilo tako neraspoloženom. A otac... ta poznaješ ga."

Heike je sada išla sve polaganije. Daniel je također usporio i prilagodio svoj korak njezinom.

Razmišljala je da li bi uopće trebala poći s njim. Izgledalo joj je smjelo ići u stan nekog mladog muškarca pa bio to i njezin bratić. S druge strane rado je bila s njim i nije imala volje rastajati se od njega. Uz to, bila je i radoznala.

Ipak je još jednom protestirala. "Morao si mi to odmah reći." "Što?"

"Najprije si se pretvarao da ćeš me otpratiti samo do stanice."

"To sam i htio, ali sam se potom predomislio. Je li to možda zabranjeno?"

"Jasno da nije."

Stigli su do stare ulične svjetiljke od lijevanog željeza, stali, pogledali se u oči i prasnuli u smijeh. Zatim ju je on primio za ruku pa su potrčali. Ona je bila malo nespretna u poluvisokim cipelama čije su potpetice odzvanjale tihom ulicom.

"Čekaj!" viknula je i skinula s nogu cipele balansirajući na jednoj pa na drugoj nozi.

On joj ih je uzeo i stavio pod ruku i zatim su potrčali dalje, razigrano poput djece.

Kuća u kojoj je Daniel stanovao bila je samo nekoliko blokova dalje, u Westendu. Bila je to velika stara vila još iz doba prije Prvog svjetskog rata, ali vrlo dobro očuvana i održavana. Dani el ov se apartman nalazio u potkrovlju. Nije bio toliko luksuzan koliko je Heike očekivala. Sastojao se samo od jedne sobe, kupaonice i male kuhinje, no sve je bilo veće od njezine nastambe i puno elegantnije. Imao je i ozidani kamin u kojem se zimi mogla ložiti vatra. Veliki, široki kauč bio je prekriven smeđe-bijelim krznenim prekrivačem. Prepoznala je udobni naslonjač presvučen svijetlom kožom i osmerokutni stolčić ispred njega; taj je namještaj potjecao iz roditeljske kuće. Svjetiljka na mesinganom stalku sa zasloncem od svinjske kože bila je zacijelo nedavno kupljena.

Heike je stojeći kraj prozora i gledajući osvijetljeni grad ispričala što se sve događalo s njom u posljednje vrijeme. Sve? Skoro sve!

"Ugodno ti je ovdje", reče na kraju.

Upravo je tražio neku kasetu s glazbom koja bi odgovarala njihovim raspoloženjima.

"Gledaš u krivom pravcu", ustvrdio je.

"Ovaj me vidik fascinira." S prozora je izgledalo kao da vrhovi osvijetljenih poslovnih nebodera dodiruju nebo. "Na tvom mjestu provodila bih po pola noći na prozoru."

"S vremenom se navikneš."

"Znaš na što me to podsjeća? Zapravo podsjeća nije prava riječ obzirom da nisam bila tamo: na New York."

"Da, to je prekrasan grad. Sjećaš se, htjeli smo jednom zajedno tamo."

"Ne želim ići kao turist već drukčije, živjeti tamo neko vrijeme. O tome već odavno sanjam."

"Dopušteno je. Sanjati, mislio sam."

"Ne razumiješ me?" upitala je pomalo razočarana.

"Naprotiv, jako dobro! Tko li ne sanja o nekom drugom životu u nekom drugom svijetu. Uopće ne mora biti bolji – samo. neka je drukčiji."

"Da, to je točno", reče s olakšanjem.

"Ono što ne razumijem je zašto si toliko opsjednuta lijepim oblačenjem. Ti obaraš s nogu ovakva kakva jesi."

Nasmijala se. "Lijepo zvuči kada ti to govoriš, no do sada mi nije uspjelo nikoga ni zanjihali."

"Kod Guša Georgija si u svakom slučaju imala uspjeha."

"Da, jer je smatrao da sam još jedna u nizu koju može impresionirati."

"Ako mene pitaš, mislim da on može impresionirati svaku ženu."

"Možda je tako. Upravo zato ..." Prekinula se. "Reci mi, zašto zapravo uopće pričamo o tom kasperolikom čovjeku? Mogu li oprati noge?"

"Samo izvoli."

U međuvremenu su bili skinuli kaputiće. Heike je nestala u kupaonici, sjela na rub kade i oprala noge pod mlazom tople vode.

Ušavši, uzeo je ručnik i dobacio joj. "Za brisanje."

Jednim je zamahom izvukla noge iz kade. "Zavidim ti na kadi." "Možeš je koristiti."

"Sada?"

"Zašto ne?"

Razmišljala je. "Ne, radije ne. No sjetit ću se tvoje ponude. Tada ću ponijeti čisto rublje."

"Kako želiš."

Uzeo je od nje vlažni ručnik i prebacio ga preko držača. Heike je skliznula s kade na prostirač. Stajali su posve blizu jedno drugog. On ju je privukao i ona nije ni pomislila da se brani nego je naslonila glavu na njegova prsa. Njegovo dječjačko tijelo bilo joj je skoro tako blisko kao njezino vlastito.

"Moja draga mala sestrična", reče poljubivši je u čelo. Bez potpetica bila je znatno niža od njega.

Uzdahnula je i gurnula ga od sebe. "Ne smijemo to raditi." "Postoji li netko tko bi mogao biti ljubomoran?"

"Ne."

Stavio je svoju ruku ispod njezine brade i pogledao joj u lice. "Samo mi nemoj reći da si još djevica."

"Više nisam."

"Pao mi je kamen sa srca."

To je bilo tako iskreno da se morala nasmijati. "U suprotnom slučaju?" upitala je.

"Bio bih prisiljen osloboditi te tog tereta."

Smijala se još srdačnije. "Kako plemenito od tebe!"

"Ti mala zmijico!" psovao je glumeći srdžbu, podigao ju na ruke i odnio u svoju dnevno-spavaću sobu.

Iz zvučnika je dopirao prigušeni zvuk gitare.

Spustio se, ne puštajući ju, u kožni naslonjač tako da mu je bila na krilu. Podigla je noge i priljubila se uz njega, opuštena kako već dugo nije bila. Ipak, kada joj je počeo lagano milovati grudi, odgurnula mu je ruku.

"Daniele, molim te, nemoj!"

"A zašto ne? Ta došla si se maziti." "Zapravo ne. Samo sam htjela razgovorati." "Pričanje i milovanje idu zajedno."

"Jedno pa drugo." Oslobodila se njegovog zagrljaja, skočila na noge i pogledom tražila primjerenije mjesto gdje bi mogla sjesti. Kako je tu bio još samo krznom prekriveni kauč izbor nije bio velik pa je sjela na rub.

"Hoćeš li nešto popiti?" upitao je. "Da skuham kavu?" "Ništa od toga. Posve sam zadovoljna ovako kako je."

"Dakle samo govoriti? Pričaj mi onda kako si izgubila nevinost." "To nije tema."

"Za mene jest. Želim to znati."

"Bilo je posve jednostavno. Sama sam to htjela. Umislila sam da sam se zaljubila."

"No nisi?"

"Sljedećeg mi se dana više nije sviđao." Heike je bila svjesna kako je to debela laž ali istinu ne bi nikada nikome ispričala; u to se bila zaklela – istina je bila previše ponižavajuća.

Daniel se smijao.

"Što je u tome smiješno?" pitala je.

"Kako o tome govoriš, zvuči smiješno." Lice mu se natmurilo. "Nije li te možda povrijedio ili tako nešto?"

"Boljelo jest, ali inače je sve bilo posve normalno." "No najednom ga više nisi željela?"

"Jer sam spoznala kakva je umišljena hulja." "Netko iz agencije?"

Heike je oklijevala. "Da."

"Jedan od šefova?"

"Nije baš moj šef, ne može se tako reći, ali je jedan od partnera."

"Otuda dakle tvoje častohleplje, tvoj a želja za skupocjenom odjećom – sada počinjem shvaćati."

"Ništa ne razumiješ", tvrdila je ljutito osjećajući daju je prozreo. "Oh, naprotiv, sestrično! Nisam tako glup kao što misliš, pokazat ćeš ti njemu, priznaj."

"Ne samo njemu već i drugima. Ne možeš ni zamisliti kakva je to snobovska klika."

"I hoćeš unutra?"

"Ne vidim drugog načina, ili im se priključiti ili mogu do kraja života ostati u Eppelsbachu – što zapravo i nije neka mogućnost jer majka ne želi da sam kod kuće osim za praznike ili vikendom."

"Posve razumljivo. S majkom i Ruth također ne bi dugo dobro išlo. No red, moraš li ostati baš u ovoj agenciji? Kad završiš s naukovanjem možeš potražiti neki drugi posao. Barem u Frankfurtu ima dosta tvrtki."

"To znam. Bila bih osuđena na uredske poslove, morala bi pohađati stručnu školu za agencijske poslove za što nemam novaca."

"Financijski ti nažalost ne mogu pomoći. S vlastitim stanom ..."

Heike ga je prekinula. "To ni ne želim! Na što ti pomišljaš! Kako bi to izgledalo da me baš ti potpomažeš?"

"Kad bi mogao rado bih to napravio i ne vidim ništa loše u tome."
"Sladak si."

"Mogu ti dati samo jedan savjet: Ne trebaš biti tako nestrpljiva."

"Sada govoriš kao otac."

"Oprosti, molim te!"

"Uopće ti ne zamjeram i možda je to jednostavno glas razuma, no sad mi ne odgovara biti strpljivom i razumnom. Kad ne bih imala ništa morala bih situaciju prihvatiti takvom kakva je ili igrati loto."

Najgore je to što imam novac, jedno malo bogatstvo za nekoga poput mene, koje mi je zapravo trebalo pripasti kad sam navršila osamnaest godina, samo je naša draga baka to drukčije odredila, a tvoj otac ne dopušta dirati u to."

"Ne bi se trebala ljutiti na nju", oprezno je rekao, "bila je doista draga."

"Priznajem, i vjerojatno je dobro mislila, ali sam sigurna, da je živa, dala bi mi novac." Nakon kraćeg razmišljanja dodala je: "Ili barem dio."

"Vjerojatno bi", složio se, "iako se teško može naslijediti živućeg rođaka."

"Ali bake i djedovi pomažu unucima kada mogu, zar ne?" "Tako gledajući na stvar, da."

"Tako sam se nadala da ću uvjeriti tvog oca." Suze razočaranja navrle su joj u oči. "Nikada nisam mislila da bi on mogao biti tako tvrdoglav." Šmrcala je. "No možda sam i ja posve krivo počela razgovor."

"Nemoj si predbacivati. On je takav kakav je. Čitav mu se život sastoji u devizi: uštedjeti novac. Sto se tiče današnje mladeži, prema njegovu mišljenju, njoj je previše dobro. Malo oskudijevanja ne može štetiti." Ustao je, sjeo pokraj nje i izvukao iz džepa čisti rupčić želeći joj obrisati suze.

Okrenula je glavu u stranu. "Radije pusti! Ne želim razmazati maškaru."

Zbunjeno je spustio ruku.

Došla je do svoje male torbe koja je bila na podu, izvadila ogledalo i papirni rupčić i zadovoljno ustvrdila da se šminka nije razmazala. Bez ustručavanja je ispuhala nos.

"Je li ti sada bolje?" pitao je i obujmio joj ramena.

"Puno bolje. Bio je to samo kratki napadaj. Ne trebaš brinuti zbog toga."

Poljubio ju je iza uha. Stresla se. "Ne izluđuj me!" "Upravo to i želim."

Odmaknula se od njega. "Upravo razmišljam da li bih na temelju testamenta mogla posuditi novac."

"Sigurno bi to išlo, no bio bi to veliki i gubitnički posao, čega si vjerojatno svjesna: kada bi konačno trebala dobiti nasljedstvo više

ga ne bi bilo."

"Svejedno. Trebam novac sada, a ne za četiri godine."

"Sestrično, slušaj me dobro. Ne radi ništa nepromišljeno! Ne mogu dopustiti da bez veze raspeš nasljedstvo. To bi bilo neozbiljno i sigurno ne po volji naše drage bake. Dopusti svom mudrom bratiću Danielu da razmisli o tvom slučaju. Dobro?" Ponovno ju je zagrlio. "Nemoj mi bježati, inače ćeš još pasti s kreveta."

"Hoćeš li to učiniti?" usrdno je molila. "Hoćeš li ozbiljno razmisliti o mom problemu?"

"Obećaj em."

Obasula mu je lice malim poljupcima. "Uf, pikaš!" kliknula je. "Nisam više dječak."

"Za mene ćeš to uvijek ostati."

Predala se njegovim nježnostima. Bile su to zabranjene igre i oboje su to znali. No upravo je to povećavalo njihovu draž.

Ipak kada ju je zamolio da prenoći kod njega odbila je. Konačno je popustio ali je ustrajao na tome daju svojim malim autom odveze doma.

"Zašto je to potrebno?" bunila se. "Neću da noću sama hodaš gradom."

"Išla sam tako već stotinu puta." "Ne odlazeći od mene."

Heike je pomislila na riječi gospođe Wagner kako je pogrešno sprečavati muškarca da se ponaša pristojno. "Dobro dakle, što se mene tiče, tisuću puta mi je ugodnije ako me odvezeš."

"I sigurnije."

"Imaš pravo. Samo nisam navikla da se netko toliko trudi oko mene."

"Onda ćeš to ubrzo morati naučiti, sestrično!"

Bila je dirnuta što se radi nje još jednom oblači, radi nje izvlači kola iz garaže i radi nje vozi Frankfurtom. Na rastanku bi ga rado poljubila no ipak to nije učinila. Noćna je ulica doduše bila posve prazna pa čak ni u krčmi na uglu nije više bilo svjetla, ali ipak nije htjela riskirati daju netko vidi.

I Daniel se ponašao suzdržano. Nije ju zagrlio. "Javit ću ti se", samo je rekao.

Heike je gurnula vrata i izišla, no potom se još jednom nagnula unutra. "I razmisli. Znaš već o čemu." "Hoću. Lijepo spavaj,

sestrično!"

Čekao je s upaljenim motorom dok nije otvorila ulazna vrata i upalila svjetlo u stubištu. Tek potom ga je čula kako odlazi.

Heike seje najprije više ljutila nego veselila poklonjenom kaputiću. No kako nije vjerovala da ju je ujna tim darom htjela poniziti, što ga je dulje promatrala na danjem svjetlu, bila joj je sve zahvalnija.

Sljedećih, pomalo prohladnih ljetnih jutara oblačila ga je kada je odlazila na posao. Nosila ga je uz najbolje traperice i usku pripijenu majicu kako se sako ne bi isticao i odskakao u svojoj eleganciji.

Pred ulazom u agenciju naletjela je na Urbana Hanslika i malo je usporila kako bi ga propustila. Kao i obično uopće ju nije pogledao a i ona se ponašala kao da ga ne vidi. Unatoč tomu bila je čvrsto uvjerena da je morao primijetiti njezin novi imidž i to ju je ispunilo zadovoljstvom.

Heidi Muller joj je učvrstila taj dojam. "Hej, kako elegantno!" uzviknula je odmah. "Jesi li možda ulovila nekog bogatog prijatelja?"

Heike je skinula sako i brižljivo ga objesila na vješalicu, što obično nije radila sa svojim vjetrovkama koje je jednostavno vješala na kvaku. "Ne", odgovorila je, "darovala ga mi je ujna Bethke."

Posve je svjesno rekla ujničino prezime. Doduše, u agenciji seje znalo da pripada poznatoj bankarskoj obitelji, no nije moglo škoditi, mislila je, podsjetiti ih na to. Do sada je izbjegavala bilo kakve osobne izjave što je vjerojatno bilo pogrešno.

"Lijepo od nje", rekla je Heidi Muller.

"Ujna Bethke misli da bih se trebala bolje oblačiti", odgovorila je, "iako sam još uvijek vjerna svojim trapericama i tenisi čama."

"Razumljivo, ali pričekaj dok budeš starija. Tada smisao za modu dolazi sam po sebi."

'Začudila bi se kako bih seja oblačila samo kad bih imala novaca!' pomislila je Heike.

Najradije bi navukla sako i prigodom dijeljenja dnevne pošte no promislivši odustala je, jer se nije htjela izvrći podsmijehu. Bilo joj je jasno kako jedan jedini dobar komad odjeće ne može nadomjestiti čitavu garderobu.

U petak ujutro nazvao je Daniel.

"Za tebe", iznenađeno je rekla Heidi Muller pružajući joj slušalicu.

Heike se trudila da se ne primijeti koliko se razveselila jer nije bila znala hoće li se Daniel ponovo javiti. "Oh, halo!" rekla je samo.

"Smetam li ti u poslu?" "Samo ugodno."

"Odlično. Hoćemo li se vidjeti?" "Kada i gdje?"

"U subotu? Mislio sam kako bismo mogli otići u kino. U 'Kaptolu' igra neki film u režiji Stevena Spielberga."

"Zvuči primamljivo."

"Možemo li se naći oko osam pred ulazom?"

"Dogovoreno. Nadam se da ćemo uspjeti nabaviti ulaznice." "Bez brige, sestrično. Ja ću se ranije pobrinuti za karte."

"Baš si zlato." Morala se suzdržavati da mu preko telefona ne pošalje poljubac.

"Dakle, do sutra", reče on i spusti slušalicu.

Heidi Muller se najprije ponašala kao da nije slušala. "Dakle, ipak novi prijatelj?" pitala je.

"Ma ne", nijekala je Heike, "bio je to samo moj bratić Daniel Bethke. Obitelj smatra kako se treba više brinuti o meni."

"Najednom? Do sada se to uopće nije dalo primijetiti."

"Naprotiv. Samo nisam pričala o tomu. Već su me nekoliko puta pozivali na prijatne i slično."

"No sada spomenuti bratić još nikada nije nazvao."

"Bio je godinu dana u Londonu a potom je imao još nekih obveza. Odselio je od kuće i uzeo vlastiti stan."

"Smije li se znati koliko ima godina?" "Prilično si radoznala."

Heidi Muller je pomalo uvrijeđeno reagirala. "Zao mi je ako si me krivo shvatila. Nisam htjela ulaziti u tvoje tajne."

"Tu nema baš ništa tajanstvenog", uvjerala ju je Heike. "Moj bratić je dvije godine stariji od mene no u posluje već puno postigao."

Uvijek je bio posebno pametno dijete i maturirao je sa sedamnaest. Bez obzira na to oduvijek smo bili dobri prijatelji."

"Baš je dobro za tebe što imaš obitelj u Frankfurtu. Znaju li zato?" upitala je Heidi značajno pogledavši u strop.

"Pa to je notorna činjenica, to svatko zna." "Valjda, no nisi nikada o tome govorila."

"Zašto bih. Ne pričam nikad okolo ni da mi je otac pjesnik." Heidi Muller ju je pogledala iznenađeno. "Doista?"

"Naravno. Gerhard Romer. Ako želiš donijet ću ti jednom njegovu knjigu. S posvetom."

"To bi bilo divno. Ime mi se čini poznato, no nisam još ništa od njega čitala."

"Malo ih je koji jesu. To što on piše je prilično teško. Posebno njegovi eseji."

"Nadam se da ću razumjeti."

"Bude li potrebno, objasnit ću ti. Njegova je osnovna misao da je čovječanstvo izgubilo svoju nevinost."

"Istočni grijeh?"

"Ništa tome slično, ne od tada već od doba kada je otkrilo da se Zemlja okreće oko Sunca. Do tada su se ljudi smatrali središtem svemira, a onda je zauvijek došao kraj tom vjerovanju. K tomu dolazi i spoznaja da naša draga Zemlja neće vječno postojati, kako se još u prošlom stoljeću vjerovalo. Sjeti se samo Conrada Ferdinanda Mevera." Heike je citirala: "'Mi znamo pouzdano, lijepi svijet je potpuno neuništiv'. To više nije točno – naravno, nije nikada ni bilo. Samo smo to umišljali. Zapravo je kraj naše planete od početka predviđen, pa ako je i ne razorimo sami – zagađivanjem ili pokusima s atomskim oružjem – Zemlja ne može vječno trajati."

"Slušam i čudim se. Najednom zvučiš tako učeno."

"Ne trebaš se tome čuditi. U te sam ideje upućena još od malih nogu."

"Ne shvaćam samo kako se na ovakve teme mogu pisati pjesme? Meni sve to zvuči obeshrabrujuće."

"Moj otac to vidi obrnuto. Svaka travka, svaka snježna pahuljica, svaka sjena postaje osobita kada se zna da je prolazna."

"Zabezegnuta sam", reče Heidi Muller.

Upravo je to Heike htjela postići. U školi se uvijek trudila da ne bude iznimka, već djevojčica poput svih drugih. Možda je to utjecalo i na to da se baš nije mogla pohvaliti ocjenama u svojim svjedodžbama, i to sve zbog toga što se nikada nije htjela isticati.

U početku svoje stručne izobrazbe slijedila je istu taktiku i napokon uvidjela kako je pogrešna. Podrijetlo iz dobre obitelji moglo je biti jako važno ako se pametno uvede u igru. Nije bila obična provincijalka već kćerka pjesnika Gerharda Romera i nećakinja bankara Hans-Ludwiga Bethkea. Prije joj je izgledalo glupo i

neprimjereno to isticati, no sada je odlučila to iskoristiti. Trebala je svako oružje za postizanje cilja.

Nije htjela impresionirati dragu Heidi – to bi bilo prejeftino – već joj je ona trebala poslužiti kao prenosilac vijesti, za što će nedvojbeno dobro poslužiti. Pri prvoj trač-partiji u tvrtki ispričat će što je čula o njezinoj obitelji. Baš to je Heike htjela postići.

U subotu uvečer Heike je točno došla na sastanak – previše točno, pomislila je. Izgledalo joj je glupo stajati ispred kina i čekati Daniela. Nije baš najbolji početak, mislila je.

Na sreću, on je već bio tu. Bio je, kao i ona, u trapericama, tenisicama i majici i ništa na njemu nije odavalo tipa s karijerom. Ni ona nije obukla sako jer bi on u tome mogao vidjeti samo odbačeni komad odjeće svoje sestre. Umjesto toga prebacila je preko ruke vjetrovku za slučaj ako joj kasnije bude hladno.

Oči su mu blistale dok joj je prilazio. Osjećala je kako bi ju rado zagrlio. Bili su posve nepoznati među svim tim mladim ljudima koji su se gurali pred ulazom. Unatoč tomu oboje su strahovali da će njihovo ponašanje biti upadljivo. Pozdrav je bio samo prijateljski.

"Bok, sestrično!" "Dobra večer, bratiću!"

Ipak kada se u dvorani ugasio svjetlo, pronašli su si ruke i stiskali ih sve jače što je film postajao napetiji.

Kada su poslije ponovno izišli na ulicu zbunjeni i omamljeni imali su muke da se snađu u stvarnom svijetu.

"I takvo što si čovjek dobrovoljno priređuje", komentirala je film Heike.

"Jezivo, zar ne?"

"Sama to ne bih izdržala gledati. Izašla bih usred filma."

Daniel se nasmijao. "Ne bi! Možeš ti više podnijeti nego želiš priznati."

"Jasno je kako je sav taj užas i svo zlo samo proizvod mašte i gotovo nema veze sa stvarnim životom."

"Što podrazumijevaš pod stvarnim zlom i užasom?"

"Glad, rat, bolest, siromaštvo – ah, znaš već. Tu nalazim zle duhove i zombije."

Pomogao joj je obući vjetrovku. Hodali su osvijetljenim ulicama velegrada koje su bile življe nego danju. Poslije dva sata provedenih u kinu oboje su bili gladni, no sve male gostionice i fast-food

restorani u koje su zavirili bili su prepuni ili barem toliko posjećeni da u njima nije bilo moguće razgovarati.

"Nije važno", nakon bezuspješnog traganja rekla je Heike i upitala: "Jesi li razmišljao o mojem problemu?"

"Naravno. Idemo k meni. Tamo možemo u miru razgovarati, a u hladnjaku je i nekoliko boca piva."

Očekujući taj prijedlog nije se nimalo nećkala, već je odmah pristala.

U njegovom malom ali ugodnom stanu, koji se Heiki sada već činio bliskim, zagrlio ju je i nježno poljubio.

"Ah, kako j e to dobro!" uzviknu. "Na to sam satima čekao."

Nasmijala se. "Slušajući te kako govoriš stječem dojam kako misliš da smo mogli preskočiti kino."

"Pa i u kinu smo se malo zabavili, zar ne?" Otišao je u malu kuhinju, izvadio iz hladnjaka bocu piva, otvorio ju i stavio uz dvije čaše.

Kako u kuhinji nije bilo mjesta za dvoje Heike je stajala navratima. "Itekako!" reče. "No sada bi ipak morali porazgovarati."

Nalio je i nazdravio joj. "Živjela, sestrično!"

"Živio!" S užitkom je otpila je dobar gutljaj hladnog piva. "Govori konačno, prijatelju!"

"Najprije ću nam zgrijati par kobasica."

"Slažem se. No to te ne spriječava u govoru. Molim te, Dani ele, dragi, dobri dečko nemoj me tako mučiti!"

"Malo sam pronjuškao za tebe", reče sa skromnim ponosom dok je otvarao konzervu.

"Ah, doista?" upitala je dojmljena njegovim uspjehom. "I što si uspio saznati?"

"Tvojih pedeset tisuća utvrđeno je štednim pismom koje postaje naplativo točno mjesec dana prije tvog dvadeset četvrtog rođendana. Do tada ti donosi šest posto kamata godišnje. Iz toga slijedi kako ti moj otac uopće ne može isplatiti novac sve kad bi i htio."

"Pričaj ti što hoćeš, ali se sigurno mogao nečem dosjetiti." Daniel je stavio lonac s vrućom vodom na jednu od dviju ploča na štednjaku, izvadio kobasice iz konzerve i stavio ih u vodu. "Nije mogao. Ne uzbuđuj se zbog toga. Imaš mene."

"Znaš kako mogu doći do novca?"

"Uopće ne možeš, ali možeš štedno pismo dati kao polog za kredit. Ispisao sam odgovarajuće brojke; poslije ću ti dati ceduljicu. Možda ćeš još morati predložiti fotokopiju testamenta, no ne vjerujem. Štedno je pismo na tvoje ime."

Nabrala je dječje, lagano ispupčeno čelo. "Uzmem li kredit morat ću plaćati kamate."

"Ne, ako se radi o dispo-kreditu." "Što je to?"

"Dispozicijski kredit. Moraš najprije platiti kamate želiš li ga dobiti ali samo za ono što dižeš."

"To dođe na isto."

"Baš i ne. Ne budi tako užasno teška, sestrično!" "Uopće se ne razumijem u bankarske poslove."

"U današnje vrijeme to baš nije dobro. Krajnje je vrijeme da naučiš jer ti može služiti i u tvoj em zvanju."

"Na sreću, za to imam tebe, Dani ele! Naravno, ne da obavljaš moje poslove, već da me to naučiš."

"S velikim zadovoljstvom. Nastavimo. Dakle, ti posuđuješ na račun svojeg štednog pisma."

"U kojoj visim?"

"Točno pedeset tisuća. Manje bi bilo premalo a više preopasno. I sada dolazi najvažnije: ne ideš na novac, razumiješ? Ne diraš ga! Inače za četiri godine nećeš imati ništa, vjerojatno samo hrpu dugova. No, to smo se već raspravili."

"Zašto onda sve to?" upitala je razočarano. "Bojim se da te više ne mogu slijediti."

"Kako bi došla do dionica na burzi, nekih koje po mogućnosti donose veliku dobit."

Heike je otvorila usta želeći postaviti pitanje, ali ih je odmah ponovno zatvorila.

"Što znaš o burzi?" raspitivao se Daniel.

"Tamo se trguje akcijama", pomalo nesigurno odgovorila je Heike. "Vrlo dobro. Te akcije rastu i padaju za razliku od čvrsto ukamaćenih vrijednosnih papira. Postoje različite mogućnosti da se u tim kolebanjima zaradi novac. Najjednostavnija je da se kupe akcije koje vrlo nisko kotiraju no za koje se zna da će im vrijednost porasti."

"Kako se to saznaje?"

"Tako što se prati privredni život i jako puno bavi dizanjem i padanjem burzovnog tečaja."

"Aha!" reče Heike ne zvučeći nimalo uvjereno. Nakon kraćeg razmišljanja upitala je: "Dakle s tim bi trebalo odmah početi?"

"Time ništa ne gubimo", objasnio je dodavši, "iako je više nego upitno hoće li ti poći za rukom pronaći priliku za špekulaciju."

"Tu si sigurno u pravu. Kada bi to bilo tako jednostavno svi bi se time bavili – svatko tko ima barem malo novaca ili ga može posuditi."

"Dobro si shvatila. Zato budi sretna što imaš mene. Mi bankari smo prvi, ili radije recimo drugi, koji saznajemo za takve mogućnosti. Naprimjer, da će se i kada dvije tvrtke fuzionirati."

"Što to znači?"

"Dvije tvrtke se udružuju ili jača prihvaća slabiju ili se slabija pridružuje jačoj. U sva tri slučaja raste vrijednost akcija slabije tvrtke. Katkad doduše samo na kratko vrijeme. Dakle mora se kupiti prije nego to postane opće poznato a zatim odmah prodati čim tečaj skoči." Dok je to objašnjavao ulovio je par kobasica u kipućoj vodi i stavio ih na tanjur uz koji je stavio staklenku sa senfom. Zatim je stavio dva papirna ubrusa na uski pult kojim je bila odijeljena kuhinja.

"Jasno mi je!" ustvrdi Heike.

"Fini, fino! Hopa!" Uspio je razdvojiti par još vrućih kobasica, jednu pružio Heiki, a drugu umočio u senf i zagrizao.

"Ako to ide tako jednostavno", započela je Heike ponovno nabirući svoje nedužno čelo, "tada bi svi ljudi u bankama bili bogataši?"

"Bilo bi lijepo", Danielje progutao zalogaj i zalio ga gutljajem piva, "no mi bankarski namještenici u načelu ne smijemo špekulirati, čak niti iskorištavati naše takozvano *insider* znanje. Ako se sazna, u Njemačkoj je to samo manje ili više štetno po karijeru, dok su, na primjer, u Sjedinjenim Državama predviđene vrlo visoke kazne. Priča se da će se i kod nas uvesti slične."

Heike je grickala komadić kobasice. "Kakva nevolja!" reče s pretjeranim žaljenjem u glasu.

"Zapravo", objašnjavao je Daniel vadeći drugi par kobasica iz lonca, "ne bih te uopće smio savjetovati jer smo bliski rođaci."

"Ipak to radiš?"

"Da, iako bi se loše proveo ako se to sazna."

Heike je odložila ostatak kobasice i pogledala ga začuđeno. "Zašto mi to govoriš?"

"Da te upozorim. Moraš šutjeti kao zalivena inače ćeš me odvesti u vražju kuhinju."

"Ali, Daniel, razumije se da neću brbljati o tome. Sto ti misliš o meni?"

"Ne odaš li ništa nitko neće moći dokazati da sam te ja savjetovao. Teoretski, i sama si mogla saznati s kojim papirima trebaš špekulirati. Razumiješ?"

"Da, ali mislim kako pretjeruješ. Nečasno bi bilo samo ako bi sa mnom dijelio dobitak. Jesam li u pravu? Plašiš me samo da bih više cijenila to što radiš za mene."

Nacerio se. "Tomu se sigurno ne može ništa prigovoriti." "Naprotiv. Jedna takva špekulacija dovoljno opterećuje živce. Nije fer još mi i dokazivati kako je na rubu legalnosti." "Za mene, ne za tebe."

"Svejedno. Koliko god hitno trebam novac ne mogu prihvatiti da zbog mene riskiraš svoju karijeru."

"Ne budeš li o tome govorila ništa se ne može dogoditi."

"Ah, Daniel", reče tužno, "sad si mi pokvario čitavu zabavu." "Nisam to htio."

"Ali si učinio."

"Sada lijepo pojedite kobasicu! Hoćeš li još?" Zatrešla je glavom jer više nije imala teka.

"Nema veze." Isključio je štednjak. "Ostatak ću sam svladati, a zatim ti detaljno objasniti što moraš napraviti."

"Mislim da uopće ništa više ne želim o tome čuti." "Ne budi glupa!"

"A ti – ne budi stalno grub."

Bez teškoća po tamano je preostale dvije kobasice, obrisao usta i ispraznio čašu. Zatim je obišao uski pult za kojim su pojeli svoj skromni obrok.

"Zar doista ne shvaćaš zašto ti moram razbistriti da naša nakana nosi u sebi određeni rizik?"

"Kako ne bih pričala nikome o tomu?"

"Ne, sestrično, znam da ne spadaš u brbljavice. Nije to u pitanju. Samo hoću da znaš koliko mi značiš."

"I ti meni, Daniele."

"Sve bih učinio za tebe, pa i kada bi se radilo o pravom kriminalu."

"Nemoj tako govoriti!"

"Ali, istina je."

"Glupost. Imaš toliko talenta za kriminal koliko i magarac za ples na ledu."

"Možda imaš pravo," prizna, "ali bih barem pokušao."

Čvrsto ga je zagrlila i položila glavu na njegova prsa. "Dobro je", mrmrljala je, "što to nije potrebno."

Odmah u ponedjeljak ujutro Heike je požurila u banku. No kako je, primjereno svojoj nedavno probuđenoj revnosti, htjela što kraće izostati s posla, prvo je svratila u agenciju. Banka se ionako otvarala tek sat kasnije.

"Moram danas prije podne uzeti slobodni sat", najavila je odmah nakon pozdrava.

"Zubar?" pitala je Heidi Muller suosjećajno. "Ne, banka", odgovorila je Heike kratko. "Moraš li?"

"Obvezno." "Pa, onda..."

Iako se Heike žurila izvršiti svoje jutarnje obveze a Heidi Muller ju nipošto nije htjela zadržavati, bilo je već skoro jedanaest sati kada je konačno mogla umaći. S gradskim se vlakom odvezla do parka Taunus.

Cesto je ulazila u tu banku kraj parka, jednostavnu ali impozantnu zgradu sa svijetlosivom fasadom od škriljevca. Tog joj se dana činila impresivnijom nego obično, čak prijetećom.

Njezin put nije vodio, kao obično kada je podizala novac s računa, u ogromnu dvoranu sa šalterima nego se morala obratiti službeniku iza prijamnog pulta.

"Dobar dan", pozdravila je zadihano jer je posljednjih pedeset metara trčala, "htjela bih kod gospodina Kaltenbacha."

"Morate na prvi kat. Desno je dizalo."

Heike je odbrzala u pokazanom smjeru. Nikada prije nije primijetila kako tu postoji dizalo. U nekoliko je koraka stigla do dizala koje je stajalo u prizemlju. Otvorila je staklena vrata, ušla i stisnula gumb. Za tren je stigla do prvog kata i našla se u nekoj vrsti predvorja, daleko udobnije uređenog od onog u prizemlju – udobne garniture za sjedenje, niski stolovi s mramornim ploham, pod prekriven orijentalnim sagovima.

Heike se čudila. Trebalo joj je nekoliko sekundi da se snađe i iza novog prijamnog pulta otkrije drugog namještenika. Stariju je gospodin upitno pogledao. Prišla mu je i ponovila svoju molbu.

"Jeste li najavljeni?" "Nažalost, ne." "Vaše ima, molim?" "Heike Romer." "Trenutak!"

Heike se trudila da ne sluša dok je telefonirao. Umjesto toga promatrala je starinski uramljene fotografije nekoliko bradatih gospodina na drvom obloženom zidu i razmišljala kako da se ponaša ako je ne propusti.

No sudbina, ili mnogo više gospodin Kaltenbach, su joj bili naklonjeni.

Stari gospodin iza prijamnog pulta je spustio slušalicu. "Gospodin Kaltenbach je još na sastanku", objasnio je i dodao uz velikodušan pokret ruke, "ako želite pričekati, molim."

"Da, rado", reče Heike s olakšanjem.

Tražila je mjesto i ustvrdila da i drugi klijenti čekaju – neki stariji bračni par, jedna vrlo elegantna, jako našminkana dama i dva mlada gospodina. Svi su mimo sjedili, očito težeći za mirom; rijetko bi se čula poneka riječ ali i tada samo poluglasno i za Heike nerazumljivo.

Pronašla je slobodan stol, sjela u naslonjač duboko utonuvši i spremila se na čekanje. Na mramornoj plohi stolića ležalo je nekoliko magazina koje je nakon kraćeg listanja ponovno odložila. Nije joj izgledalo da je pravi trenutak za čitanje o gospodarskim temama.

Dolazila su različita gospoda i jedno za drugim svi koji su čekali napustili su salon. Nije čula nijedno ime. Novi posjetitelji pojavljivali su se ispred hrastovih vrata i brzo bili odvedeni prema dizalu.

Heike je ostala sama. Veliki sat iza prijamnog pulta pokazivao je da se bliži dvanaest sati. Heike je postajala sve nervoznija iako se pokušavala uvjeriti kako za to nema razloga.

Neki je gospodin odveo bračni par do dizala i oprostio se s njima uz smiješak i stisak ruku. Zatim se ogledao oko sebe i Heike je shvatila da je to sigurno gospodin Kaltenbach. Bio je mlad, plav i, kako joj se činilo, prilično bezličan. No zračio je energijom.

Ustala je i krenula prema njemu.

"Molim, dođite!" samo je rekao i krenuo ispred nje kroz hrastova vrata. Vodio ju je dugačkim hodnikom, otvorio vrata nekog

ureda i propustio ju unutra.

Ured je bio jednostavno i prikladno namješten; bio je tu pisaći stol s računalom a pokraj prozora kutna garnitura za sjedenje iznad koje je visila reprodukcija neke Matissove slike.

"Gospoda Romer, pretpostavljam", reče gospodin Kaltenbach. "Da."

Pokazao joj je na naslonjač ispred pisaćeg stola i sjeo. "Nadam se da se slažete da to brzo obavimo."

"Da, znam, bliži se podne", zamuckivala je. Zatim je uvidjela da to ništa ne mijenja na stvari te izjavila: "Imam kod vas žiro-račun." Rekla mu je broj.

Spretno je tipkao samo desnom rukom po tipkovnici malog računala. "Točno."

"I htjela bih uzeti dispozicijski kredit." "Polog?"

"Imam. Postoji štedno pismo na moje ime, ali je naplativo tek za četiri godine." Izvukla je iz bočnog pretinca svoje torbe ceduljicu koju joj je dao Daniel i pročitala podatke.

Nekoliko je puta gospodin Kaltenbach tražio od računala potvrdu. "Slaže se u svakom detalju. Koliki biste kredit željeli?"

"Pedeset tisuća?" reče neodlučno.

"Hoće li vam to biti dovoljno?"

Na trenutak je pomislila da je pitanje postavljeno ironično, no gledao ju je tako ozbiljno svojim svijetlim očima pa je odmah odbacila svaku sumnju.

"Mislim da hoće", reče. "Kanite li špekulirati?"

"Ne znam", odgovori s oklijevanjem. Potom je shvatila kako nema razloga zavaravati u bilo čemu gospodina Kaltenbacha te se odvažila na jasno "Da!"

"Rado ću vam pritom pomoći, gospođo Romer", izjavio je, "čim to bude moguće. Mislim, mogu vas savjetovati."

"Vidite li trenutačno neku mogućnost?"

"Uvijek ima mogućnosti, ali pretpostavljam kako ne želite sve svoje vrijeme i pažnju usmjeriti ka burzi."

"To naravno ne. Zaposlena sam." Budući da ju je upitno pogledao, dodala je: "Još se školujem."

"Kada ćete biti gotovi?"

"Sljedećeg proljeća."

"Kakvi su vam izgledi? Ne želim biti indiskretan, ali to bi pitanje moglo biti važno u pogledu vašeg dispo-kredita."

Uspravila je ramena. "Sigurna sam da ću ispit položiti s dobrim rezultatom, ako ste na to mislili."

"Jako lijepo." Bacio je pogled na svoj sat. "Time je stvar riješena, gospodo Romer. Sigurno znate da se dispo-kredit neće pojaviti na vašim bankovnim izvodima prije nego ga upotrijebite. Tada dospijevaju i kamate."

"A kolike su?"

"Mislim da možete računati s osam i pol posto. No još uvijek se ne mogu na to obvezati."

Heike je pokušavala u glavi izračunati koliko biju kredit stvarno koštao ako ga upotrijebi na mjesec dana. No to je bilo preteško. Zahvalila se i ustala.

Gospodin Kaltenbach se također podigao i odveo ju kroz hodnik i predvorje do dizala. "Sada se moramo požuriti", reče smiješeći se, "da nas ne zatvore. Već je prošlo podne."

Heike je mislila kako je sada vrijeme za stvaranje osobnijeg odnosa i pružila mu ruku. "Još jednom puno hvala, gospodine Kaltenbach, i doviđenja."

Glavni je ulaz doista već bio zatvoren kada je Heike došla u predvoije. Portir joj je pokazao put prema stražnjem dijelu zgrade i izlazu za osoblje.

Izašla je na ulicu.

Nekoliko metara dalje stajala je grupa vrlo konvencionalno odjevenih mladih ljudi. Podnevnu pauzu koristili su za razgovor i šale. Bilo je očito kako su to namještenici banke. Među njima bio je i Daniel Bethke.

Instinktivno, Heike se pravila da ga ne vidi i brzim koracima pošla prema glavnoj ulici.

Stigao ju je još prije nego je skrenula iza ugla i zgrabio za ruku. "Hej, što je s tobom? Otkada me više ne pozdravljaš?" pitao je zadihan.

Stala je i pogledala ga. "Mislila sam kako je bolje da nas ne vide zajedno."

"Jesi li poludjela?"

"Ne. Samo se držim tvojeg upozorenja. Utuvio si mi u glavu kako je opasno za tebe pomagati mi."

"Ne možeš se zato jednostavno praviti kao da me ne poznaješ. To djeluje posve neprirodno. Cijeli svijet zna da smo rođaci."

Heike je s nevjericom podigla obrve. "Cijeli svijet?"

"U svakom slučaju više ljudi nego misliš. Jedan te je kolega vidio i podsmješljivo rekao kada si prošla s podignutim nosom pokraj nas: 'Hej, Bethke, nije li ono tvoja sestrična?' Tada sam naravno potrčao." "Također si mogao reći: 'Dobro je što me mala po svoj prilici nije vidjela!'"

"Takav lažac ne bih mogao biti, sestričnice!"

Nasmijali su se i blaga neugodnost koju je osjetila pri neželjenom susretu bila je zaboravljena.

"Drago mi je što sam te srela", rekla je. Sad ću ti moći sve ispričati dok je još vruće."

"Pa kako je bilo?"

Podvukao je njezinu lijevu ruku ispod svog desnog lakta i krenuo niz ulicu.

"Jednostavnije nego sam mislila", objasnila je. "Točno kako si mi rekao." No ipak mu je iscrpno sa svim pojedinostima kojih se sjetila prepričala razgovor s gospodinom Kaltenbachom. "Kada počinjemo?" upitala je na kraju.

"Ni uz najbolju volju ti ne mogu reći."

Oslobodila je ruku i zastala. "Kako? Ne znaš? A dozvoljavaš mi da uzmem kredit?"

"Dispo-kredit", ispravio ju je. "Ipak..."

Nije joj dopustio da završi. "Zar ne bismo otišli nešto pojesti?" pitao je. "U Mac Donalds ili Move'n'pick?"

"Radije ne. Sigurno je dupkom puno. Idemo radije u park." "Ni tamo neće biti baš prazno."

Imao je pravo. U parku Taunus nije bilo nijedne slobodne klupe, niti na suncu niti u hladu. Barem polovica svih namještenika koji rade u blizini očito je došla na ideju da stanku za ručak provede u toj zelenoj oazi. Heike i Daniel su mislili kako će im dobro doći malo kretanja, pa su nastavili šetnju uskim stazama.

"Moram li ti doista sve još jednom objasniti?" pitao je. "Razapeli smo mrežu, postavili zamku – reci to kako želiš. Sada moramo

čekati pravu prigodu."

"Što misliš koliko dugo to može trajati?"

"Teško je reći. Može trajati tjednima ili mjesecima. Čak je moguće da ćeš morati produžavati kredit."

Heike je uzdahnula. "Uh, strpljenje mi baš nije jača strana."

"Morat ćeš se tomu naučiti kao i to da do tada ne koristiš kredit. Čuješ li me? Ni nekoliko bijednih stotina."

"Ne moraš mi to stalno ponavljati."

Početak kolovoza Heike je uzela godišnji odmor. Kao praktikantica u posljednjoj godini učenja imala je pravo na trideset radnih dana; dakle pred njom je praktično bilo šest tjedana.

Prvobitno je namjeravala s prijateljicom Elke auto-stopom proputovati Grčku. Bilo je to relativno jeftino zadovoljstvo i obje su bile uvjerene kako će se dobro zabaviti.

Heikini su roditelji bili skeptični prema toj pustolovini, ali kao i obično nisu protestirali nego su suzdržano izrazili svoju zabrinutost.

Heike ih je zbog toga ismijala. "Bez brige, ništa mi se neće dogoditi. Nije to ništa opasnije nego u Frankfurtu prelaziti kolnik."

U međuvremenu se predomisli.

"Znam da se osjećaš ostavljenom na cjedilu", objašnjavala je jako razočaranoj prijateljici, "i žao mi je više nego to mogu izraziti, no jednostavno ne mogu ići. Ne mogu si to dopustiti. Moram zaraditi novac."

"Baš za vrijeme odmora?" "Kada inače?"

"Mogla si već odavno potražiti neki uzgredni posao."

"Kako si to zamišljaš! Poslije posla sam uvijek totalno iscrpljena. Da ne spominjem učenje."

Elke ju nije razumjela. Ona je odmah poslije mature prihvatila posao pomoćnice u nekom butiku, gdje je malo zarađivala ali je imala puno slobodnog vremena. Uz to je, bez velikih ambicija, pohađala večernje tečajeve u nekoj jezičnoj školi u Bad Homburgu.

Njezini su je roditelji financijski podupirali ne prisiljavajući je da stane na vlastite noge. Zacijelo su se potajno nadali kako će prije ili kasnije pronaći sposobnog muža.

Prijateljice su se ionako malo po malo udaljile. To što je Heike otkazala dugo planirano putovanje bilo je samo točka na 'i'. Nisu se doduše rastale u svađi no ipak su se jako razočarale jedna u drugu.

Heike nije radi toga imala grižnju savjesti uvjereni kako će jednostavna Elke ubrzo naći drugu suputnicu.

Heike je uz pomoć agencije za traženje manjih poslova ulovila posao kod neke američke tvrtke za iznajmljivanje automobila. Preduvjeti su bili znanje engleskog jezika, brzo reagiranje i smisao za red, osobine koje je ona svakako imala.

Trebala je raditi na šalteru, primati telefonske pozive, obavljati rezervacije i brinuti se za klijente.

Njezina majka nije bila oduševljena tim angažmanom. Vidjela je kako je Heike smršavila i rado biju nekoliko tjedana držala na domaćoj hrani. No ovo je zaposlenje još uvijek smatrala boljim od skitanja po nepoznatoj zemlji te je odustala od prigovora. Otac, koji je tako dobro znao učiniti život ugodnim, nije uopće razmišljao o tome da bi netko mogao pretjerati s radom.

"Moraš znati što radiš", samo je rekao. "Kao da ne znam", odgovorila je Heike.

Iako joj je laknulo što nije naišla na otpor roditelja, bila je ipak malo razočarana; malo suosjećaj a ili čak divljenja dobro bi joj došlo. No tješila ju je pomisao što uopće ne znaju pravi razlog. Glavno je bilo konačno zaraditi novac za novu odjeću.

Do novog posla nije morala mnogo putovati. Mogla je od Niederrada, predgrađa u kojem je stanovala, ići brzim vlakom koji je polazio s kolodvora svakih deset minuta. Sljedeća postaja bila je Sennefeld, zatim aerodrom, gdje je izlazila na dvanaest metara ispod zemlje, neposredno ispred prijamnih šaltera i hala za polijetanje u kojima su se nalazili uredi za iznajmljivanje vozila.

Iako sama nije putovala ugođaj oko nje izazivao je u njoj blagi nemir; nije to bilo samo prvog dana već stalno. Tu je bilo uzbudljivo raditi. Osjećala se kao da se nalazi u središtu goleme ploče koja se okreće i obuhvaća čitav svijet.

Posao joj je pričinjao zadovoljstvo i to ne samo zato što je dobro zarađivala: petnaest maraka po satu za vrijeme normalne smjene, sedamnaest maraka uvečer i praznicima. Znala je doduše da agencija

ubire za nju četrdeset maraka po satu, no nije se ljutila jer su joj prema ugovoru izostali porezi i socijalna davanja. Zalila je samo što će joj novac biti isplaćen tek posljednjeg radnog dana.

Heike je davala sve od sebe i bila je uvijek spremna i u slučaju ako je trebalo prenijeti neki kovčeg – što zapravo nije trebala – ili katkad malo koketirati, što se opet od nje i očekivalo.

Malo odmora uspjela bi ugrabiti dok je pratila klijenta do parkirališta ili do određenog automobila. Katkad je u takvim prigodama dobivala manje ili više velikodušnu napojnicu i nije prezala da ju uzme s blistajućim smiješkom. Vraćajući se u ured koristila je prigodu za malo predaha.

Rado je vozila. S osamnaest je položila vozački ispit na selu, no jedva da je poslije toga vozila. Majka joj je nerado povjeravala auto što iz straha za nju što iz straha za svoj auto. Budući da je Heike nerado moljakala, desilo se neizbježno – malo ili nimalo je imala prilike da sjedne za volan. Sada kada se vozila ravnom cestom između terminala i parkirališta, natovarena putnicima i prtljagom ili pak sama, osjećala se na neki nepoznati način slobodnom i odraslom. Uživala je u tome.

Njezino zadovoljstvo poslom osjećali su svi koji su s njom radili.

Njezin šef, Giinther Grabowsky, njegovani gospodin u ranim četrdesetim, kojeg su se zbog njegovih velikih zahtjeva i bezuvjetne korektnosti bojali, čak ju je tu i tamo pohvalio.

"Doista to dobro radite, djevojko", rekao je jednoga dana, "zadovoljan sam s vama."

Nestašno mu se naklonila. "Hvala, gospodine Grabowsky." "Ne bih imao ništa protiv ako odlučite za stalno ostati kod nas."

"To je jako ljubazno od vas, no još je u tijeku moja izobrazba za industrijsku trgovkinju."

"A poslije? Kakvi su vam planovi nakon toga?" "Pokušat ću se ubaciti u promidžbu."

Pažljivo ju je odmjerio. "Može biti da je to prava stvar za vas, ali ako slučajno ne uspijete ili se predomislite ..." Nije dovršio rečenicu no bilo je jasno što je mislio.

Heiki je bilo na vrh jezika da mu otvoreno kaže kako namještenje u poslovnici rent-a-cara nije nikakva alternativa za nju, no uspjela se suzdržati. Opće gospodarsko stanje nije baš bilo sjajno i uopće nije loše znati gdje se čovjek može skrasiti u slučaju nužde.

"Zapamtit ću to", obećala je duboko uzdahnuvši, "ali trenutačno mi je više stalo do toga da ostanem još petnaest dana."

Prvobitno se obvezala na četiri tjedna; u međuvremenu ju je zagrijala misao da zaradi još više novaca. Osim toga, toliko se navikla na život u zračnoj lud da se bojala kako će joj nedostajati.

Lagano je kuckao vrhom svoje uske, ulaštene cipele o pod. "Odričete se odmora? Potpuno? Pažnje vrijedan način razmišljanja."

"Slažete se, gospodine Grabowsky, zar ne?"

"Bit će potrebne određene organizacijske promjene." Napravio je stanku kako biju, mislila je, doveo u situaciju da rješavaju svoje molbe prida više važnosti i eventualno ju ponovi. Kako to nije napravila samo je uzdahnuo i dodao: "Ali za vas, djevojko ... Neću valjda samom sebi štetiti."

"Hvala, gospodine Grabowsky!"

U posredničkoj su agenciji također bez prigovora uvažili Heikinu želju da ostane dulje na 'odmoru' u agenciji za iznajmljivanje vozila.

"Kako čujem, tamo su jako zadovoljni s vama, gospođo Romer", rekla je šefica. "To nas, naravno, veseli. Mogli biste i ubuduće subotom i nedjeljom uskočiti, ako imate volje."

"Teško ću to moći, jer se moram spremati za ispite", rekla je Heike spontano, no ipak je odmah dodala: "Ali tko zna, možda ipak."

"Samo nas morate pravodobno obavijestiti." "Hoću."

Heike je dobila svoj ček i zadovoljno ustvrdila da se skupilo nekoliko tisuća maraka. Bio je petak uvečer.

Preko vikenda radila je prekovremeno u zračnoj luci pa je tek u utorak uzela slobodan dan i naplatila svoj ček u banci.

Kada je poslagala novčanice u torbicu, razmišljala je, je li uopće potrebna špekulacija koju joj bratić savjetuje. Njezina ljetna zarada bit će joj dovoljna da se obuče od glave do pete. Htjela je otkazati kredit, no ipak je odustala. Nije ju zapravo ništa koštalo da dalje teče.

Daniela je proteklog mjeseca vidjela samo dva puta i tada joj nije mogao dati obećani mig. U međuvremenu više nije bila tako sigurna može li on to uopće. Na burzi se moglo svašta dogoditi a da on to ne sazna jer je odletio u Ameriku.

Bila je malo ljuta zbog uvjerenja kako je morao pomaknuti svoj godišnji dok se ne srede njezine prilike. S druge je pak strane čeznula za njim, nedostajali su joj poticajni razgovori i njegove nježnosti. No ipak, nije ju baš stvarno rastužilo ni naljutilo.

Jasno je osjećala kako Daniel igra samo sporednu ulogu u njezinom životu. Nije imao gotovo ništa s ciljem koji sije postavila. - Ravno iz banke otišla je frizeru i dala si oprati i podrezati kosu te na nagovor majstora Pierrea obojiti pramenove u plavo. To je imalo iznenađujući učinak. Odjednom više nije djelovala neugledno već naprotiv – upadljivo, skoro izazovno, no sigurno zanimljivo. Najradije bi poljubila Pierrea, no ograničila se samo na to da mladom muškarcu koji joj je prao kosu da veliku napojnicu – prvi puta u životu jer si do sada to nije mogla priuštiti.

Nakon toga je pošla kupovati. Prije, kada je točno znala da si ne može skoro ništa priuštiti, uopće nije obraćala pažnju na izloge trgovina. Nije si htjela zagorčavati život s neostvarivim željama. Tek posljednjih tjedana, kada je novac bio na vidiku, provodila je više vremena razgledavajući izloge.

Heike je točno znala što želi – suknje, hlače i prsluke od kamgama, tvida i gabardena, pulovere od strižene vune i kašmira, sve u pastelnim bojama s mogućnošću raznih kombinacija. Uz to odgovarajuće cipele s niskom i visokom petom te jednu modemu i jednu klasičnu elegantnu torbicu.

Nije trebala obilaziti bezbrojne dućane da pronađe što je tražila, već je pronašla mjesto gdje će biti najbolje uslužena.

Nije si mogla dopustiti izrazito luksuzne modele, koji zapravo nisu ni odgovarali njezinim potrebama, ali je ipak pazila na marku proizvoda, što je imalo i odgovarajuću cijenu. Ništa nije smjelo djelovati jeftino, ništa previše zastarjelo ali niti ispred trenda. 'Brown & Co.' u Kaiserovoj ulici imali su izbor kakav je tražila.

Prodavačica, jedva starija od Heike, shvatila je njezine želje i donosila modele jedan za drugim u prostranu kabinu. Obje su imale isti ukus i nehotice su nakon nekog vremena prešle na ti. Tina, tako se zvala prodavačica, uživala je izgleda u isprobavanju baš kao i njezina mušterija. Heikin je stas bio između veličine trideset šest i trideset osam, no u većini slučajeva prodavačica joj je savjetovala da uzme trideset osam.

"Čovjek lako pomisli da je vitkiji ako uzme manji broj", objasnila je, "no zapravo bolje izgleda u komotnijoj odjeći."

Svaki put je Heike izlazila iz kabine da bolje razgleda model na običnom sobnom svjetlu, a katkad je izlazila i na ulicu kako bi ispitala

kombinaciju boja pri danjem svjetlu.

Obje mlade žene složile su se kako suknje iznad koljena nisu ono pravo za Heike jer su joj davale izgled školarke. Bolje su joj pristajale kratke, tzv. 'vruće hlačice', ali i dugačke, visoko razrezane suknje. Heike se pretežito odlučivala za neodređene no zanimljive boje a uzela je i nešto odjeće u neutralnim bojama, crnoj, smeđoj i sivoj.

Odlučila se za kožne cipele i torbice boje pijeska i u tamnijoj crvenosmeđoj varijanti. "Pristaju na sve", ustvrdila je Tina.

Rijetko joj je kada vrijeme proteklo tako ugodno i brzo. Kada je konačno pogledala na sat ustvrdila je kako je dva sata provela u kupnji u ovom dućanu.

"Još bih trebala nešto svečanije za večer i jedan ogrtač." Isprobavanje svečane haljine oduzelo joj je novih pola sata.

Najbolje joj je pristajao jedan tamnoljubičasti model s dubokim izrezom, nabran na bokovima koji je isticao njezine tanke, lijepe ruke i uski struk. Uz to je išla i široka stola iste boje, ali od težeg materijala, koja nije imala samo dekorativni efekt već je bila i topla.

Heike se samodopadno okretala ispred velikog ogledala. "Kako izgledam?"

"Sjajno. Kao kraljica od Sabe", divila joj se Tina.

"Uzet ću je", rekla je Heike, iako se radilo o skupom modelu i bojala se hoće li joj dostajati novca. No ako bude potrebno samo će je rezervirati i doći po nju za dva tjedna kada zaradi novac.

Željela je kupiti i kožni kaputić ali joj je bio preskup.

Tina ju je nagovarala na sezonski mantil od gabardena. "On ti se više isplati. Možeš staviti remen i tako naglasiti struk a možeš ga nositi i bez remena ako želiš izgledati ležernije. Ovratnik možeš nositi ravno, što također dobro izgleda, ili ga malo podići, što djeluje još bolje, ili ga sasvim podići kao Humphrey Bogart – time ćeš posvuda ostaviti dojam."

Heike je poslušala njezin savjet.

"Sada ti još samo nedostaju bluze. Čekaj, pokazat ću ti nekoliko."

"Bluze? Čemu?" pitala je Heike koja se već bogato opsrkila s puloverima.

"Bluze su za damu."

"Ali tako su nepraktične. Može ih se nositi najviše jedan dan ili čak samo nekoliko sati."

"Upravo zato. Bluza mora uvijek biti svježa i kad ju nosiš i sama odišeš svježinom. Ne želim ti nametnuti nabore i čipke. Posve jednostavne košulje imaju isti efekt – ili čak još bolji." Raspakirala je jednu bijelu bluzu. "Ova s manšetama je posebno zgodna, a i lako se glača."

Heike je još oklijevala. Bilo joj je jasno daju mora ručno prati što joj i nije problem, ali će ju morati i glačati što do sada nije radila.

"Zašto si si onda kupila veste ako nećeš nositi bluze? Vesta bez bluze neće ti dobro pristajati."

"Ne znam uopće glačati", priznala je Heike.

Tina se nasmijala. "Pa to je barem jednostavno. Samo se treba odvažiti i pokušati i – sve će već biti u redu."

Heike se dala nagovoriti pa je uzela tri bluze. U usporedbi s ostalim stvarima nisu bile skupe a i nije ih morala ni nositi ako ne želi. Imala je osjećaj da ih kupuje zbog simpatične Tine.

Kada je Heike potom vidjela račun – bila je ponovno u trapericama i majici – nabrala je čelo. "Nije stvar u tome da ne mogu to platiti", rekla je, "ali budući da sam uzela toliko stvari morala bih imati neki popust, ne misliš li i ti tako?"

"Razgovart ću sa šefom."

Tina je nestala s računom u ruci ali se brzo vratila. "Pet posto", priopćila je zadovoljno, "ali samo zato jer se nadamo da ćeš nam biti stalna mušterija." Brzo je počela računati.

"U to se možeš pouzdati."

Heike je platila. Potrošila je gotovo čitav teško zarađeni novac.

Kada je htjela ponijeti velike papirnate vrećice morala je ustvrditi kako ih je bilo previše da bi ih mogla sama nositi.

"Obuci mantil odmah!" savjetovala ju je Tina i već ga je započela odmotavati. "Otpratit ću te do taksija. Samo trenutak da se javim šefu."

Jedna pokraj druge žurile su pješačkom zonom. Bio je siv i tmuran dan i osjećao se dolazak jeseni. Heike se ugodno osjećala u svom novom mantilu.

"Možda će ti vozač pomoći", nadala se Tina.

"Nikako! Stube ću sama svladati makar morala nositi dvije vrećice u zubima."

"U svakom slučaju: dobra zabava s lijepim stvarima. I pokušaj s glačanjem. Uvijek prvo ovratnike, zatim manšete, od vrhova prema unutra."

"Zapamtit ću."

Kada je vozač taksija ugledao mladu ženu natovarenu vrećicama, izišao je i otvorio prtljažnik te joj pomogao složiti vrećice u njega.

Heike je pružila ruku Tini. "Vidjet ćeš me uskoro", obećala je.

Heike je morala maknuti neke stvari iz ormara kako bi imala mjesta za novu odjeću. Učinila je to s velikim zadovoljstvom, a potom pregledala još jednom svaki komad novokupljene garderobe pažljivo postupajući sa svakim komadom, što dosad sa svojim 'krpicama' nije radila.

Iako je kanila svoj novi stil predstaviti najprije u agenciji, nije odoljela da nešto odmah ne isproba. Tako je idućeg dana doduše ostala pri trapericama i tenisicama, no uz njih je obukla jednu od svojih bijelih košulja i navukla preko nje prikladnu finu vestu znalački izbljedjele plave boje. Suprotno njezinim očekivanjima novije način odijevanja bio udoban. S posebnom je brižljivošću dotjerala lice.

Nitko u rent-a-caru nije dao nikakvu primjedbu na njezin izgled. Nije bila razočarana zbog toga već ugodno dirnuta. Bio je to dokaz kako joj pristaje taj dašak elegancije.

Tog je dana radila od dva sata poslijepodne do deset uvečer.

Heike nije dugo stajala iza šaltera kada se pojavilo poznato lice. Nemalo se začudila: Bio je to Philip Gamer iz agencije. Bio je obučen još ekstremnije nego obično, u karirani jarko obojeni sako koji je na laktovima imao srolika kožna pojačanja i svjetlucavu crvenu košulju. Preko ramena je nosio vreću za golf napunjenu štapovima a u ruci veliki kovčeg koji je odahnuvši spustio.

Bilo je očito da nije prepoznao Heike.

"Prokleti peh, auto mi opet štrajka", rekao je brišući rupčićem čelo. "Morao sam ga ostaviti u radionici."

Heike je glumila sućut. "Jako nezgodno."

"Nadam se da imate neka odgovarajuća kola za mene."

Heike se pravila kao da mora pogledati u listu iako je automobile koji su dolazili u obzir znala napamet. "Kako bi bilo s dvjestoosam deseti com coupe?"

"Zvuči dobro. Mogu li pogledati?"

Heike je imala muke da priguši smijeh zbog tog nerazumnog zahtjeva. "Svakako", odgovorila je ozbiljno. "Napisat ću vam pristupni broj."

"Gdje se nalazi?"

"Na našem parkiralištu, naravno. Udaljeno je otprilike tri kilometra. Možete uzeti taksi."

"To je bahato ponašanje!"

"Žao mi je što to tako shvaćate. Svi naši automobili uistinu su u dobrom stanju. Posve je nepotrebno provjeravati."

"Možete li mi barem reći koje je boje coupe?"

Pogledala ga je ravno u oči. "Srebrenosive, ali vam mogu dati druge prijedloge." Djelovao je očito zbunjeno, kao da je se odnekud sjeća ali ne zna kamo bi ju smjestio.

"U redu", rekao je mrzovoljno, "uzet ću coupe."

"Mogu li vas zamoliti za vozačku dozvolu?" Tipkala je podatke u računalo, nabrojala mu uvjete, dala da potpiše i naplatila uobičajenu kauciju.

Zatim je među pregledno složenim ključevima izabrala one koji su bili spremljeni u zatvorenom pretincu. "Mogu li vas odvesti do parkirališta, gospodine Gamer?" predložila je uljudno.

"Sad najednom ide", gundžao je.

Zadovoljno mu se nasmiješila. "U međuvremenu ste sklopili ugovor s nama."

Nije znao što bi na to odgovorio.

Kada su potom sjedili jedno pokraj drugog u 'škatulji', on je iznenada rekao: "Nekako mi se činite poznatom."

"Je li to vaš uobičajeni postupak?" Svjesno mu je okrenula profil. "Nije posebno originalan."

"Ne mislite valjda da vas hoću zavesti?" "Ne biste bili prvi", odvratila je hladno.

"Gospode Bože, djevojko, pokušajte me shvatiti! Doista mi se čini da vas odnekud poznajem."

"Stvarno? Zanimljivo."

"Pomozite mi! Gdje smo se već vidjeli?"

Heike se smijala. "Sami biste trebali doći do toga." "Imate li možda sestru?"

"Ne. Posve sam sama."

"Prokletstvo!" srdio se. "Samo kada bih znao gdje da vas smjestim."

Dobacila mu je kratak pogled sa strane. "Polako, dragi gospodine Gamer, postaje teško. Izgleda da patite od pravog nedostatka sposobnosti zapažanja i sjećanja ..."

"Ne, neću uspjeti ni u kom slučaju!"

"... zbog čega biste trebali razmisliti o liječničkom pregledu", nastavila je, "ili nikada u meni niste vidjeli ljudsko biće." Pomislila je na to koliko se s njom u uredu šalio i dodala s pravom gorčinom: "Nikada vam nisam bila važnija od šiljila za olovke."

Činilo se da mu dolazi k svijesti. "Heike?" pitao je nesigurno. "Ne, to ne može biti! Nemoguće je."

"A zašto, molim?"

"Jeste li to doista vi? Naša praktikantica. Djevojka koja mi povremeno donese poštu."

"Konačno ste shvatili. Čestitam. Dobili ste igru."

"Ali otkud vi u iznajmljivaonici auta?"

"Eto tako – provodim godišnji odmor u zračnoj luci."

Pucnuo je prstima. "Ah da, vi ste na dopustu! Mogao sam to primijetiti, ali kako to da ste se potpuno promijenili?"

"Nisam. Samo me nikada niste dobro pogledali. Nekoliko pramenova u kosi i bluza ipak od mene ne čine drugog čovjeka."

"Heike, djevojko, čovječe! Možete li još jednom oprostiti?"

"Već jesam", nasmiješila se iako je još uvijek uz ugodu osjećala i određenu tugu.

"Osjećam se kao potpuni idiot", priznao je.

Nije mu htjela proturječiti pa su ostatak puta proveli šuteći.

Dovezla ga je do ruba parkirališta. "Tamo iza je vaš automobil. U trećem redu lijevo." Još jednom mu je rekla broj registarske oznake i dala mu ključeve. "Kola imaju centralno zaključavanje."

Čekala je da izvuče svoj kovčeg i vreću za golf, što on nije ni pokušao već je ostao stajati kraj otvorenih vratiju.

"Ne ljutite se više na mene, Heike?" pitao je pokunjeno. "Uistinu nije žao, morate to znati."

"Dobro, dobro, znam da nije bilo nikakvih zlih nakana."

Nije se pomaknuo s mjesta niti je oslobodio vrata automobila. "Onda do skorog viđenja, gospodine Gamer. Sljedeći puta ćete

me sigurno prepoznati. Kladim se." Potvrdio je to bez imalo humora.

"Moram natrag, gospodine Gamer", požurivala gaje. "Da, naravno. Znam."

"Dakle..."

"Heike", započeo je s vidljivim svladavanjem, "nećete me odati?" "Za koga me vi držite?"

"Ne mislim da ste spletkarica, Heike, to ne. No naš bi susret mogao dati materijala za jednu veselu anegdotu." "To baš ni za mene ne bi bilo ugodno." -"Ovisi o tome kako to prikažete, no ja vas ozbiljno molim nemojte to učiniti."

"Dobro, ako vam to toliko znači..." Napravila je teatralnu stanku kako bi mu dala priliku da još jednom razmisli o svojoj molbi.

On ju je samo šutke pogledao, činilo joj se, upravo molećivo. "... šutjet ću", završila je rečenicu.

"Mogu li se u to pouzdati?" "Pa jasno."

Konačno je pustio vrata. Ona se nagnula u stranu, nasmiješila mu se umirujuće i povukla vrata. Gledala je za njim još koji trenutak dok je odmicao s prtljagom. Zatim je dala gas i okrenula 'škatulju'.

'Vidi ti to', mislila je, 'dobri Philip Gamer ima grižnju savjesti'. Ni pomislila ne bih kako tajno ide na put. Smiješno. On je jedan od šefova i može u svako doba, ako hoće, uzeti slobodan dan. No vjerojatno trenutačno nije pogodno vrijeme za odlazak a ovako će izmisliti neki izgovor, kao: sastanak s nekim vanjskim klijentom ili iznenadna bolest? Tko zna? -No već ću to saznati. Privatna detektivka Heike Romer ludilo.

Ne mora se brinuti. O tome neću pričati. Tajna prestaje biti tajnom ako se pusti iz vreće.

Dao si mi zgodno malo oružje u ruku, Philipe Gameru, oružje koje mi može korisno poslužiti. Glupan!"

Kada je Heike nakon svršetka ljetnog posla podigla i posljednji novac namjeravala je otići u 'Brown & Co.' i kupiti elegantni kožni kaputić koji je rezervirala, ali je bila dovoljno razumna da od toga odustane. Mantil joj je bio dovoljan za pro hladno jesensko ili proljetno vrijeme, dok je za zimu morala kupiti nešto toplije od tankog kožnatog kaputića. No za tu je kupovinu bilo još rano.

Posljednji vikend prije povratka u agenciju provela je kod roditelja. Tek je sada postala svjesna koliko se posljednjih tjedana iscrpila.

Spavala je dan i noć i kada se probudila osjećala se kao ponovno rođena.

Majka joj je izglačala jednu bluzu i zatim pustila Heike da pokuša druge dvije. Kao što ju je mlada prodavačica uvjeravala, uopće nije bilo posebno teško.

Nakon što ju Philip Gamer nije prepoznao s promijenjenim izgledom, odlučila je da u 'p. & c' počne s malenim promjenama u stilu odijevanja. Prvog radnog dana nakon odmora pojavila se u plavom sakou koji je dobila od sestrične. No ispod njega više nije nosila traperice već sive hlače od dobrog flanela, tako da je Heidi Muller najprije primijetila svijetloplave pramenove u Heikinoj kosi.

Pozdravile su se vrlo srdačno.

"Sjajno izgledaš!" uzviknula je tajnica. "Moram reći, shvatit ćeš, da će od tebe biti nešto."

Pričala je o tome kako je Heikina zamjena bila 'nekorisno i lijeno stvorenje' od kojeg nije imala nikakve pomoći. Heike se raspitivala za ostale događaje u agenciji.

"Bilo je puno posla. Zapravo posve neuobičajeno za ovo doba godine kada se obično upola manje radi. No znaš naše šefove. Upravo kada je konkurencija bezvoljna oni se s osobitim žarom bace na posao."

"Tipično", reče Heike.

"Imaju sreće što su u tako dobroj formi, vjerojatno zbog fitnessa, pa i kada imaju posla preko glave – ništa ih ne može oboriti."

"Dakle nijedan nije zakazao?"

"O da, kad me već tako direktno pitaš, Gamer je izostao pola tjedna. Zbog ljetne gripe ili nečeg sličnog."

Heike je zamalo izrekla neku sarkastičnu opasku o njegovoj gripi no pravodobno se zaustavila. "Siroče", rekla je umjesto toga.

"Na sreću, brzo je ozdravio", izvješćivala je prostodušna tajnica.

Heike je skinula kaputić i tada se pokazalo da je uz flannelske hlače obukla bijelu bluzu i vestu hrđavocrvene boje.

Heidi Muller je doslovno zanijemila. Otvorila je usta od čuđenja no nije pustila ni glasa.

"Molim te, Heidi, ne gledaj me kao da sam svjetsko čudo. Jednostavno mi je dosadio jeans i T-shirt majice. Zar me ne možeš razumjeti?"

"Naprotiv", rekla je tajnica slabašnim glasom.

"Ako te zanima otkuda mi novac – zaradila sam ga za vrijeme godišnjeg odmora. Većinu sam potrošila na nove krpice. Ima li u tome što loše?"

"Molim te oprosti, Heike, doista ti nisam htjela prigovarati. Samo sam bila zbunjena." Tajnica je značajno zatresla glavom. "Kad samo pomislim kakvo si neugledno stvorenje bila kad si počela ovdje raditi."

"Čovjek se razvija", odvratila je Heike pomalo zajedljivo. "Ne baš svi i ne tako strelovito kao ti."

"Nije to ništa. Pričekaj dok se pojavim u suknji."

"Imaš i suknju?"

"Više njih. Dugačke i minice, zapravo 'vruće hlačice', a odijevat ću ih u zavisnosti od raspoloženja."

Kod šefova nije izazvala takvu pozornost, barem nisu dopustili da se to primijeti.

Philip Gamer, naravno, nije uopće bio iznenađen. "Lijepo što ste opet tu", samo je rekao.

Peter Prokofiew se lukavo pretvarao da uopće ne primijećuje njezin novi izgled. "Izgleda da ste se dobro odmorili", komentirao je njezin dolazak.

"Da, sjajno", složila se Heike.

Urban Hanslik, čovjek kojeg je mrzila, razdraženo je podigao obrve i ona se naslađivala njegovom zbunjenošću. No na njezino veliko razočaranje nije rekao nijednu riječ – ni lijepu ni ružnu. Barem nije dao nikakvu oholu primjedbu i već je to bio pozitivan znak.

Marcella Olpen bila je bitno ljubaznija. "Da vas vidim, Heike", zamolila je, "okrenite se malo. Da, vrlo dobro, izvrsno vam pristaje.

Cijenim ljude koji znaju izvući najbolje iz sebe."

Heike se zahvalila na komplimentu.

"Danas prije podne imamo neki sastanak na koji bih htjela da dođete. Je li vas gospođa Muller već obavijestila?"

"Još nije."

Marcella Olpen se nasmiješila. "Shvaćam. Sigurno je bilo puno toga za pričati. Šest tjedana je dugo vrijeme. Nedostajali ste nam, Heike."

Heike se skoro zacrvenila zbog tih lijepih riječi. Osjećala je da se treba zahvaliti no nije znala pravo kako. Samo je rekla 'i ja se

veselim što sam ponovno ovdje' i povukla se.

Asistentica za promidžbu – Heike ju je posjetila posljednju – priredila joj je pravo iznenađenje. Do sada je Verenu Kramer doživljavala kao mrzovoljnu, oholu i posebno prema njoj neljubaznu osobu. Danas se pak pokazala ljubaznom i veselom.

Je li možda Verena Kramer imala posebno dobar dan? Ili se mlada lijepa žena uistinu promijenila? Zašto ne? Heike se odlučila za optimističko stajalište.

Verena Kramer je upravo zalijevala svoju sobnu lipu i okrenula se prema Heike kada je ušla. "Bok, Heike!" pozdravila ju je smiješeći se. "S novim svježim izgledom, kako vidim."

Heike je stavila poštu na pisaći stol. "Čovjeku treba malo promjene."

"Jeste li zaljubljeni?"

"Ne", odgovorila je Heike pomalo zbunjena tim osobnim pitanjem. "Nimalo?"

Heike je pomislila na Daniela. Može li se u njezinom odnosu prema bratiću govoriti o zaljubljenosti? Možda. "Barem nisam do sada primijetila", tvrdila je.

"Dakle, samo želja za karijerom?" pitala je Verena, što ovaj puta nije zvučalo nimalo zlobno.

"Rugate mi se."

"Ne, uopće ne. Uistinu me zanima."

Heike je imala osjećaj da će se morati braniti. "Mislim kako nije loše željeti napredovati u poslu."

"I nije, Heike, nije. Nitko to bolje ne razumije od mene." "Ali?" pitala je Heike.

Verena Kramer se nasmijala. "Kad se jednom upozna pravoga muškarca sve drugo postaje nevažno."

Heike se odvažila na prodor. "A vi sada poznajete pravoga?" Imala je osjećaj da je bila previše smiona teje brzo dodala: "To se mene zapravo ne tiče, samo ..."

Verena Kramer joj je upala u riječ. "Naprotiv, Heike, to se tiče upravo vas!"

"Hoćete li možda prestati raditi?"

"Ne baš, a ni vi se ne biste trebali tomu radovati, jer kad bih ja otišla došao bi netko drugi na moje mjesto. Vi još nema-te dovoljno

iskustva da ga preuzmete. To zacijelo uviđate."

"Da", priznala je Heike pokunjeno.

Verena Kramer je odložila bakrenu posudu za polijevanje i pogledala ispitivački Heike. "Možete li nešto zadržati za sebe?"

"Naravno! Upravo skupljam tajne. To mi je specijalnost."

Verena Kramer se ponovno nasmijala. Po svoj je prilici bila dobro raspoložena pa je pozdravljala svaki povod za smijeh. "Kad tako kažete, čak vam i vjerujem." Spustila je glas. "Ubuduće ću malo usporiti."

"Aha, niste više u punoj snazi?"

"Shvatili ste, no to osim nas dvije nitko ne smije znati. Neću riskirati da me otpuste."

"Razumijem. No zašto ste to meni ispričali?"

"Samo tako." Verena je Kramer zabacila glavu unatrag tako da su joj zalepršali kestenjastosmeđi uvojci.

"Znate onu poslovicu: 'Kome je srce puno, prelijeva mu se preko usta.'" Dodala je drukčijim tonom: "Mislila sam kako ćete se radovati sa mnom."

"To i radim", iskreno je izjavila, "meni je to najbolja vijest stoljeća."

Verena se smijala. "No shvatit ćete da ostali – mislim šefovi – neće biti oduševljeni razvojem stvari."

"Vjerujem da gospođa Olpen hoće."

"Baš suprotno, njoj nema ništa važnijeg na svijetu od te proklete agencije. Sirota žena."

"Ne biste trebali tako govoriti."

"Samo vama, Heike. Nećete me valjda odati?"

"Kako možete i pomisliti!" branila se Heike misleći pritom: 'Kako sada stvari stoje neće to nasreću ni biti potrebno.'

"Sjetite se – pouzdaj em se u vas." Verena Kramer joj je ljubazno kimnula. "Onda, vidimo se." Heike je napustila sobu.

Vani pred vratima trenutak je zastala kako bi se pribrala. Posve bez njezinog utjecaja situacija u agenciji munjevito se mijenjala. Verena Kramer više nije u njoj vidjela konkurenticu već moguću nasljednicu koju želi uvesti u posao. Kakva sreća! Bilo je teško shvatiti takvu promjenu.

Kako bi rado s nekim o tomu popričala, ali nije smjela dopustiti da bilo tko primijeti kako se događa nešto posebno, posebno ne Heidi

Muller koja ima prokleta dobru moć zapažanja. Heike se zato trudila imati ozbiljnu facu no nije bila sigurna da će ju uspjeti zadržati. Zato se odlučila na drukčiju taktiku te se sva blistajući sjurila stubama u ured.

Heidi Muller se okrenula prema njoj. "Jesi li imala uspješan nastup?"

"Itekako! Svi su oduševljeni."

"Čestitam."

"Osim Urbana Hanslika. Ukočeni pas nije ni usta otvorio." Heike je sjela i uključila svoje računalo.

"S njime baš nisi u dobrim odnosima?" "Ne posebno."

"Šteta. On je oslonac poduzeća."

Heike je prestala tipkati. "Nisam baš sigurna", rekla je onako usput.

"Ne?" pitala je začuđeno Heidi Muller.

"Mislim kako on iskorištava to što mu je gospođa Olpen sklona." "Misliš? Nisam to nikada primijetila. Uvijek sam imala dojam da se prema njemu ponaša posebno neutralno."

Sada kad je već započela, Heike je smatrala prikladnim dodati još malo otrova. "S razlogom. Kako nitko ne bi ništa primijetio. Kladam se da ima nešto među njima."

"Misliš?"

Heike je slegnula ramenima. "Možda sam se i prevarila."

Vrlo zadovoljna sobom Heike se posvetila poslu. Znala je da je posijala nemir i malo nepovjerenja. Vjerovala joj Heidi Muller ili ne, sigurno će razmišljati o onom što je rekla, a najvjerojatnije i s nekim popričati o tome.

Heike je bila zadovoljna onim što je postigla. Za sada je to bilo posve dovoljno.

Malo prije početka *brain-storminga* Nathan je došao u ured po Heike.

"Kako to izgledaš?" pitao je posve uzdrman.

Heike si je upravo bila namazala usne hrđavocrvenom bojom, istom kakva joj je bila vesta. Pogledala ga je izazovno. "Ne dopadati se?"

"Ako mogu slobodno reći."

U prvom trenutku Heike se osjećala povrijeđenom, no onda je shvatila kako on naspram njoj izgleda otrcano iako je bio zgodan

dečko. Iznošene tenisice, stare traperice i odvratna neuredna zeleno- žuta majica jasno su pokazivali kako su sada dva različita svijeta.

"Nemaš baš „*ikusa, poorboy*“, rekla je olako, uz smiješak. "A ti si glupa", naglo je uzvratio.

"Nema razloga za svađu", rekla je pomirljivo.

Kao da se ništa nije dogodilo pošli su na kat i sjeli kao i obično jedno pokraj drugog. No Heike je bila svjesna kako je njezin novi image ugrozio prijateljski odnos s Nathanom. I ne samo s njim. Bio je to gubitak i bolio je. 'No to je tako', tješila se, 's time se moram pomiriti. Natrag više ne mogu.'

Uspravila je ramena i promatrala kako se soba za sastanke ispod staklene kupole puni. U samo nekoliko minuta svi suradnici i šefovi bili su na svojim mjestima.

Peter Prokofiew je otvorio sastanak. Heike je pomislila kako s malo isturenim prednjim zubima izgleda poput kunića. No dojam su više nego popravljale njegove lijepe oči s gustim trepavicama. Usredotočila se na njegovo izlaganje.

"Radi se o promidžbenoj kampanji za čips tvrtke 'Zweifel'", rekao je. "Svi poznajete ovu tvrtku, siguran sam u to, i svi ste već kušali njihov čips. Evo u čemu je problem. Kad netko kupuje čips, uzima naravno i od ove tvrtke, no samo malobrojni ustraju u tome da to mora biti baš 'Zweifel-čips'. Mi to moramo promijeniti."

"Imamo li narudžbu?" pitala je Verena Kramer.

"Ne, nemamo", priznao je Peter Prokofiew pomalo iznerviran, "ali upravo to čini stvar još zanimljivijom. 'Zweifel je, osim nama, još nekim agencijama povjerio razradbu promidžbene kampanje."

'Opa!' prošlo je Heike kroz glavu. Imala je osjećaj da nije bila jedina u sobi koja se prestrašila rizika i mogućeg uzaludnog napora.

Iako nitko ništa nije rekao činilo se da Peter Prokofiew osjeća opće neraspoloženje. "Ovom poslu nikako ne bismo smjeli pristupiti s osjećajem 'Iz toga se neće ništa izleći'. Naprotiv, moramo sami sebi reći: 'Zbog toga što smo najbolji, pobijedit ćemo!'"

Heike je držala takav stav previše uljepšanim, no, dovoljno mudra, prešutjela je zajedljivu primjedbu.

"Tko se ne može suprotstaviti konkurenciji može se odmah spakirati", dodao je još Peter Prokofiew.

Zatim je uzela riječ Marcella Olpen. "Uopće ne trebamo raspravljati o tome hoćemo li dobiti narudžbu ili nećemo."

Heike je držala kako je ta izjava zapravo usmjerena protiv Verene Kramer, što se međutim nije dalo pročitati na njezinom licu.

"Ovdje je riječ samo o tome da saznamo opće mišljenje o kvaliteti spomenutog čipsa. Imate na stolu dovoljno vrećica. Otvorite i poslužite se. Sto ovdje ne pojedete, možete ponijeti."

Brzo su bile otvorene vrećice i počelo je opće grickanje.

Raspoloženje se promijenilo – postalo je veselo. Čuo se prigušen smijeh.

"Pa?" pitala je Marcella Olpen.

Verena Kramer je izvukla blok i kemijsku olovku. "Hrskav!" uzvikne netko.

"Sasvim posebno hrskav", doda netko drugi. "Svjež."

"Moj ima neki čudan okus", čuo se Nathanov glas. "Kiselkast." "Sigurno ste ulovili onaj s jabukom. 'Zweifel' ne proizvodi čips samo od krumpira već i od jabuka."

"To je nešto posebno", javio se jedan fotograf. "Možda bi trebali na to ukazati."

Verena Kramer je revno zapisivala. "Ima zdrav okus", reče netko.

"On jeste zdrav", naglasio je Urban Hanslik.

To je potrajalo neko vrijeme. Heike je bila suzdržana. Rezultat ovog *brain-storminga* nije joj bio dovoljno uvjerljiv. Da su je pitali i sama bi se sjetila pridjeva kao 'hrskav', 'svjež' i 'zdrav'. Nije shvaćala zašto je zato bilo potrebno toliko ljudi. 'Dobro, možda radi pospješivanja timskog rada', mislila je.

"Pada li na um nekome još nešto?" pitao je Philip Gamer. Kao da je osjetila njegov pogled. "Da", reče.

"Pa van s tim!"

"Mislim da bi trebali razmisliti tko bi rado jeo 'Zweifel-čips'. Vjerojatno ipak samo mladi ljudi, zar ne? Hrskanje bi možda nerviralo starije osobe. Morali bi u reklami jasno pokazati da su ti mladi ljudi veseli i bez predrasuda te da vole jedni druge – da su dakle uživatelji 'Zweifel-čipsa' ljudi posebnog kova." Pred kraj svog monologa najednom je zanijemila s osjećajem da je previše pričala, no ipak je nekako završila rečenicu.

"Vrlo dobro, Heike", rekao je ljubazno Philip Gamer.

"No mi nismo od vas htjeli saznati to", ispravila ga je Marcella Olpen. "I sami smo se, naravno, bavili takvim mislima."

"Htjeli ste čuti samo nekoliko pravih riječi o njegovoj kakvoći?"

"Tako je."

"Koje biste također sami pronašli!"

"Naravno, ali moramo i želimo stalno kontrolirati prihvatljivost naših ideja. Reklama se ne može raditi s kule od slonovače."

"Ipak mislim kako Heikin prijedlog nije bio glup i pokazuje da dobro razmišlja", rekao je Gamer. "To se mora priznati."

"Meni je pak dokaz da se ona miješa u nešto što nije njezino područje djelovanja", izjavio je Peter Prokofiew.

Heike je ponajmanje od njega očekivala takvu neljubaznu primjedbu.

"Oh, molim, oprostite što sam živa!" prasnula je i odmah se potom ugrizla za usne.

No on se nije uvrijedio nego se samo nasmiješio. "Mala ima sasvim lijep temperament, zar ne?" obratio se Urbanu Hansliku.

Hanslik nije prihvatio razgovor ali je prvi puta za vrijeme sastanka pogledao Heike. Nije mogla odgonetnuti izraz njegovih očiju, no ipak je bila gotovo svladana željom da ga povrijedi. Odoljela je njegovom pogledu i bila je uvjerena da joj oči sijevaju od bijesa.

Marcella Olpen je svojim dugim, izuzetno njegovanim prstima, lupila po stolu. "Mislim da se moramo složiti kako svatko od ovdje nazočnih, uključujući i našu Heike Romer, smije i treba reći ono što mu upravo padne na um. U tome je konačno i smisao ovih sastanaka. To ne donosi ni pohvalu ni ukor. Zapravo, o tome se uopće ne bi smjelo raspravljati."

Heike se čudila kako je šefovi uvijek uspijevaju dovesti u situaciju da se osjeća manje vrijednom. Samo joj se Verena Kramer ohrabrujuće nasmiješila.

"Ubuduće ćeš zacijelo bolje držati jezik za zubima", prosiktao joj je Nathan u uho.

To je bilo upravo ono o čemu je i sama razmišljala. "Baš to neću!" odgovorila mu je ratobornim i nimalo prigušenim glasom.

Heike je pokušavala prodrijeti u svijet promidžbe. Imala je potporu Verene Kramer koja joj je iz arhive, kojom je upravljala, pokazala djelovanje i rezultate tih djelovanja nekoliko dana unazad.

Kako u toku dana Heike nije imala ni vremena ni prilike da se tome posveti, dobila je dopuštenje da dokumentaciju ponese kući. Zbog toga je Heike nabavila modemu aktovku u kojoj je nosila dokumente i nakon što ih je proučila, vraćala u agenciju. Nitko osim Verene Kramer nije ništa znao o tome.

Kad god je bilo moguće strpala bi i neke novine koje su gospoda običavala nemamo ostavljati. Nedavno je otkrila kako je korisno čitati novine. Usredotočila se na kritike knjiga, filmova i kazališnih događaja, doduše ne radi istinske zainteresiranosti već kako bi mogla o tome razgovarati. S velikom je pažnjom proučavala gospodarstveni dio i izvješća s burze smatrajući kako je to za nju najhitnije. Dnevne vijesti nije čitala jer ih je obično saznavala s televizije.

Drugi dio njezine strategije sastojao se u tome da se predstavi u najboljem svjetlu. Brinula je o tomu da uvijek bude dobro manikirana i našminkana te da ima besprijekornu frizuru. Različitim redoslijedom i u raznim kombinacijama, o čemu je temeljito promislila, pokazala je nove komade odjeće.

Čim bi došla uvečer doma, skidala je finu odjeću, odmah bi oprala čarape te skliznula u dokoljenice i stare traperice. Radila je to nezavisno od toga je li morala ići u kupovinu, gostionicu ili se samo željela ugodno osjećati u svom malom stanu.

U školu je i dalje išla u starim krpama kako bi izbjegla zadirkivanja i neprijateljstva. Poseban joj je problem bila srijeda kada je prije podne morala biti u školi a poslije podne u agenciji. Riješila je to s boljim trapericama i jednostavnijim gornjim dijelovima odjeće.

Često je imala osjećaj da vodi dvostruki život. Nije se mogla odlučiti tko je ona zapravo. Jedno je ipak bilo sigurno: jedva da je imala neke veze s naivnom, samozadovoljnom djevojčicom kakva je bila prije susreta s Urbanom Hanslikom.

Kada je jednog ponedjeljka uvečer gotovo posljednja napustila agenciju – jer je tek na kraju posla mogla pokupiti zaboravljene novine – ugledala je nekoliko koraka od vrata Daniela Bethkea. Skoro mu se od radosti bacila oko vrata, no suzdržala se i samo mu je sva blistajući prišla.

"Konačno", reče on umjesto pozdrava, "već sam pomislio da uopće nećeš izaći."

"Morala sam pokupiti neke novine", objasnila je kuckajući po aktovci.

"Otkad ti čitaš?"

Nasmijala se. "Od prvog razreda pučke škole. Bila sam jedna od onih koji su to brzo svladali."

Njegova je mrzovolja nestala – uzeo ju je u naručje i poljubio u obraz. "Neodoljiva si."

"Nisam ni slutila da me čekaš", ispričavala se. "Mogao si nazvati." "Trebalo je biti iznenađenje."

"Uspjelo je."

"Idemo ktebi?" pitao je.

"Radije ne", rekla je brzo, jer je pomislila na svoju sobu s nenamještenim krevetom, starim trapericama i tenisicama koje zbog lijenosti nije pospremila.

Njegovo je razočaranje bilo očito, no nije ništa rekao. "Ne ljuti se. Nisam se spremila za posjet."

"Posve je svejedno kako kod tebe izgleda."

"Meni nije. Želim ti uvijek pokazati samo svoju najbolju stranu."

Danje bio nekako siv, sumoran; oblaci su se nisko spustili i već se od ranog jutra spremala kiša, pa je Heike obukla mantil.

Tek sada je primijetio da izgleda drukčije. "Što se zapravo dogodilo s tobom?" pitao je mršteći čelo.

Okrenula se koketno. "Smetati moj mantil?"

"Tvoja kosa i sve to. Reci, nisi valjda podigla novac?"

"Bez brige, to ne bih učinila. Imala sam dobar posao preko godišnjeg odmora. Koliko ćemo još ovdje stajati, svakog trenutka može početi padati kiša. Vodiš li me na večeru?"

"Kamo?" pitao je s vidljivom nelagodnom.

"Ne pravi takvu facu, neću te baciti u veliki trošak. Tu odmah iza ugla je jedan zgodan talijanski restoran. Mogu zamisliti kako si nakon puta u Ameriku bez novca. Platit ćemo svaki svoje, može?"

"To mi se ne sviđa."

"Onda te ja pozivam. Jasno, iznimno."

Još je uvijek oklijevao. "Da sam znao da si gladna..."

Upala mu je u riječ. "Što onda? Zgrijao bi par kobasica kod kuće i donio mi?"

"Zar ti prošli puta nisu godile?"

"Naprotiv, ali ne radi se o tome. Radi se o sada i ovdje. Dakle, dođi već jednom! Nakon pahuljica s mlijekom za doručak i jabuke za ručak sada doista trebam pojesti nešto konkretno", pokušavala ga je nagovoriti iako je bila svijesna kako bi, da se on nije pojavio, vjerojatno pojela vrući tost ili tanjur juhe iz konzerve. Zapravo je navaljivala da pođu u restoran jer joj je postalo glupo stajati na ulici, a povesti ga u svoj stan nije namjeravala.

Krenula je u smjeru 'Pepina' a on ju je, kako joj se činilo, prilično bezvoljno slijedio. Tek kada je došla do vrata talijanskog restorana, koji se nalazio odmah iza parkirališta, zastala je kako bi ga propustila.

Kada je na stranu odgurnuo tešku kožnu zavjesu do njih je doprla galama i smijeh. Namještenici iz okolnog obrtničkog područja svratili su nešto prigrusti prije večere. Tek kada su prolazili pokraj toplog bifea iz kojeg je, unatoč staklenoj pregradi, dopirao miris maslinovog ulja, luka i češnjaka, Heiki se doista probudio apetit.

Pronašli su slobodan stol. Daniel joj je pomogao skinuti mantil i potom ga objesio na vješalicu pričvršćenu na drvom obloženi zid. Nije odmah sjela već je nepotrebno izravnavala svoju minicu kako bi mu dala priliku da joj se divi.

No nije izazvala željeni efekt. "Promijenila si stil oblačenja?" pitao je umjesto toga.

Nije se uvrijedila. "Točno", odgovorila je veselo, "vidiš me u radnoj odjeći."

"Smiješno", primijetio je.

Znala je da je dobro obučena. Cimetna boja njezine veste dobro je pristajala uz suknju boje kave. "Možda malo neobično", dopustila je, "ali zato i jesam u promidžbi." Htjela mu je prebaciti kako se stotine poslovnih ljudi u Frankfurtu oblači poput njega – u sivi flanel s plavom kravatom, no radije je to prešutjela ne želeći ga povrijediti.

Pošto su sjeli došao je mladi konobar južnjačkog izgleda nije morao obvezno biti Talijan. Ljubazno ih je pozdravio i upalio uljanu svjetiljku koja se nalazila na sredini stola.

Daniel je zamolio jelovnik koji je potom namrštena čela proučavao.

"Možeš izabrati što hoćeš", ohrabivala ga je Heike, "ovdje je sve fino. Gazda sam kuha. Ja ću uzeti špagete s vrganjima."

"A ja torteline."

Uz to su oboje naručili čašu piva.

Pivo je stiglo prvo i ona je skoro jednim gutljajem do polovice ispraznila svoju čašu.

Daniel je otpio samo gutljaj.

"Ah, baš je dobro!" rekla je zadovoljno. Nagnula se prema Danielu preko malog stola. "Reci mi što se zapravo s tobom događa? Još te nisam vidjela tako mrzovoljnog."

"Oprosti, molim te."

"Ne trebaš se ispričavati. Radije mi reci što te muči." "Ni sam ne znam."

"Nemoj mi reći kako se ljutiš što sam te ovamo dovela ili što sam možda malo razdražljiva."

"Ne, nije to. Tek sam jučer doletio i odmah u zračnoj luci me preplavilo."

"Što?"

"Ne mogu točno reći. Kao da će mi nebo pasti na glavu."

Razmišljala je. "Možda je to *jet-lag*, ili kako se to već kaže? Može biti da je to zbog vremenske razlike?"

"Vjerojatno je i to. Ali i inače ..." Slegnuo je ramenima. "U Americi sja sunce."

"A ovdje je sve sivo i tako skučeno", dodala je s puno razumijevanja, "i moraš ponovno iz dana u dan u banku."

"Tako nešto ..."

Stisnula mu je ruku. "Jadni Meppi!" "Samo mi još nedostaje tvoje rujanje."

Pogledala ga je pažljivo: na treperavom svjetlu uljene svjetiljke, koja je, u inače slabo osvijetljenoj prostoriji, toplo osvjetljavala njegovo lice, djelovao je mlađe i ranjivije nego inače. "Uopće ti se ne rugam", uvjeravala gaje, "naprotiv. Poznajem takva raspoloženja kada se osjećaš kao da sjediš u nekoj tamnoj rupi iz koje nema izlaza. Moraš shvatiti da to nije stvarnost već samo, da tako kažem, depresivni nesklad."

"Govoriš kao teta poštarica", reče ljutito, ipak ne izvlačeći svoju ruku iz njezine.

"Bolje ne znam. Mislim da trebaš shvatiti kako ti je život pun mogućnosti. Zdrav si, mlad, nešto si naučio – cijeli ti je svijet otvoren."

"Kada mi govori razum i ja tako osjećam."

"Tada pusti, molim te, da te vodi glava, umjesto da se prepuštaš negativnim osjećajima."

"Postala si jako okrutna."

Ugrizla se zamišljeno za donju usnicu i potom rekla: "Očekivao si od mene drukčiju utjehu?"

"Da", priznao je.

"Žensku suosjećajnost ili tako nešto? Žao mi je, tu moram biti oprezna. Pričaj mi radije o svom putovanju. Ako si ovdje tako nesretan sigurno je bilo divno."

Konobar je donio poslužavnike s jelima. Napunili su zagrijane tanjure, bogato posuli jela parmezanom i počeli jesti.

Daniel je iziješćivao o uličnim tučama na Manhattanu i o splavarenju na divljim vodama Rocky Mountainsa, no ubrzo je zašutio jer su ga jako zaokupili tortelini. Heike ga nije tjerala da dalje priča jer je puno čitala o SAD-u pa je sumnjala kako bi joj

Daniel mogao opisati nešto posebno. Samo ga je željela izvući iz depresije.

"Ne mogu pojesti sve špagete", rekla je konačno, "hoćeš li ostatak?"

"Mislio sam da si jako gladna."

"I bila sam, no sada sam sita. Hajde, pojedi! Vi dečki uvijek možete pojesti više od nas."

"Bila bi šteta da propadne", dodao je i poslužio se s njezinog samo do pola ispražnjenog poslužavnika.

"Godi ti dakle?" "Da", priznao je.

"Sada se već bolje osjećaš. Sigurno si, i ne primjećujući, u želucu imao osjećaj praznine."

"Ti sve pojednostavljuješ", rekao je ne mogavši se oduprijeti smiješku.

"Mogu li te nešto pitati?" "Samo naprijed."

"Što misliš o tvrtki 'Stahl & Kohle GmbH'?"

Bio je iznenađen. "Otkud ti sada to?"

"Trudim se razumjeti izvješća s burze. Dugo te nije bilo, možda uopće ne znaš ..."

"Naprotiv", prekinuo ju je, "u velikom je minusu. Zacijelo na to misliš."

"Navodno ima milijarde dugova – milijarde! Jedva da si čovjek to može zamisliti, a komentari su proturječni. Jedni kažu da je bankrot neizbježan, drugi pak da se može sanirati."

"Spekulirat ćeš?"

"Ne bezuvjetno. Samo razmišljam o tome."

Heike je naručila još jedno pivo. "Hoćeš li i ti?" pitala je. Zatresao je glavom budući da je ionako popio samo pola čaše. "Što ti misliš o tome?" upitala je Heike kada je konobar otišao.

"Moj je otac uvjeren da će banke naći neki način za spašavanje tvrtke."

"A ti?"

"Otac ima više iskustva od mene. Razgovarali smo o tome. On misli da tvrtka ima zdravu jezgru, a da su menadžeri zakazali. Novo bi ju rukovodstvo sigurno spasilo. Osim toga, radi se o nekoliko tisuća radnih mjesta."

"Bila bi dakle zanimljiv objekt za špekulaciju?"

Konobar je donio pivo i ona mu je smiješkom zahvalila. "Reci, Daniele, imaš li možda jednu cigaretu za mene?" "Počela si puši ti?"

"Ne, nisam. Samo trenutačna želja."

Nije se dalje bavio njezinom željom. "U pravu si, ukoliko bi se akcije mogle jako jeftino kupiti, za jednu jabuku ijedno jaje, kako se to lijepo kaže."

"Ako se tvrtka ujedini sa svojim vjerovnicima i ako ju banke unatoč svemu podupru?"

"Tada će akcije odmah visoko skočiti. Napravila bi dobar posao." "Dakle nagovaraš me?"

"Zar sam to učinio?" "Meni je to tako zvučalo."

"Ne. U tvom bi slučaju to bilo previše opasno, jer ako gubitak poraste, svi tečajevi padaju još niže. Na kraju se može dogoditi da akcije izgube svaku vrijednost. Tada si izgubila svu imovinu. Ne, Heike, to je hazardna igra koju si ne možeš dopustiti." Istresao je džepove svog sakoa.

"Nisam ni kanila. Ta nisam poludjela. Samo sam htjela porazgovarati o tome. No ti si ipak siguran da će 'Stahl & Kohle' biti saniran?"

"U poslovima ove vrste nikada nema prave sigurnosti. Tako i nastaju veliki dobici."

"I gubici", dodala je potvrdno.

'To si u međuvremenu sasvim lijepo naučila", pohvalio ju je. "Čekaj malo, znao sam da ih imam." Iz džepića na košulji izvadio je zgnječenu kutiju američkih cigareta i pružio ih Heike.

Umjesto da se posluži uzela mu ih je iz ruke i proučavala. "Dosta su jake ove cigarete, zar ne?"

"Prilično. Budi oprezna, ne uvlači duboko."

Unutra su bile još tri cigarete. Heike ih je kuckanjem izvukla, uzela jednu i druge ponudila Danielu.

Odbio je te uzeo kutiju kako bi ju brižljivo spremio.

"Već si ih pušio", reče Heike, "ne nosiš valjda cigarete ako sam ne pušiš."

"Katkad", rekao je izbjegavajući pravi odgovor, no kad je primijetio da takvo objašnjenje nije dovoljno, dodao je: "Čvrsto sam odlučio prestati. Ponovno!"

"Bravo!"

Nije joj ponudio vatru i ona je već razmišljala da pripali na plamenčiću uljene svjetiljke, kada je prišao konobar sa šibicama. Lokal se u međuvremenu skoro ispraznio a on je stajao u blizini.

Heike je zahvalila i oprezno povukla dim. "Hej! Vrti mi se." "Nitko te nije prisilio da pušiš."

"Ovo je nešto drukčije od onih kastriranih stvari koje se inače kupuju." Držala je upaljenu cigaretu među prstima prije nego se usudila na slijedeći dim. "Kako si došao na ideju da kupiš takvo što? Nije to prigovor. Naprotiv. Kad bih postala pušač također bi tražila one bez filtera. Ako već pušim, onda neka bude kako spada."

Danielje i dalje šutio.

"Zaljubio si se." Ugasila je cigaretu. "Priznaj!" "Bilo je i više od toga", procijedio je.

Morala je potisnuti smiješak. "Velika ljubav, je li?" "Moglo bi se tako reći."

"Sjajno! Nisam uopće znala da takva postoji." "Nema razloga da se rugaš."

"Ma ne rugam se, o čemu pričaš! Nije mi bilo ni na kraj pameti.

Samo sam jako iznenađena."

"Ni sam to nisam smatrao mogućim." Pogledao ju je i u njegovim je smeđim očima bio izraz vjernog psa.

"A ipak si se htio sa mnom maziti", omaklo joj se. Znala je besmislenost te izjave koja nije nikud vodila. Unatoč tomu nije se mogla suzdržati od prigovora.

"Mislio sam da će mi pomoći", objasnio je tužno.

Imala je što reći na to, no kako je već dala oduška svojim osjećajima, uspjela se svladati. "I kako će to dalje ići", upitala je, "s tobom i tom Amerikankom?"

"Uopće neće ići..."

"Iako ...", započela je, ali je zašutjela. "Ona je udata."

"Prasac jedan! Još je i udata. Kako si se mogao zaplesti u takvo što?"

"Dogodilo se."

Heike je požalila što je već ugasila cigaretu, no nije ga htjela moliti za drugu. "*Un amour fou*, rekli bi Francuzi."

"Da, bilo je ludo, izvan pameti, zanosno ..."

Upala mu je u riječ. "Toliko precizno, dragi moj Daniele, uopće ne bih željela znati. Mogu si posve dobro zamisliti. Ona *femme fatale*, starija od tebe, udata, velika pušačica, vjerojatno i pije jake stvari, dosađuje se, a ti, svjež, gotovo nevin dečko iz Njemačke." 'I ti se usuđuješ još žaliti za tom ženturačom', skoro je rekla, no svladala se.

Nije joj protuiječio. "Između nas, sestrično, neće se radi toga ništa promijeniti", tvrdio je dok mu je pogled postao još odaniji.

"Bojim se da hoće, Daniele. Drag si mi, to znaš ..."

"I ti meni", uskočio je.

"Ali ne mogu se priviti uz tebe ako znam da tvoje srce nije slobodno."

"To nema nikakve veze s Lillibel."

'Lillibel, kako dražesno', pomislila je zajedljivo. No samo je rekla: "Ne želim ležati u tvom naručju dok misliš na drugu."

"Neću to raditi", tvrdio je.

"Naprotiv, hoćeš. Priznaj kako u ovom trenutku uopće ne možeš misliti ni na što drugo."

"To će proći." "Nadajmo se."

"Ako mi pomogneš, ići će brže."

"Ili sporiye. Ne, Daniele, to nije moja zadaća. Neću nositi taj teret. Ne možeš li se sam s time obračunati, potraži psihoterapeuta."

"Ismijat će me."

'Dobar je znak da barem to uviđaš', pomislila je Heike ali nije ništa rekla.

Njezina ga je šutnja pogodila. "Ne želiš me dakle više vidjeti?" "Glupost! Kako si došao na to? Bit ćemo prijatelji do kraj a života."

"Brat i sestrična?"

"Upravo to. Sto se dogodilo ili će se dogoditi, ne može ništa u tome promijeniti."

"Zvuči utješno. Ne želim te, naime, izgubiti, malena moja." "I nećeš."

Nešto je prtljao oko manšeta. "Što to radiš?" pitala je.

"Želim ti nešto darovati, jer ti nisam ništa donio iz Amerike i jer su stvari koje sada nosiš na bluzi, nažalost, loše."

"One su jednostavno prikladne", suprotstavila se, znajući da je to sve što može reći u obranu žutih plastičnih gumba koje je dobila kod 'Brown & Co.' zajedno s bluzom. Svakako je kanila kupiti nešto bolje kad dođe do novca. Unatoč tomu dodala je: "Praktični su.

Imam ih u različitim bojama." "Skini ih!" naredio je.

"A što ćeš ti bez njih?"

"Imam kod kuće pun kovčezić različitih modela. Ove sam dobio za maturu."

Njegovi su gumbi za manšete bili od teškog srebra i imali majstorski urezano slovo B u skladu s prezimenom.

Kada mu je ukazala na to, rekao je: "Pa i ti si jedna Bethke. Možeš to slobodno pokazati svijetu."

Nježno joj je stavljao srebrne gumbе. Ona se odužila dajući mu svoje. Taj je događaj za oboje imao nešto simbolično.

Nekoliko tjedana kasnije Heike je ponovno stavljala skupe kataloge u boji u posebne omotnice kada joj je ispala jedna adresa.

"Oh, njega poznam!" uzviknula je.

Heidi Muller je postala znatiželjna. "Koga?"

"Ovog Guša Georgija." Čitala je: "Tvornica igračaka 'Naturama', Geisenkam, Hessen."

"Ti se izgleda krećeš u najfinijim krugovima."

"Tu i tamo", potvrdila je Heike i nehotice napravila pokret rukom kojim je istaknula svoje srebrne gumbе za manšete.

Heidi Muller to nije promaklo no i dalje se zabavljala. "Pa kakav je?"

Heike je razmišljala. "Vrlo samopouzdan. Jako veseo. Pomalo zbunjujući."

"Kako izgleda?"

Heike je ponovno sjetila kako ga je u mislima nazvala 'Kasperova glava', no sada to nije htjela reći. "Nije loš. Pomalo nalikuje plejbojima."

"Oženjen?"

"Nemam pojma. Na domjenku je u svakom slučaju bio sam." Uzela je s hrpe ispred sebe drugi katalog. "Zašto te to toliko zanima?"

"Mislila sam da rado govoriš o tome." "Katkad."

"Onda mi pričaj još!"

Heike je razmišljala. "Ne znam više." Nekoje vrijeme šutke radila.

Konačno je uzviknula: "Mislim da imam ideju!" "Da?" pitala je Heidi Muller bez pretjerane znatiželje.

"Kako bi bilo da ga nazovem? Mislim, meni bi to bilo lakše nego nekome tko ga uopće ne poznaje."

Heidi Muller se smijuljila. "Već sam pomislila da ćeš se toga sjetiti."

"Stvarno?"

"Ti si jedna od onih koje iskoriste svaku povoljnu priliku."

"Trebalo bi to biti kompliment ili uvreda? Skočiti ću gore i porazgovarati o tome s gospođom Kramer, ako je to ispravno."

"Što se mene tiče idi, inače nećeš imati mira."

Verena Kramer je telefonirala kada je Heike ušla u njezin ured. Okrenula je svoj stolac prema prozoru tako da su joj se vidjeli samo kestenjastosmeđi uvojci i lijepa ramena preko kojih je bila prebačena skupa svilena marama.

"Oh, oprostite!" uzmaknu Heike.

Asistentica promidžbe nije se ni okrenula prema njoj već samo pokretom ruke dala na znanje daju ne smeta. "Da, dragi, imaš pravo", gukala je u slušalicu. "Lijepi je stan alfa i omega. Ne bismo tu trebali škrtariti, znaš, jer ..."

Heike se povukla, no nakon kraćeg razmišljanja ostala je stajati na hodniku. Bilo joj je jasno da se radi o privatnom razgovoru koji može dugo trajati, ali je odlučila malo pričekati a zatim ponovno ući.

Nije dugo čekala.

Nakon nekoliko minuta, koje su joj izgledale beskrajno duge, vrata su se otvorila. "Uđite", pozvala ju je Verena Kramer.

"Što je tako važno?" Njezini su obrazi gorijeli a oči svjetlucale; očito je razgovor protekao vrlo dobro.

"Vama to vjerojatno i nije tako zanimljivo", oprezno je započela Heike čim je ušla u sobu, "ali činjenica je ..."

I dok su sjedale jedna naspram drugoj za pisaći stol, Heike ju je izvijestila o svojoj nakani.

"Nitko ne može imati ništa protiv ako privatno kontaktirate s gospodinom Georgijem. Moglo bi biti korisno."

"Privatno? Ne, ne mogu, tako se dobro ne poznajemo." "Ali rekli ste ..."

"... da sam ga upoznala."

"Samo to? To možda ništa ne znači." "Izgledalo je da ga zanimam."

"Ako se ne varate."

Heike se uspravila. "Ne, ne vjerujem." Iako to nije kanila točno je opisala susret s Georgijem.

"Zvuči veselo", dodala je Verena Kramer. "Bilo je zabavno."

"Samo ne razumijem zašto niste nešto više napravili iz toga.

Uopće niste došli na pomisao da mu se na neki način približite?"

"S jedne strane on ima najmanje trideset i pet godina, a s druge nisam ni pomislila da bi mogao postati našim klijentom."

"Dakle privatno vas uopće ne zanima?"

"Nimalo. Molim vas, gospođo Kramer, prepustite mi ovaj poziv! Rado bih pokazala što mogu, a baš je ovaj slučaj dobra prilika za to."

"Razmislit ću, Heike."

"Trebam li o tome razgovarati s gospođom Olpen?"

Verena Kramer je kažiprstom gladila nos. "Ja to na vašem mjestu ne bih napravila. Bit će sigurno bolje ako stvar ostane među nama. Olpenica bi možda, ili bi čak vrlo vjerojatno, pitala ostale partnere. Tko zna što bi iz toga ispalo?"

Heike je shvatila kako asistentica promidžbe ima pravo. "Dobro", rekla je, "slažem se, šutjet ću, ali se potpuno pouzdajem u vas, gospođo Kramer."

"Zvuči kao prijatna." "Nikako."

"Ako ja kažem ne, vi ćete se ipak obratiti šefici, zar ne? Iako vas je prozreti, draga moja Heike."

"U tome nema ništa loše. Vas ne bih time povrijedila."

"Sve se previše dobro poklapa. Ne pokušavajte me dakle zastrašiti."

"Kako bih mogla?"

"Dajte mi nekoliko dana – tako dugo dok gospodin Georgi dobije naš katalog i malo razmisli o prijedlogu."

"Hvala", reče Heike i ustane.

"Za što? Ništa vam još nisam obećala."

"Nećete me ostaviti na cjedilu", tvrdila je Heike, no nije dobila nikakav odgovor. Prije nego je izašla ponovno se okrenula. "Heidi Muller je upućena."

"S njom se dobro slažete, zar ne? Dakle i njoj ćete morati objasniti zašto nećemo to oglasiti na sva zvana. Ona će to brzo shvatiti."

"Nadajmo se", reče Heike konačno napuštajući asistentičin ured.

Puna poleta žurila je hodnikom razmišljajući kako će Heidi Muller uvjeriti u svoju djelomičnu pobjedu i obvezati na šutnju. Znala je iz iskustva da tajnica rado brblja.

Kod čeličnih stuba skoro se sudarila s Urbanom Hanslikom koji se upravo popeo. Zastala je ukočeno.

"Ne pravi se važna", dobacio je.

Bilo je to prvi puta od onog nezaboravljene jutro da joj se osobno obratio. Nikada nije zamišljala takvu scenu pa nije ni znala kako bi reagirala. Samo ga je gledala široko otvorenih očiju. Bio je elegantan, čak prenaplašeno elegantan, kao i uvijek, u svom strukiranom svilenkastom svjetlucajućem odijelu. Osjećala je kako ju probada pogled njegovih ledeno plavih očiju.

Razvukao je usne u osmijeh što je valjda trebalo izgledati ljubazno, ali je djelovalo ironično. "Mislim da bismo trebali jednom porazgovarati", predložio je.

Njezina sposobnost svladavanja nije bila tako velika kako je mislila. "Ne bih znala o čemu", odgovorila je ljuteći se istog trenutka zbog svog djetinjasto oholog tona.

"Trebamo pojasniti neke stvari među nama." "Zar? Misliš?"

"Svakako. Trebali bismo se jednom naći."

Je li to bila mirovna ponuda? Heike je znala daju ne smije propustiti, jer on ne smije primijetiti koliko ga mrzi. Teškom mukom se nasmiješila. "Rado. Dobra ideja."

"Kada?"

"Trenutačno, nažalost, nemam vremena." "Večeras?"

"Nemoguće, Urbane. Bliži se pismeni ispit pa imamo puno toga za učiti."

"Ipak ne svaku večer."

"Nažalost je tako." Smješak joj je polako nestajao s lica. "Ako se već sastajemo onda to ne bi smjelo biti u žurbi. Trebali bismo imati vremena jedno za drugo."

Zagladio je plavi uvojak koji mu je kao i uvijek stalno padao na čelo. "Imaš pravo", rekao je.

"Sedamnaestog studenog sve će biti iza mene. Možda će tada biti i razloga za slavlje. Odgovara li ti to?"

"Odlično, dakle utvrdili smo datum."

Pogledala ga je sjajnih očiju. "Već se radujem."

Ispitivački ju je pogledao očima stručnjaka. "Inače ... Ne izgledaš loše."

"Hvala", rekla je i brzim pokretom ruke pokazala svoje srebrene manšete.

"B kao Bethke?" pitao je.

"Pogodio si. Doduše pripadam osiromašenom dijelu obitelji..."

"Što se na tebi ne vidi."

"Još jednom hvala. No sad me, molim te, pusti proći. Gospoda Muller čeka."

Laknulo joj je kad se maknuo u stranu jer se bojala dodira. Još jednom se okrenula silazeći i kao što je i očekivala on je stajao i gledao za njom. Uputila mu je veseo, skoro razigrani smiješak.

'Uh', pomislila je, 'i ovo je napokon iza mene. Nije me ignorirao. Vjerojatno umišlja kako sam spremna oprostiti mu.' Poskakivala je niz stube. 'Hoću li mu i ubuduće, pred drugima, govoriti ti? To mu se ne bi dopalo. Svejedno, učinit ću to.'

'Napokon je i to iza mene', pomislio je i Urban Hanslik dok je išao u svoju sobu. 'Sreća moja što je konačno probijen led. Sladak je

komad a i proljepšala se.' Otvorio je vrata sobe. 'Ako me počne i pred drugima oslovljavati s ti? To bi priličilo. Pa što mi to može štetiti? Pomislit će da ima nešto među nas. I onda!'

Heike je dojurila u ured. "Oprosti, molim te, što me nije bilo tako dugo."

"Jesi li uspjela?"

"Skoro, Heidi, još samo malo." "Čestitam."

"Hvala, no gospoda Kramer želi da to ostane među nama. Uplitanje odozgo moglo bi sve pokvariti."

"Tu je možda u pravu."

"Hoćeš li, molim te, šutjeti kao grob o ovoj stvari?" "Pokušat ću."

"To nije dovoljno."

"Sad me slušaj, Heike, ne pretjeraj. Nisam glupa. Smatraš me brbljivicom. Pa molim ništa ne poričem, no kada doista treba mogu jako dobro šutjeti."

"Znam to, Heidi", požurila ju je Heike uvjeriti, "molim te ne ljuti se."

"Ti si draga cura", odgovorila je tajnica, "ali katkad doista znaš pretjerati."

Heike je imala na jeziku drsku primjedbu. 'Oprosti što sam se rodila!' htjela je reći, no i ovaj se puta na vrijeme suzdržala. Uvidjela je kako baš i nije uvijek korisno imati posljednju.

Heike nije popuštala u svojoj nakani. U svakoj prikladnoj ili neprikladnoj prilici molila je Verenu Kramer da joj dopusti nazvati Guša Georgija.

Asistentica promidžbe ju je držala u neizvjesnosti. Nije rekla ni da ni ne, ali se udostojila objasniti kako bi takav telefonski razgovor trebao teći. Uljudnost i nenametljivost bili su na prvom mjestu, upornost tek na drugom.

"Uvijek morate misliti na to da ne morate i prodati i uvjeriti. Važno je dogovoriti termin s potencijalnim klijentom kako bi ga naš tim imao priliku uvjeriti. Narudžba za reklamu ne može se napraviti telefonom. Treba dogovoriti puno pojedinosti a to je timski posao."

"A kako se sastavlja tim?" htjela je znati Heike.

"Većinom je tročlan. Dvojica od gospode i ja ili Marcella Olpen."

"Dakle ja ne bih mogla sudjelovati ni u slučaju ako uspijem dogovoriti termin?"

"Teško, zlato. Poslušajte jedan dobar savjet: ne zahtijevajte odjednom previše. Uvijek polako s mladim konjem, kako se lijepo kaže."

Heike se naizgled zadovoljila time, ali samo naizgled. I dalje je silno željela prisustvovati prezentaciji, no uvidjela je kako je mudrije u ovom trenutku popustiti. Bilo joj je jasno kako mora biti oprezna ne želi li razočarati asistenticu promidžbe.

"Uopće nemam takvu potrebu za isticanjem kako vi mislite", tvrdila je.

"Potrebu za isticanjem", Verena Kramer se nasmijala, "toga se nikada sama ne bih sjetila."

"Pa recimo onda da nisam častohlepna. Ne želim se upuštati u igre s 'velikima'! Samo hoću znati na čemu sam."

"To je svakako hvalevrijedno", mislila je Verena izgledajući zadovoljna Heikinim objašnjenjem.

Jednog je dana rekla: "Prije nego što nekog nazovete morate se dobro informirati s kime zapravo imate posla."

"Što se Guša Georgija tiče, znam otprilike." "Jeste li zadovoljni s time?"

"Ne. Što se više zna, tim bolje, zar ne?" Verena Kramer je potvrdno kimnula.

"Ali kako ću to saznati? Ipak ne mogu angažirati detektiva.

Verena Kramer se nasmijala. "Kakva luckasta ideja. Ne, jedan od mojih tekućih poslova je i prikupljanje podataka o svim mogućim tvrtkama, udruženjima i menadžerima."

Heike je bila impresionirana. "Veliki posao, zar ne?"

"Da, a k tomu posao koji nema kraja. Stalno se osnivaju nova poduzeća, a ne trebam posebno ni isticati kako su nam najveće šanse kod novoosnovanih poduzeća."

"Jasno. Uhodana poduzeća obično su već vezana za neku agenciju ..."

"Koja se može i promijeniti", dobacila je asistentica, "ako s njom nisu zadovoljni."

"... ili imaju vlastiti, i k tomu uspješan, promidžbeni odjel", dovršila je Heike svoju misao.

"Shvatili ste."

"I što radite sada s cjelokupnom dokumentacijom?" "Što bih radila? Razmislite malo."

"Spremate ju u računalo."

"Tako je."

"Mogu li vidjeti što imate o Gušu Georgiju?"

Verena je oklijevala, no onda je ipak popustila pred Heikinom revnošću. "Pokušajte", dopustila je ustupivši joj mjesto.

Heike se osjećala jako čudno za njezinim stolom. Uključila je računalo. Verena Kramer joj je govorila koje komande treba pritisnuti i za čas je određena datoteka bila otvorena. Na ekranu su se pojavili različiti izbornici, među njima i: 'Potencijalni klijenti'.

"Kliknite s misom na naziv 'potencijalni klijenti'." Heike je poslušala.

"Sada kliknite na 'obradi' a potom na 'pronađi'."

Nakon što je to napravila, rekla je: "Sada ću upisati prezime Georgi."

Verena Kramer je kimnula. "Samo dajte, a zatim pritisnite na OK."

Heike je poslušala i na ekranu se pojavio dosje Guša Georgija. "Gustavius Georgi, zvan Gus, trideset i četiri godine, navodno mađarskog podrijetla, djed stolar; otac Ferenz Georgi, također izučeni stolar, specijalizirao se za drvene igračke. Nakon njegove smrti sinje uspio znatno povećati pogon. Tri stotine radnika i namještenika, godišnji promet oko 300 milijuna maraka. Udovac. Bez djece. J z."

"J z – što to znači?" pitala je Heike.

"Jako zahtjevan", prevela je Verena Kramer. "Moja osobna kratica. Upozorenje što klijent očekuje od nas."

"Sigurno onda postoji i kratica 'n z' i 'n p z'?" "Shvatili ste. Osim toga imam u osobinama još i 'š'."

"Za škrt?"

"Točno. I još neke druge. No vi to ne trebate sada učiti." "Samo broj telefona i adresu. Odmah ću zapisati."

Urban Hanslik je ušao bez kucanja. Mlade ga žene nisu odmah spazile.

"Što se ovdje događa!?" uzviknuo je.

Heike je prva započela. "Bok, Urbane! Gospođa Kramer mi upravo objašnjava rad na kompjutoru."

"Za što će ti to biti potrebno?"

Sada je asistentica prihvatila Heikino izazovno držanje. "Mislim da bi bilo korisno ako se Heike upozna s mojim područjem rada."

Urban Hanslik je ublažio ton. "Ne želim se miješati..."

"Hvala, Urbane", reče blago Verena Kramer. "... ali koliko znam ona ide u trgovačku školu."

"Koji uskoro završavam", objasnila je Heike, "a onda moram negdje nastaviti."

Maknuo je plavi pramen s čela. "Je li to dogovoreno s poslovođstvom? Ja ne znam ništa o tome."

"Ne", priznala je Verena Kramer, "ništa još nije službeno. Htjela sam ju najprije malo testirati."

"To smatram potpuno nepotrebnim", rekao je spontano.

Heike ga nije gledala jer nije željela da on primijeti koliko je bijesna.

No očitó je ipak primijetio, jer je pomalo nelagodno dodao: "Naravno, ne bih želio biti na putu tvom napretku, Heike."

"Lijepo od tebe", procijedila je, još uvijek gledajući u ekran.

"Ako ti sada kažem, Urbane, da ću se u skoroj budućnosti udati", objašnjavala je Verena Kramer, "vjerojatno još ove godine, zacijelo ćeš na ovo gledati drugim očima..."

Bio je zbunjen. "Znači li to da ćeš dati otkaz?" "Ne bi li mi prije toga barem čestitao."

"Pa molim. Moje srdačne čestitke."

"Tebi za utjehu neću dati otkaz, ali ako sve bude dobro u dogledno ću vrijeme morati tražiti porodiljni dopust."

"I ti misliš da bi ti Heike mogla sačuvati mjesto?" "Tako nešto."

Nabrao je čelo. "Bojim se da je to računica bez krčmara i to iz mnogo razloga."

"Neka to bude moja briga."

"Prvo, ne radi se o tebi, nego o agenciji."

"Naravno, i o meni, Urbane. Zašto si zapravo odjednom upao ovamo? Htio si nešto određeno?"

"Da. Spis 'Freimann & Co.'."

"Spis ne postoji. Sve imam u računalu." Pronašla je odgovarajuću disketu i dala mu. "Tu ti je."

"Hvala," i s podosta ironije doda, "oprostite, molim, na smetnji."

Verena Kramer ga nije pustila da samo tako ode nego ga je čvrsto uhvatila za ruku. "Slušaj sad malo, Urbane, molim te. Nećeš mi valjda prirediti šou?"

"Što bi me trebalo spriječiti?" "Ne možeš biti tako prost."

'Još prostiji', pomisli Heike no ostane mirna. "Pusti da to sama obznanim, molim te." "Kada?"

"Čim utvrdimo datum vjenčanja."

Heike se nije mogla dalje suzdržavati. "Tada ćeš biti onaj koji je to već odavno znao", dobacila je.

Nacerio se. "Lukavo dijete."

"Obećaj nam", navaljivala je Verena Kramer. Više ga nije držala za ruku.

Pogledom je prelazio sjedne na drugu. "Vas dvije ste se, izgleda, dobro zbližile."

"Kako bismo mogle? Nismo na istom nivou. Gospoda Kiamer je visoko iznad mene. Samo pokušavam nešto naučiti od nje", branila je Heike Vereninu poziciju.

"Pitanje je hoće li to što donijeti."

Prisilila se na ljubazan smiješak. "Sigurno imaš pravo, no život je pun rizika."

Uzvratio joj je smiješkom i otišao.

"Bojim se da sam previše rekla", oglasila se Verena Kramer, "no nisam se sjetila ničeg boljeg. Jednostavno me isprovocirao. Tip mi je oduvijek išao na živce."

"Žao mi je ako budete imali poteškoća zbog mene."

"Nije tako loše." Verena Kramer je slegla ramenima. "Kako to da mu se obraćaš s ti?"

"Ah, već dugo. Jednom je slučajno došlo do toga. Nismo to baš htjeli naglašavati na poslu."

"Je li vam to zabranio?"

"No, to bi bilo krasno. Ne, bio je to jedino i samo moj osobni osjećaj takta koji mijе to priječio."

Verena Kiamer je stisnula oči tako da su se njezine jako namazane trepavice skoro dodirivale. "Vidi se."

Heike se pomalo usiljeno nasmijala. "Nije to što mislite." "Uopće ništa ne mislim."

U međuvremenu je Heike prepisala telefonski broj Guša Georgija i prepustila stolac asistentici.

"Sada kad je već stvar procurila..." odvažila se na sljedeći korak Heike.

"Dobro, možete ga nazvati." "Hura!" Heike je poskočila.

Verena Kramer se smijala. "Bit će dobro ako se nešto ne zapetlja do tada", prigušivala je Heikino oduševljenje.

"Kada mogu nazvati?"

"Sljedećeg tjedna. Recimo u utorak. To je dobar dan za takve nakane."

"Mogla bih vas poljubiti!"

"Oh, ne! Radije bih prošla bez toga", branila se Verena Kramer glumeći užasnutost, "napokon se vratite svojem poslu i ne radujte se prerano."

Heike je preko vikenda bila nervozna; nije se mogla ni naspavati ni uživati u slobodnom vremenu.

S pošte je nazvala majku. Iako je gospođa Romer kao i uvijek suosjećala s kćerkom, nije mogla sakriti kako uopće ne razumije kćerkin položaj. Sto to znači da Heike smije nekoga nazvati? Zašto uopće treba dopuštenje za takvo što?

Heike je govorila i objašnjavala i onda je konačno odustala. "Ah, mama, ništa ne shvaćaš", rekla je razočarano.

"Nisam ja neka poslovna žena", branila se gospođa Romer. "Ti se jednostavno neaktivna."

"Zvuči malo grubo, ne misliš li?"

"Zao mi je, mama, nisam tako mislila. Izletjelo mi je." "Inače si dobro, zar ne? Mislim, zdrava si?"

"Da, mama, sve je u redu. Lijepo pozdravi tatu."

Razgovor s majkom nije joj donio olakšanje već je ostavio mučan osjećaj malaksalosti u želucu.

Otipkala je broj Danielovog stana. Nitko se nije javljao. 'Možda je i bolje tako', tješila se kada je spustila slušalicu.

Kad se vratila doma nije bila toliko utučena koliko nervozna. Kako bi se smirila prevrnula je cijelu sobu i temeljito očistila sve do posljednjeg kutka, oprala bluze, čarape ... očistila cipele. Potom je skuhala šalicu kave i pokušala se usredotočiti na školsko gradivo.

Nemir je ostao, malo potisnut, no još uvijek prisutan. Nikada nije s toliko radosti pozdravila početak tjedna.

Nervoza ju nije napuštala ni u uredu. Svakog je trenutka očekivala daju netko pozove na odgovornost, no sve je bilo uobičajeno.

Konačno je stigao utorak. Točno u jedanaest sati stajala je pred vratima Verene Kramer.

"Još uvijek to želite, Heike?" pitala je asistentica promidžbe. "Doista vjerujete u sebe?"

"Naravno, gospodo Kramer. Nisam li u pravu?"

"Sada se još možete povući. Ne bi bilo nikakve blamaže. Samo nas dvije to znamo."

Posve neočekivano Heike se počela kolebati. "Ako sada uprskam?"

"Agencija će izgubiti jednog klijenta." Kada je primijetila koliko je to pogodilo Heike, dodala je: "Nije to tako strašno. Događa se svakodnevno."

"Možda, ali u ovom slučaju vi biste odgovarali za to."

"Ne brinite se zbog toga, na to sam već navikla. Želite li ipak meni prepustiti poziv? Slušajte i točno zapamtite kako ja to radim."

Heike se pribrala. "Ne, sama ću. Obećali ste mi."

"Pa izvolite. Smjestite se udobno. Opušteni ste? Kalendar sa slobodnim terminima već sam vam otvorila."

Heike je sjela nasuprot asistentice.

"Pogledajte pažljivo u kalendar i zapamtite dobro kada su slobodni termini za njega. Ne ostavlja dobar dojam ako nešto počne zapinjati čim treba uglaviti termin."

"Ako do toga uopće dođe."

"To je pogrešan stav, Heike. Morate biti uvjereni da ćete uspjeti. To je vaša velika prilika. Osim toga rekli ste da je tip zainteresiran za vas."

"Da, tako je izgledalo", složila se Heike i uzela slušalicu. Pritom joj je prošlo kroz glavu: 'Bože dragi, sjeća li me se on uopće?'

Nije trebala ceduljicu s brojem jer ga je odavno naučila napamet. "Tajništvo 'Naturame'", javio se grubi glas. "Gospoda Bosch pri telefonu."

"Dobro jutro, gospodo Bosch! Ovdje promidžbena agencija 'p. & c.', Heike Romer. Hoćete me, molim, spojiti s gospodinom Georgijem?"

"Tko?" priupitala je tajnica pomalo začuđeno.

"Heike Romer iz promidžbene agencije 'p. & c.'", ponovila je Heike i dodala: "Prošlog smo vam tjedna poslali katalog."

"Onaj šareni, kvadratni prospekt?"

"Upravo taj, lijepo od vas što se toga sjećate." "Molim, pričekajte."

Heike je držala ruku preko slušalice i objasnila: "Moram čekati." Verena Kramer je ohrabrujuće kimnula.

Tada se dubokim zvučnim glasom javio Gus Georgi.

Srce joj je jako lupalo; trudila se da joj glas zvuči prirodno. "Dobro jutro, gospodine Georgi! Zovem iz promidžbene agencije 'p. & c' iz Frankfurta. Poslali smo vam prošlog tjedna prospekt..." "S kime imam zadovoljstvo?" prekinuo ju je.

"Heike Romer."

"Heike, to ste doista vi!" uzviknuo je zadovoljno. "Točno ono čemu sam se nadao."

Heike je bila svladana. "Znali ste da ..."

"Da radite u 'p. & c.'? Pa dobro, od one pažnje vrijedne večeri malo sam istraživao."

"Preneražena sam."

"Ne uz pomoć detektiva, ako ste to pomislili. Samo sam malo bolje osluhnuo."

"Pritisnuli ste Daniela?"

Nasmijao se. "Ne, ipak nije bilo tako jednostavno. Pričajte mi sad malo, Heike ..." Prekinuo se. "Mogu li vas tako zvati?"

"Naravno. 'Gospođa Romer' bilo bi pretjerana formalnost." "Hvala, mala Heike. Dakle ... onda kako ste?"

"Zovem iz agencije", podsjetila gaje.

"Ah da, naravno, a tamo ne vole privatne razgovore?" "Zovem kako bi s vama dogovorila termin."

"Hoćete se sastati sa mnom? S velikim zadovoljstvom, Heike."

Bila je sigurna da namjerno izaziva nespornost kako biju zadirkivao. "Mi, to znači neke dame i gospoda iz agencije, rado bi došli u Geisenkam kako bismo vam predstavili našu tvrtku, naše mogućnosti i ciljeve", objasnila je ozbiljno. "Stalo nam je da porazgovaramo s vama, gospodine Georgi. Možda bismo vam čak mogli dati nekoliko korisnih prijedloga za učinkovitiju promidžbu."

"Zvuči zavodljivo", rekao je zabavnim glasom.

"Gospodine Georgi, molim vas!" "Da?"

"Kada bismo mogli doći?"

"I vi ćete biti nazočni?"

"Nadam se."

"Dajte mi onda neki prijedlog."

"Kako bi bilo sljedeći utorak? To je trećeg studenoga." "Jako dobro. Slažem se. Recimo u deset sati."

"Već sam zapisala. Radujem se."

"A tek ja. Dakle, vidimo se. Sve dobro, mala Heike!"

Spustila je slušalicu i blistavim očima pogledala Verenu Kramer. "Pa izgleda da je više od samo malo zainteresiran za vas", prokomentirala je Verena.

"Uspjela sam! Primit će nas!"

"Radije ne gajite lažne nade. Jako sumnjam da ćete i vi ići." "Zašto? Da nisam rekla kako i ja dolazim možda uopće ne bismo dobili termin."

"Može biti, no mi smo ozbiljna promidžbena agencija a ne posredovništvo kod poznanstava."

"Pa znam ga od prije."

"Bez brige. Ako i ne budete išli, on će prije ili kasnije ponovno stupiti s vama u vezu."

"Ali o tome se uopće ne radi, i vi to dobro znate. Rado bih bila nazočna prezentaciji."

"Samo se ne uzbuđujte, Heike! Još ništa nije odlučeno." "Zauzet ćete se za mene?"

"Najprije ću morati objasniti kako sam vas uopće pustila da telefonirate. Potom ... pa vidjet ćemo što će biti potom."

Heike se morala zadovoljiti tim odgovorom; nije imalo smisla još više inzistirati. Samo joj još fali daju okrene protiv sebe.

Tek što je Heike izašla Verena Kramer je nazvala Urbana Hanslika. Njemu će, mislila je, najlakše objasniti što se dogodilo.

Imala je pravo.

Primio je to vrlo mimo, čak se razveselio. "Doista je uspjela? Bravo!"

"U dobrim je odnosima s tim tvorničarom."

"Tako? Je li?" pitao je skeptično. "U svakom slučaju zgodno je što to iskorištava za agenciju."

"Ona bi sada naravno rado ..."

Prekinuo ju je. "Čuj, Verena! Umjesto da izvodiš svoj šou pred svakim od nas, sačuvaj to radije za sastanak danas poslije podne. Možemo se sastati oko dva. Dogovoreno? Tada iznesi slučaj svima. Ovako samo uzalud trošiš i svoje i naše vrijeme."

Verena bi doduše radije razgovarala sa svakim pojedinačno, no Hanslikov je prijedlog bio razuman i nije ga mogla odbiti.

Na 'malom sastanku', kako su ga u kući zvali, sudjelovalo je samo četvoro šefova i asistentica. Ipak se održavao u konferencijskoj dvorani ispod staklene kupole, doduše za najudaljenijim krajem dugačkog stola, gdje su sjedili udobno razmaknuti jedni od drugih. Razgovaralo se o tekućim poslovima. Marcela Olpen je izvijestila da

je tvrtka 'Zweifel' angažirala neki institut za proučavanje javnog mišljenja koji bi trebao od početka akcije kontrolirati djelotvornost promidžbene akcije. To je prihvaćeno s općim zadovoljstvom. Potom je govorila o najnovijim podacima koji su se odnosili na troškove za oglase i reklame na filmu i televiziji. "Ponovno je sve poskupilo, no protiv toga se ništa ne može. Potrebna je određena diplomatskičnost kako bi se klijentima prikazali povećani troškovi. Za to je zadužen Philip Gamer", zaključila je taj dio rasprave.

Bilo je još nekih sitnih stvari.

Gamer i Hanslik su se zakvačili oko slogana za voćni jogurt. Treba li glasiti "Pun vrhnja, a bez masnoća" ili "Obran, a pun vrhnja"? Nisu se mogli odlučiti i konačno je odlučeno da se oba slogana ponude klijentu na izbor.

Sastanak je trajao više od jednog sata, dok Marcela Olpen, prije upitno nego određeno, nije izjavila: "To bi zacijelo bilo sve za danas?"

Verena Kramer je iskoristila pogodan trenutak. "Ne", rekla je, "još nešto. Imamo priliku za novu narudžbu."

Svi se okrenuli prema njoj i u tom trenutku skoro da je potpuno izbacila Heike iz igre i sama pobrala svu pažnju. Predomislila se kada je primijetila ironično cerenje Urbana Hanslika.

"Heike Romer je dogovorila termin sa šefom. Radi se o tvrtki..." Nije mogla nastaviti.

Čula su se pitanja: "Heike? Naša praktikantica?" – "Kako je došlo do toga?" – "Je li to svojevrijedno napravila?" – "Nisi joj valjda to dopustila?"

Samo je Urban Hanslik šutio i očito se zabavljao skrštenih ruku.

Verena Kramer je bila prisiljena detaljno izvjestiti o čitavom događaju od početka, objašnjavati i ponovno objašnjavati. Potrajalo je dosta dok su se duhovi ponovno smirili.

"U svakom slučaju to je uspjeh", rekla je konačno Marcela Olpen. "Neću ni zamišljati što bi bilo da nije uspjela."

"Ja bih, naravno, preuzela odgovornost."

Urban Hanslik je žmirkao. "Ne bi ti ništa drugo ni preostalo. Zacijelo ne bi mogla reći: 'Prepuštala sam to maloj Heike a ona je nažalost zakazala!'"

"Slažem se s tobom", izjavila je Marcella Olpen, "stvar je bila više nego riskantna."

"Nikako. Uopće ne mislim da je bilo toliko riskantno." Verena Kramer je zabacila glavu natrag tako da su zalepršali njezini kestenjastosmeđi uvojci. "Ona je izuzetno inteligentno i častohlepno stvorenje. Naravno, sada bi jako željela biti nazočna na prezentaciji."

Opet se začuo žamor i dostaje potrajalo dok je asistentica ponovno došla do riječi. "Mislim da bi joj se to – iznimno mogli dopustiti."

"Što se mene tiče, može", izjavio je mimo Urban Hanslik.

On je u međuvremenu shvatio kako se ružno ponio prema njoj. Njegova zaljubljenost – bio je zaljubljen u nju i još uvijek je – zadala mu je veliki šok. Bojao se vlastitih osjećaja i nemogućnosti njihove kontrole.

Zatim je dugo živio u strahu da bi Heike mogla napraviti skandal. Iako nije bio njezin neposredni pretpostavljeni a ona nije više maloljetna, čitava bi priča bila jako neugodna za njega; ne samo unutar agencije već možda i pred sudom.

U međuvremenu je uvidio kakvu je grešku napravio napuštajući je. Vlastitim je snagama od neugledne djevojčice postala zanimljiva mlada žena. Kako bi ponosan i sretan bio da se to dogodilo pod njegovim utjecajem.

"Nemam ništa protiv", složio se i Philip Gamer.

Ranije je i on smatrao Heike smiješnom i bezazlenom, međutim, njezino neskriveno častohleplje nije više držao neopasnim. Osim toga znala je, od onog iznenadnog susreta u zračnoj luci, o njemu nešto što nikako nije smjelo izaći na vidjelo. Ni u kojem ju slučaju nije htio pretvoriti u neprijatelja.

"Pa jeste li vi svi poludjeli?!" uzviknuo je inače mirni Peter Prokofiew, sav izvan sebe od uzbuđenja. "Kakva je to suluda ideja voditi na prezentaciju praktikanticu – no dobro, točnije rečeno školarku, što još samo pogoršava stvar? Ona ne zna gotovo ništa o promidžbi. Već sama njezina nazočnost osramotila bi nas zauvijek."

"Pretjeruješ", uzvratio je Philip Gamer.

"Molim, meni se ne čini tako. Točno znam što govorim. Taj djevojka nemoguća. Bilo bi i previše da je samo naivna i neuka no k tome ona je i nametljiva. Svi smo se do sada mogli u to uvjeriti."

"Ja ne bih tako rekla," dobacila je oprezno Marcella Olpen, "ona samo pokušava s nama promišljati razne ideje."

"Radi li to? Postavljam vam pitanje: Tko je to od nje tražio? Nitko. Ona si to sama dopušta. Ne zna kamo pripada i što joj je raditi. To je naime ured, piskaranje i knjigovodstvo. Promidžba je se uopće ne tiče."

"Pa ipak nam je navukla tog tvorničara", javila se Verena Kramer. "Greška je što je uopće dobila priliku. Sada naravno umišlja da je veličina. Vjerujte mi, krajnje je vrijeme daju zaustavimo."

Urban Hanslik je maknuo pramen s čela. "Ponašáš se kao da je ona gangsterova nevjesta."

"Ti ne shvaćaš ozbiljnost situacije." Peter Prokofiew je pogledao oko sebe. "Svi vi je ne razumijete – ili je nećete razumjeti. Ako ju uzmemo sa sobom ispast ćemo smiješni."

"Zašto", usprotivio se Gamer, "vrlo dobro izgleda."

"Ali čim otvori usta, gotovo je. Ona se ne razumije u promidžbu, koliko puta to moram ponavljati. Ne može joj se zbog toga prigovarati, ali ostaju činjenice."

"Mogli bismo ju upozoriti da se ograniči na slušanje", predložila je Marcella Olpen,

"Kao da će joj to uspjeti. Pa ako i hoće? Nazočna je na našem predstavljanju i kako će izgledati ako tvorničar sazna tko je uistinu ona?"

"Ali gospodin Georgi ju poznaje", nježno ga je podsjetila Verena Kramer.

"Kao što? Ne bih se čudio da mu je rekla kako radi na promidžbi."

"Podmećeš", usprotivio se Hanslik. "To uopće ne mora biti tačno."

Mogli bismo ju pitati."

"Pitati! Pitati!" ponavljao je Prokofiew zlobno. "Što sve nećemo raditi zbog te djevojke? Više vas uopće ne razumijem. Ona pripada gospođi Muller. U tajništvo, i nigdje drugdje. Vama je izgleda

svejedno ako vas, i čitavu struku, ismije. Meni nije. 'Panem & circenses' je ozbiljno poduzeće i takvo treba i ostati. Kategorički odbijam prijedlog." Lupio je rukom po stolu koji je bio prestabilan da bi se čaše zatresle.

Ostali su zbunjeno šutjeli.

Prokofiew je izmaknuo svoj stolac. "Ako je netko osobno zainteresiran za tu mladu damu, mogao bih još razumjeti. No tada bi to morao i priznati."

Nitko nije odgovorio. "Philip?" pitao je Prokofiew.

"Misliš, je li mi privatno stalo do nje? Ne. Možeš biti miran što se toga tiče."

"Urban?"

Hanslik je htio zanijekati, no najednom je pomislio kako je bolje reći istinu. "Da", priznao je, "znači mi nešto. Simpatična mi je, a k tome mislim i da je privlačna."

"Želio bi s njom poći u krevet?" pitao je Prokofiew nestrpljivo.

"To nije tema rasprave. Ako bih i imao takvu želju ne bih je ostvarivao na račun agencije. To bi mi prije otežalo stvar, što bi svakome moralo biti jasno." Odlučno je izdržao Prokofiewov pogled.

"A kako je s damama?" pitao je dalje Prokofiew.

"Ne gajim ni majčinske, ni sestrinske, niti lezbijske osjećaje prema djevojci", otvoreno je izjavila Marcella Olpen.

"Ni ja", naglasila je Verena Kramer.

"Noja mislim da je talentirana i da bi ju trebali čuvati i njegovati", dodala je Marcella Olpen. "Mlade suradnike takva formata doista se ne nalazi tako često."

"To je i moje mišljenje", složila se Verena.

"Jeste li sigurni kako joj činite dobro ako ju prerano – preneglo, rekao bih – prije nego je stvarno nešto naučila, izlažete javnosti?" pitao je Prokofiew.

Žene su se pogledale i gotovo jednoglasno rekle: "Ne."

Hanslik se također zamislio. "Možda je ipak bolje da ne ide", oglasio se.

"Nikako ne dijelim vaše mišljenje", žestoko se usprotivio Gamer. "Heike Romer nije čovjek koji se lako uobrazi. Možemo ju bez oklijevanja izložiti određenom stresu a poraz bi ju mogao i primiriti. Ja bih bio za to da ide s nama. Bilo bi dovoljno vremena za pripremu." Pogledao je izazovno oko sebe.

Svojim je načinom izlaganja ipak je dao do znanja kako ne očekuje da njegovo mišljenje pobijedi. Možda se samo htio prikazati u dobrom svjetlu u slučaju da netko – Hanslik ili Kramera – budu izvješćivali Heike o tijeku rasprave.

"Mogu dakle ustvrditi da smo se složili", zaključila je Marcella Olpen. "Glasovanje je suvišno. Heike ne ide s nama ...", pogledala je u svoje papire, "... u Geisenkam. Tko dakle ide? Peter?"

"Nemam vremena."

"Ja", reče Verena Kramer.

"Mogla bih i ja", izjavila je Marcella Olpen, "ali bi tada imali žensku premoć. Dakle Hanslik i Gamer?"

"Unaprijed smo dogovorili moguće termine", podsjetila je asistentica.

"Uopće se ne kanim gurati", branio se Hanslik.

"Zašto i bi? Takvo što se ipak radi sa zadovoljstvom", pristao je Gamer.

"Dakle, jasno je." Marcella Olpen je uredno složila svoje papire. "Tko će razgovarati s Heike Romer? Bit će najbolje da to sama napravim." Pogledala je Verenu Kramer. "Ne bi bilo mudro opterećivati ju s proturječnim argumentima."

Asistentica je slegnula lijepo oblikovanim ramenima. "Nikada nisam ni pomišljala uvlačiti ju u interne stvari."

"Dobro je to čuti." Marcella Olpen je ustala a ostali su je slijedili. "Mislim da je za danas dosta."

Kada je Heike sljedećeg prijepodneva trebala otići do Marcelle Olpen, nije slutila ništa dobro; bila je pripravna na sve.

Na vijest o odluci da neće sudjelovati na prezentaciji u Geisenkamu nije ni okom trepnula.

"Ne budite razočarani", tješila ju je Marcela Olpen. "Vi ste još vrlo mladi. Ako ćete se, kako pretpostavljamo, baviti promidžbom, doživjet ćete bezbroj takvih prilika."

"Zacijelo ste u pravu."

Njezino pribrano držanje malo je zbunilo Marcellu Olpen. Očekivala je otpor, jadikovanje, moljakanje i prigovore. No Heike je znala kad je poražena.

"Takvu smo odluku zapravo donijeli u prvom redu radi vas", objašnjavala je gospođa Olpen. "Vidjeli smo opasnost od prevelikih zahtjeva što smo pod svaku cijenu htjeli izbjeći."

"Hvala."

"Možete sada ići."

Heike je napustila sobu i ne sluteći kako ostali gledaju za njom tresući glavom. 'Neobična djevojka', mislila je Marcella Olpen. 'Je li moguće da smo ju podcijenili? Izgleda zrelije no što sam mislila.'

Verena Kramer je u ponedjeljak primila poziv tvrtke 'Naturama.' Pri telefonu je bila tajnica direktora, gospođa Bosch. U prvi čas asistentica je pomislila da će termin biti odgođen ili čak otkazan. No gospođa Bosch je samo htjela provjeriti vrijedi li dogovor. Verena Kramer je s olakšanjem potvrdila.

"Smijem li pitati koliko osoba možemo očekivati?"

"Dolazi nas troje. Gospodin Hanslik, gospodin Gamer i ja, Verena Kramer, asistentica promidžbe."

"Nećete povesti gospođu Romer?"

"Ne. Razmišljali smo o tome, no ona još uvijek uči – točnije rečeno, školuje se za industrijsku trgovkinju."

"Ipak, ako se dobro sjećam, ona je dogovorila sastanak." "Da. Iznimno. No ona ne radi na promidžbenim poslovima." Nastao je muk.

"Razumjeli ste me, gospodo Bosch?"

"Da. Svakako. Samo razmišljam. Sef će biti jako razočaran. Bit će najbolje da sami razgovarate s njim."

"Ne! Stanite! Pričekajte!" usplahirano je viknula Verena Kramer. "Spojit ću vas s gospodinom Prokofiewim."

Peter Prokofiew se odmah javio. "Štoje?" pitao je otresito, budući da je po načinu zvonjave znao da se radi o unutrašnjem pozivu.

Zato je asistentica počela odmah bez predstavljanja. "Slušajte, Peter, ovi iz 'Naturame' inzistiraju da dođe i Heike Romer."

"Niste im objasnili..."

Prekinula gaje. "Naravno da jesam. Objasnila sam kako se školuje za trgovkinju, uopće ne radi u promidžbenom odjelu i tako dalje. No nije imalo učinka. Oni su u stanju otkazati termin ako Heike ne ide s nama."

"Glupost!"

Verena Kramer se nije dala smesti grubim odgovorom. "Sada vi odlučite, Peter. Ili ćete odustati od sastanka ili ćete popustiti."

"Ne dopuštam da me izlažete pritisku."

"To je vaša odluka. Spojit ću vas sada sa direktorovom tajnicom, gospođom Bosch."

Peter Prokofiew nije bio ni tvrdoglav ni glup, inače se ne bi mogao održati u struci. Prije nego je i progovorio s gospođom Bosch, u sebi je već pristao na kompromis.

"Mi smo jako željeli da mlada dama koja nas je povezala s tvrtkom 'Naturama' sudjeluje na prezentaciji", tvrdio je bezobrazno, "samo nismo to htjeli od vas tražiti, jer je još bez ikakvog iskustva."

"Ne smeta", odgovorila je gospođa Bosch brzo, "svatko je od nas jednom počeo."

"Drago mi je ako tako mislite."

"Možemo, dakle, računati na četiri osobe?"

Kratko je razmišljao. "Ne. Mislim da će u tom slučaju gospođa Romer zamijeniti našu asistenticu. Je li u redu?"

"Svakako. Puno hvala."

Peter Prokofiew nije smatrao sve to dovoljno važnim da bi se zbog toga uzbuđivao. U svakom slučaju pokazalo se da nije žrtva neke intrige unutar kuće i to mu je pružilo određenu zadovoljštinu.

Heike je ponovno pozvana k Marcelli Olpen. Ovaj puta nije očekivala ništa. Ni dobro ni loše. Ništa nije visilo u zraku.

Tog je dana bila prilično mrzovoljna. Za vikenda se pokazalo kako je Daniel imao pravo vjerujući svome ocu: poduzeće 'Stahl & Kohle' je sanirano. Da je pravodobno kupila akcije, napravila bi dobar posao. No činilo joj se prerisikantnim. Iako je još uvijek mogla naći neku dobru investiciju posve je nerazumno patila zbog osjećaja da je zakazala. Propustila je dobru priliku i to je kod nje izazvalo gorki okus poraza.

Radeći s Heidi Muller nije se mogla svladati, dajući malo oduška svojoj lošoj volji. Prije nego je pokucala na vrata gospođe Olpen uspjela se s podosta energije sabrati i smiriti.

Ušla je u sobu s maksimalno ljubazno namještenim smiješkom. "Sjedite", rekla je gospođa Olpen.

Malo je zastala, gospođa Olpen obično ju je puštala da stoji ispred stola, a potom poslušala, ne čekajući da joj se dva puta kaže.

"Imam iznenađenje za vas", izjavila je promatrajući ju prodorno, dok su joj se prsti igrali sa zlatnom kemijskom olovkom. "Idete s nama u Geisenkam."

Heike je bila toliko začuđena da prvi put u životu nije mogla progovoriti nijednu riječ.

Marcella Olpen se smirila. Njezina sumnja da se Heike osobno krije iza želje tvrtke 'Naturama' ili da je barem upućena u to, nestala je. Teško je glumiti takvo otvoreno čuđenje.

"Otkuda ta promjena tako iznenada?" bubnula je konačno.

Gospođa Olpen se smješkala. "Ne očekujete valjda da obrazlažem našu odluku?"

"Ne, naravno ne. Samo mi je malo neobično. Najprije ne pa onda da."

"Možda ne želite ići s nama?"

"Naprotiv!" Heike je skočila. "Dobro znate kako gorim od želje da pođem."

"To sam i očekivala. Naravno sada više nema dovoljno vremena za pripreme. Najbolje da sve prepustite gospodi a vi se ograničite na gledanje i slušanje. Moj vam je usrdan savjet: šutite! Ne progovarajte ni riječi, pogotovo ne ako vas nitko ne pita."

"Tako ću ostaviti loš dojam."

Marcela Olpen ju je iznenađeno pogledala. "Bez brige, draga moja. Vaša lijepa pojava doći će do izražaja. Neka vam samo jedno bude jasno: Tko ništa ne kaže, ne može reći ništa krivo."

Heike je progutala svoj odgovor shvaćajući kako nije pravi trenutak za suprotstavljanje.

Gospođa Olpen joj je izgleda čitala misli. "Ne može ništa ni postići, htjeli ste reći. Vi i ne trebate ništa postići već samo biti nazočni. Paziti, učiti i ništa više."

"Shvatila sam." "Vrlo dobro."

"Tko ide sa mnom?" Brzo se ispravila. "Mislim, s kime idem?" "S gospodom Gamerom i Hanslikom."

"Aha", reče bezizražajno. "Oni te sigurno neće pojesti."

Heike se smijevala. "Ne, ni ja u to ne vjerujem."

"Dođite sutra u uobičajeno vrijeme na posao. Tada ćete vidjeti kad se ide."

"Hvala", rekla je Heike iz čiste uljudnosti, misleći kako nema za bilo što zahvaljivati. Posve je razumljivo što ide na prezentaciju kada je sama uspostavila vezu s Gušom Georgijem. Čemu onda tolika milost?

Heike je provela večer u dotjerivanju. Oprala je kosu, obrijala se ispod pazuha, dotjerala i nalakirala nokte na rukama i nogama.

Dugo je razmišljala što će obući i konačno se odlučila za svijetli kostim s visokim izrezom sa strane, što joj je jako dobro pristajalo.

Spavala je nemirno. Zašto se uzbuđuje? Gus Georgi joj nije ništa značio. Čudila se što se ipak malo veseli ponovnom viđenju s njim. Nije bilo nikakve odgovornosti koja bi ju pritiskala. Hoće li agencija pridobiti mladog tvorničara ili ne, nju se nije ticalo. Njezin je nastup trebao biti samo dekorativan.

Sljedećeg se jutra brižljivo našminkala pazeći da se šminka previše ne ističe. Znala je da se Georgiju svidjela prirodna i bez pretjerane šminke. Ako bi se prenapadno našminkala, kako je katkad radila iz zabave – što su Marcella Olpen i Verena Kramer gotovo uvijek radile – možda ju ne bi ni prepoznao. Na trenje požalila zbog svijetlih pramenova s kojima joj je kosa izgubila sjaj i privlačnosti. Promislivši, ustvrdila je da joj ovako malo svijetlija puno bolje pristaje. Nikome za ljubav ne bi se opet pretvorila u malog sivog miša.

Tek što je sjela za računalo u sobu su upali Hanslik i Gamer. Hanslik je bio u strukiranom talijanskom odijelu, Gamer u znatno decentnijem kariranom sakou.

"Pokret!" uzviknuo je Gamer.

"Idemo, Heike!" požurivao je Hanslik. Otišli su.

Bio je oblačan i tmuran kasnojesenski dan i Heike je obukla mantil. Kad je primijetila da su oba muškarca bez mantila i ona je svoj prebacila preko ruke.

"Do viđenja!" pozdravila je Heidi Muller. "Puno sreće, dijete", poželjela joj je tajnica.

Kada je Heike stigla na parkiralište Gamer i Hanslik su već uspjeli utrpati dijaprojektor, smotano platno i kutijice s dijapozitivima u kovčeg.

Hanslik je otvorio vrata svog poršea. "Ti ćeš otraga, Heike", zapovijedio je.

"Što? Vi ste na ti?" uzviknuo je Gamer. "Imaš nešto protiv?" pitao je Hanslik.

"Svakako. Ne želim biti zadnji kotač na autu."

"Tada mi se i vi obraćajte s ti, Philipe", predložila je Heike. Urban Hanslik ju je čudno pogledao.

"Smatraš li to presmionim, Urbane?" pitala je. "Prebrzim, u svakom slučaju."

"Ne, uopće ne", usprotivio se Gamer. "Heike je potpuno u pravu. Hvala ti, Heike." Rukom joj je poslao poljubac i sjeo na suvozačevo mjesto. "Prijateljski poljubac slijedi kasnije."

"Njega bi se, mislim, mogli odreći", reče Hanslik. "Ti možda-ja ne."

Nakon što su se smjestili Hanslik je upalio auto.

"Nećemo li doći prerano?" pitala je Heike. "Zavirila sam u kartu, do Geisenkama je samo pedeset kilometara."

Gamer se okrenuo prema njoj. "Nema ništa gore nego u ovakvoj prilici zakasniti. Desi li se takvo što čitava se predstava može zaboraviti. Točnost je najviši zakon. S vremenom ćeš to naučiti, djevojčice."

"Hvala na pouci", rekla je Heike misleći kako je to i sama morala znati.

"Dođemo li prerano", objasnio je Hanslik – suvišno, mislila je – "otići ćemo negdje na kavu."

"Hi ćemo se prošetati", dodao je Gamer.

Potom više nisu razgovarali s Heike. Predano su raspravljali o temama o kojima ona nije mogla, a nije ni pokušavala raspravljati. Smjestila se što je udobnije mogla. Gledala je vrat Urbana Hanslika, u valovitu plavu kosu koja je padala preko ovratnika i čudila se kako je mogla biti zaljubljena u tog čovjeka. Sadajoj je, dok ga je gledala s leđa, djelovao čak odbojno.

Vozili su cestom B-43 do mosta Kaiserlei, zatim dalje Hanauškom cestom. Promet u suprotnom smjeru bio je vrlo gust. Baš u vrijeme kad su kod Fechenheima napuštali gradsko područje, iz suprotnog se pravca mnoštvo ljudi vozilo na posao. Hanslik i Gamer su raspravljali o automobilima različitih marki i godina. Heike ih uopće nije slušala. Muškarci je više nisu ni primjećivali. Ponašali su se kao da je nema.

Heike nije u tomu vidjela nikakvu zlu nakanu sudeći kako ne treba dirati u njihov muški egoizam. Ispod njihove ulaštene vanjštine, mislila je, krije se izuzetno loš odgoj.

Malo poslije devet sati bili su u dolini Maine.

"Imamo još trideset kilometara do Geisenkama", rekao je Hanslik, "za što nam je u svakom slučaju dovoljno pola sata."

"Potražimo dakle neku gostionicu ili restoran", predložio je Gamer.

"Heike, što ti misliš?" pitao je Hanslik.

Heike se trgnula na takvo neposredno oslovljavanje. "Morate sami odlučiti", slegnula je ramenima, "mislim kako prerani dolazak djeluje jednako loše – ili možda čak i gore – od kašnjenja."

"Vrlo mudro", složio se Gamer.

Ubrzo su pronašli neki izletnički lokal koji je tog sivog dana djelovao prilično pusto. Terasa je bila prazna a prozorski kapci na prvom katu zatvoreni. Hanslik je vozio na dugo usko parkiralište pokraj kuće.

"Pogledat ću da li rade", ponudio se Gamer.

Izašao je iz poršea, popeo se stubama pokraj terase i otvorio vrata. Zatim je mahnuo dajući znak da ga slijede.

Jedina otvorena prostorija djelovala je tmurno jer su zidovi i strop bili obloženi tamnim drvom. Na malim prozorima visjele su bijele naborane zavjese dok su stolovi bili prekriveni kariranim papirnatim stolnjacima.

Dok su još neodlučno stajali, pojavila se mlada konobarica, ljubazno ih pozdravila i upalila svjetlo. "Doručak?" upitala je.

Naručili su kavu. Gamer je htio uz to popiti i konjak, no Hanslik ga je odvratio od toga. Muškarci' su sjeli dok je Heike razgledavala slike na zidovima – bakroreze koji su prikazivali stari Frankfurt.

Pridružila im se tek kada je poslužena kava.

Urban Hanslik ju je pogledao. "Kakav tip je zapravo taj Gus Georgi?" upitao je.

"Sigurno ste proučili njegov dosje", odgovorila je s nevinim izrazom lica.

"Naravno", potvrdio je Gamer izmjenjujući pogled s kolegom. Hanslik je kimnuo.

Heike je bila sigurna da obojica lažu i da su se, kada su u pitanju potencijalni klijenti, oslanjali na informacije Verene Kramer. Pošto ih nije htjela dovesti u neugodan položaj, čak ni zbog vlastitog užitka, ponudila im je podatke o mladom poduzetniku koje je pronašla u kompjutoru. Obojica su je vrlo pažljivo slušali što je potvrdilo njezinu sumnju. "Možda ima vlastiti odjel za promidžbu", zaključila je. "U svakom slučaju, koliko je poznato, nije u vezi s nijednom agencijom."

"Više bi me zanimalo kakav je osobno", promrmljao je Hanslik.

"Drag. Simpatičan. Prilično samouvjeren."

"Što ne kazuje puno." "Više nažalost ne znam."

"Mislio sam da ga poznaješ."

"Upoznala sam ga najednom primanju. Znete već kako to izgleda. Nema prilike za neki dublji razgovor."

"Kada si ga ponovno srela ..."

Prekinula ga je. "Nisam ga srela i tvoje mi je ispitivanje prilično smiješno. Kao da me preslušavaš."

Gamer se cerio. "Prije zvuči kao ljubomora."

Hanslik se trgnuo. "Glupost! Kako bih mogao..." Zašutio je jer se najednom sjetio što je o svom odnosu prema Heike izjavio na sastanku. Sada je zažalio zbog toga. "U svakom slučaju nemam pravo na to."

Heike se slatko smiješila. "Dobro je što to uviđaš."

Posljednji komad puta do Geisenkama nisu razgovarali. Hanslik je bio srdit, Gamera je to zabavljalo a Heike je uživala.

"Skreni desno", upozorio ga je Gamer nakon što je ugledao oznaku mjesta.

"Zašto?"

"Hoću se orijentirati."

Hanslik je zaustavio porše uz rub ceste. Oba su muškarca izašla. Heike ih je slijedila.

Ispod njih u dolini pružalo se selo. Moglo se vidjeti nekoliko stotina crvenih krovova, šiljasti crkveni toranj i s desne strane trokatna tvornica. Malo dalje nalazila se dvokatna, kvadratna, poslovna zgrada ispred koje je bila velika neobzidana asfaltirana površina.

Gamer se okrenuo prema Heike. "Je li to naša tvrtka?" "Morala bi biti", odgovorila je.

Na obronku nasuprot njih uzdizala se starinska vila ukrašena balkonima i tornjevima – možda sjedište šefa. Kroz dolinu je krivudala rječica koja se zacijelo ulijevala u Mainu. Na njezinoj se obali nalazila slikovita pilana koja, kako je izgledalo s uzvisine nad selom, više nije radila.

"Idilično", komentirao je podugljivo Gamer.

Hanslik je slegnuo ramenima. "Zacijelo možemo očekivati malograđanštinu."

'Idioti', pomislila je Heike, no šutjela je kako se od nje i očekivalo. Nekoliko minuta kasnije vozili su se asfaltiranom površinom koja nije

služila samo kao parkiralište već i kao odlagalište na kojem su bile naslagane debele daske, dio kojih je bio natkriven.

Izišli su iz auta nedaleko velike zgrade, preko čijih je vrata pisalo velikim šarenim slovima 'Naturama drvene igračke'. Hanslik se okrenuo prema poslovnoj zgradi.

"U svakom slučaju na pravom smo mjestu."

Gamer je pokazao na prtljažnik. "Hoćemo li..."

Hanslik je zatresao glavom. "To možemo i kasnije donijeti. Naprije ćemo se upoznati."

Uprava je bila na drugom katu. Prije nego su ušli, Hanslik je pokucao na vrata predsoblja. Tajnica, njegovana žena četrdestih godina, kojoj su naočale tamnih okvira davale intelektualni izraz, pogledala ih je preko pisaćeg stroja i nasmiješila se. Hanslik i Gamer su je pozdravili s naglašenom uljudnošću. Pošto je Heike imala dojam kako ne znaju ime tajnice, nije se mogla suzdržati.

"Gospodo Bosch, stigli smo prema dogovoru", reče odlučno. "Dolazimo iz agencije 'panem et circenses', Frankfurt."

Tajnica je pojačala osmijeh. "Vi ste, dakle, gospođica Heike Romer."

Heike se začudila i zbunila zbog otvorenog zanimanja s kojim ju je tajnica proučavala.

"Nije bilo teško pogoditi", uzvratila je prilično živahno pokušavajući tako prikriti svoju zbunjenost. "Ovo su gospoda Hanslik i Gamer", predstavila ih je.

"Šef vas očekuje. Trenutak, molim." Gospođa Bosch je pritisnula gumb svog interfona i rekla: "Gospoda iz agencije 'p. & c' su tu."

Pažljivo je slušala glas s druge strane te nekoliko puta nešto potvrdila. Zatim je isključila aparat i rukom pokazala prema vratima. "Možete ući."

Malo su oklijevali ne znajući tko bi morao ući prvi.

Napokon se Hanslik povukao za korak i propustio Heike. "Uđi ti prva."

Vrata su se otvorila iznutra i u do vratku se pojavio Gus Georgi, nemamo odjeven u sportske hlače i tamnocrveni pulover. "Heike!" uzviknuo je spontano. "Drago mi je što vas vidim." Stisak ruke bio mu je topao i čvrst.

"I meni također", odgovorila je blago uznemirena. Poveo ju je u ured. Hanslik i Gamer su ih slijedili.

"Jeste li dobro putovali?" pitao je. "U svakom ste slučaju točni na minutu."

"Tako smo i planirali", odgovorila je. Zatvorio je vrata predsoblja.

"Mogu li vam predstaviti svoje šefove? Gospoda Urban Hanslik i Philip Gamer."

Dok su se gospoda pozdravljala, Heike je razgledavala sobu. Ured je bio velika, izrazito ugodna prostorija sa stojećim svjetiljkama, šarenim, ručno tkanim sagovima i akvarelima na zidovima. Samo je teški pisaći stol od mahagonija sobi davao radni ugođaj.

"Mogu li se ovdje prikazivati dijapozitivi?" pitao je Gamer sumnjičavo.

"Ne, otići ćemo u konferencijsku sobu." Gus Georgi je otvorio vrata prema hodniku i odveo ih u prostoriju nasuprot svojeg ureda, koja je za razliku od ureda djelovala gotovo prazno i nemaštovito. Unutra se nalazio dugački pravokutni stol s drvenim stolcima a na zidovima su visjeli mali plakati u boji sa slikama igračaka – automobila, željeznica, kuća i drvenih kocaka.

"Ovdje možemo potpuno zamračiti", rekao je Gus Georgi spuštajući dio roleta. "Imamo rolete i debele zavjese."

"Jako dobro", reče Hanslik i doda u istom dahu, "Heike, molim te, donesi iz prtljažnika potrebni pribor. Znaš već, aparat, kovčežice i platno." Izvukao je ključeve od auta iz džepa i dobacio joj.

"Ne moraš sve najednom donijeti."

Heike je uhvatila svežnjić ključeva. Bila je previše zbunjena da bi bilo što rekla. Samo je razrogačenih očiju gledala Hanslika.

Gus Georgi joj je pritekao u pomoć. Vrlo ljubazno je izjavio:

"Mislim, gospodo, da to nije pravi posao za mladu damu. Bit će bolje da to vi preuzmete."

Hanslik je pocrvenio. Bio je bijesan i zbunjen. Heike mu je vratila ključeve, pa su on i Gamer, izmjenjujući poglede, izašli iz sobe.

"Uvijek se tako ponašaju prema vama?" upitao je Gus Georgi podižući guste tamne obrve.

Heike je pomislila kako s tim velikim, malo svinutim nosom i crnim lukavo-veselim očima još više nego prije slični Kasperu. No takav izgled potpuno je odgovarao vlasniku tvornice dječjih igračaka.

"Ne, inače nikada. To je bilo radi vas, gospodine Georgi.

Vjerojatno su htjeli pokazati koliko je neznatna moja uloga u tvrtki."
"Molim, zovite me samo imenom, inače ni ja vas neću moći zvati Heike."

Pridružila mu se kod prozora i pogledala ga sa smiješkom na usnama. "Rado, Gustavis." No odlučila je kako je najbolje nadalje izbjegavati svako oslovljavanje.

"Dakle i to znate?"

"Da. Imamo vaš dosje u kompjutoru. Neka vas to ne straši. Ne sadrži indiskrecije već samo najvažnije podatke."

"Gus' mije draže."

"Fino. Menije svejedno, samo da me ne zovete 'mala'." "Da li to možda radim?"

"Neprekidno."

"Neće se više dogoditi..." – primijetila je kako je upravo s mukom progutao riječ 'mala' - "... draga Heike."

"Tako već bolje zvuči."

"Još idete u školu?"

"Da. Za industrijske trgovce."

"I kad ćete biti gotovi?"

"Krajem veljače ili početkom ožujka. Prvo, šesnaestog i sedamnaestog studenoga dolazi pismeni ispit."

"A poslije toga?"

"Pričekat ću ocjene. Saznat ću ih početkom sljedeće godine."

"Nisam na to mislio. Zanima me što ćete raditi kad završite školu."

"Pokušat ću se ubaciti u promidžbu. Kao što vidite, već pokušavam."

"Nije li vam za to potrebna drukčija naobrazba? Možda nekakva akademija za promidžbu?"

"Za to nemam novaca. Radi se naime o tome ..." iznenada se prekinula. "Zašto vam u stvari sve to pričam?"

"Jer me zanima. Svatko rado priča o sebi ako se ukaže prilika.

Slušanje je znatno manje omiljeno." "O tome nikada nisam razmišljala."

"Bit će mi drago ako mi kažete svoje namjere. Uostalom, zavidim ljudima kojima je glavni problem nedostatak novca. To je tako banalno."

"To uopće nije moj glavni problem', skoro je odgovorila ispričala mu o dispozicijskom kreditu i nakani da špekulira. Na vrijeme je shvatila kako bi to ipak bilo previše. "Vaši su problemi zacijelo puno teži", samo je rekla.

Nije prihvatio razgovor u tom smjeru. "Zašto ste zapravo s Bethkeovog primanja tako neprimjetno nestali?"

"Zato jer tamo uopće nisam bila zbog zabave. Samo sam htjela razgovarati s ujakom."

"I moliti ga za novac? Opet smo se vratili na staru temu."

"Molila sam ga da mi prijedobno isplati bakino nasljedstvo." "Na što on nije bio spreman."

"Kako znate?"

"Jer bankari obično daju novac čovjeku kada ga ne treba a krajnje nerado daju kad ga treba, pa i onda kada je voljan plaćati velike kamate."

Heike se nasmijala jer su je zabavljale njegove duhovite primjedbe. "Baš tako", dodala je.

"Da ste uspjeli sigurno bi se opet pojavili na primanju." "Točno. Tada bih slavila."

Pogledao ju je u oči smiješeći se. "Ne želim biti indiskretan – ali unatoč svemu djelujete mi imućnije nego pri našem prvom susretu."

"Vidi se zar ne, napredovala sam", rekla je bez nelagode malo se okrenula tako da joj se u prorezu dobro skrojene suknje pokazalo usko, lijepo oblikovano koljeno.

"Hoćete li mi reći tajnu svojeg uspjeha?"

Već se priviknula na njegovu znatiželju te mu iskreno ispričala o svome poslu na aerodromu.

Bio je zadivljen. "Posao preko praznika? U rent-a-caru? Sto mu gromova!"

"Nije to ništa posebno. Gomile studenata to rade iz godine u godinu."

"Ipak mislim kako je to sjajno."

Još su razgovarali stojeći kod prozora kad su Hanslik i Gamer unijeli projektor i ostali pribor. Izvukli su platno i pričvrstili ga na stalak, stavili su, u dobro odmjerenoj udaljenosti od platna, projektor na stol i pokraj njega dijapozitive.

Gamer je pokazao tvorničaru mjesto odakle će najbolje vidjeti. "Mogu li zamračiti?" upitala je Heike.

"Možeš."

Heike je spustila rolete i navukla zavjese najednom prozoru dok je Gamer preuzeo drugi. Prije nego su posve zamračili sobu brzo je otišla do prekidača i upalila svjetlo.

Gamer joj se laskavo nasmiješio. "Vrlo dobro."

Oba su muškarca još nešto radila oko projektora te posljednji put pregledali jesu li dijapozitivi pravilno složeni.

Zatim joj je Hanslik pokretom ruke dao znak da ugasi svjetlo. Sjela je na stolac što ga je ranije privukla blizu prekidača. Briga oko svjetla bio je dobar izgovor da ne sjedne pokraj Guša Georgija. Tako je izbjegla i bojazan kako bi on mogao doći na ideju daju u mraku dodiruje. 'Možda sam nepravedna prema njemu', mislila je, 'ali sigurno je sigurno.' Prekrižila je noge i pažljivo pratila prezentaciju.

Zujeći, dijaprojektor je rasipao sablasno svjetlo po sobi. Uz razne slajdove naizmjenice, i u nepravilnim razmacima, razlijevali su se glasovi dvojice menadžera.

Prva je slika prikazivala logo agencije, druga kuću s čeličnom konstrukcijom i staklenom kupolom. Potom se mogao vidjeti plan grada na kojem je bilo jasno označeno sjedište agencije.

"Kao što vidite smješteni smo u blizini središta grada i nedaleko od zračne luke", objašnjavao je Hanslik.

Dijapozitivi su se izmjenjivali.

"Nudimo raznolikost fleksibilne strukture, a istodobno iskustvo velikih granica."

Heike je pomislila kako ta rečenica nije dobro formulirana. No nije bilo njezino prigovarati, jer se ipak moglo razumjeti što je Hanslik time želio reći.

Uz pomoć grafičkih prikaza u boji objašnjavali su, sjedne strane, prednosti svoje agencije u odnosu na velike međunarodne agencije, te poduzeća s jednim čovjekom s druge strane. Prednosti je prije svega bila u tome što je klijent imao cijelu paletu usluga na jednom mjestu što je znatno olakšavalo i pojednostavljivalo komunikaciju i produkciju. Osim toga 'p. & c' je raspolagao timom grafičara i tekstopisaca. Dvoje iz uprave je došlo iz agencije 'Procter & Gamble' pa su imali iskustva i u međunarodnim poslovima te vrste.

Agencija uz to raspolaže i vlastitom fotoosvjetljivačkom jedinicom 'Linotronic 300' a logotipove su kreirali upotrebom kompjutorskih programa, prije svega CAD-a, ali se nisu ograničili na samo jedan program. U foto-studiju radio je profesionalni snimatelj s pomoćnicima, pa je agencija osposobljena i za proizvodnju vlastitih filmova.

Heike je, impresionirana, pažljivo slušala. Nadala se kako je prezentacija sličan dojam ostavila i na Guša Georgija. Pošto je znala da će u sklopu svog ispita morati napisati i rad Ometodama promidžbe, trudila se da upije svaku riječ. Među tim, tvorničaru je sve to što su dvojica menadžera govorila moglo biti posve nerazumljivo.

Hanslik i Gamer su potom prešli na temu 'Klasična promidžba'. Pokazivali su i pričali kako su reklamirali voćni sok. Promidžbenu su akciju popratili plakatima u kupalištima teniskim centrima. Na taj su način sokovi 'Grey Poupon' i 'Malibu' pobudili veliko zanimanje mladih ljudi.

Potom su prikazivali promotivne kampanje za različita sredstva za pranje.

"Za uspješnu promidžbu četiri su stvari bitne ..." tumačio je Gamer.

"... strategijsko promišljanje, kreacija, produkcija i medijska prezentacija", nastavio je Hanslik.

"Samo jedno od navedenog ne znači ništa." "Ili pak jako malo."

Heike se divila šefovima. Očito su napamet naučili tekst, no izlagali su tako spontano kao da su se toga sjetili tek prikazujući dijapozitive.

"Hvala, moja gospodo!" Gus Georgi je ustao. "Zahvaljujem, to je dovoljno."

Heike je odmah upalila svjetlo.

Gamer i Hanslik, koji su upravo htjeli zamijeniti dijapozitive, stajali su k'o pokisle kokoši žmirajući prema svjetlu.

Hanslik se prvi pribrao. "Ima još mnogo toga što smo htjeli pokazati", protestirao je.

"I objasniti", dodao je Gamer.

"Na primjer nagradne igre koje smo proveli."

"Raspisivanje nagrada i slično sigurno ne dolaze u obzir za moju tvrtku", odbijao je tvorničar.

"Ne govorite tako", proturječio je Gamer. "Kako to možete znati prije nego smo ..." Georgi nije pustio Hanslika da završi. "Znam."

"Šteta." Hanslik je vratio u kutiju dijapozitive koje je upravo htio prikazati.

"Sigurno vam je sada potrebno neko okrjepljenje", reče ljubazno Gus Georgi. "Barem seja tako osjećam. Pripremio sam malu zakusku. Dođite, Heike!" Pružio joj je ruku.

"Odmah! Samo dok pomognem oko spremanja."

"Ne morate. Ostavite sve kako je." Bacio je pogled na sat. "Inače će se kava ohladiti."

Heike je shvatila kako on nije prekinuo izlaganje iz hira nego je sve unaprijed isplanirao.

Njezina se pretpostavka potvrdila kada je gospođa Bosch, baš u trenutku kad su iz hodnika ulazili u ured, došla iz predsoblja. Stavila je na stol, gdje su već bili postavljeni tanjuri, šalice i ubrusi, vrhnje i šećer za kavu, poslužavnik s malim sendvičima. Kada su se svi udobno smjestili – Hanslik i Gamer na sofu, a Georgi i Heike jedno nasuprot drugom u naslonjače – donijela je kavu.

"Možda biste radije čaj, Heike?" pitao je domaćin, dok je tajnica nalijevala kavu.

"Ne, hvala. Sada je kava baš ono što mi treba." Odbila je vrhnje i šećer kao što su to učinili Hanslik i Gamer. Sendviči su bili posve svježi; crni seljački kruh namazan maslacem s kriškama šunke, lososom i sirom. Nakon kraćeg oklijevanja svi su se poslužili. Kava je bila vruća i aromatična.

"Mi smo, samo da navedem jedan primjer," započeo je Gamer nakon što je progutao zalogaj, "napravili jednu vrlo zanimljivu *joint promotion* ..."

Heike je znala na što cilja i pomislila kako je dovoljno dugo šutjela. "Jednu zajedničku promidžbenu kampanju za dnevne novine i voćni sok."

Gus Georgi je odmahnuo rukom. "Zvuči dobro, no nećemo pri jelu govoriti o poslu."

Heike se ljutila što je njezina prilika propala, no nije dozvolila da se to opazi. "Kako želite", rekla je ljubazno i s poslužavnika, koji se brzo praznio, uzela sendvič od lososa.

Gospođa Bosch je došla pospremiti. "Hoćemo li popiti zajedno čašu vina?"

Heike je pristala. "Ako se pritom smije razgovarati", dodala je ironično.

Gus se nasmijao. "Mislim da smo se zbog toga i okupili ovdje." Hanslik je odbio. "Zao mi je, ja vozim."

"A vi", obratio se tvorničar Philipu Gameru, "možda biste nešto jače?"

"Zašto? Kako ste došli do toga? Pa dobro, jednu rakiju bih mogao podnijeti."

"Za vas imam odličan Armagnac."

Gus Georgi je iz svog pisaćeg stola donio bocu s požutjelom etiketom i trbušastu čašu te nalio Gameru. Gospođa Bosch je donijela vino i čaše. Kada su svi dobili što su željeli tvorničar ih je iz stolne tabakere ponudio cigaretama Onyx. Samo su se Heike i Gus poslužili.

Georgi je puštao dim kroz nos. "Vaše je predavanje, gospodo, bilo jako dojmljivo. Sjajno ste prezentirali vašu agenciju. Samo, praktično gledano, nisam prepoznao ništa što bi se odnosilo na moju tvrtku."

"To nam i nije bio cilj", objasnio je Hanslik. "Htjeli smo zadobiti vaše povjerenje. Pomoći vam možemo tek kada budemo znali vaše probleme."

"Problema zapravo i nemam. Kao što sigurno znate, industrija igračaka nije pogođena recesijom. Hoće li biti, nitko ne zna, ali mislim da takvoj mogućnosti treba doskočiti."

"Što ste do sada napravili na promidžbenom planu?" "Vrlo malo. Mi smo dobro uhodana tvrtka."

"Ne smijete se samo na to oslanjati, gospodine Georgi." "Upravo sam to htio reći."

"Pokušajmo s druge strane. Sto se može reći o 'Naturami'?"

"Naša je igračka ekološki besprijekorna; kutovi su zaobljeni tako da se dijete ne može ozlijediti. Drvo je tako preparirano da se ne cijepa, a boje su neotrovne. Ne postoji nikakva opasnost ako dijete stavlja igračku u usta; i najmanji elementi su dovoljno veliki da ih dijete ne može progutati."

"Pa to je divno", Heike se više nije mogla suzdržavati. "To što ste ispričali dobar je materijal za zgodni novinski članak. Kako bi bilo da

za to zainteresiramo određen broj novinara?"

"Još je prerano baviti se pojedinostima", primijetio je Hanslik hladno.

Heike je shvatila. To je zapravo značilo: "Šuti! Nitko te ništa nije pitao."

Zacijelo je to shvatio i Georgi. "Pričajte dalje, Heike! Kako se ljudima iz novina može skrenuti pažnja na jednu tako profanu temu kao što su drvene igračke?"

"Tako da ih se pozove. Pozvat ćemo novinare iz čitave Njemačke ili čak iz čitave Europe kako bi razgledali tvornicu."

"Ali unutra uopće nije ugodno. Prebučno je. Većina ljudi mora raditi sa štitnicima na ušima."

"Nije u tome stvar. Novinari ne moraju ulaziti u pogone. Dat ćemo im pisane materijale. Glavna stvar je ponuditi im bogati jelovnik i puno šampanjca. Oni to, naime, očekuju. Razgledanje je, naravno, samo izgovor."

"I vi doista vjerujete, draga Heike", pitao je Georgi zabavljajući se, "da će to privući novinare?"

"Ne samo to. Besplatan let do Frankfurta, besplatno noćenje, posjet operi, možda nekoj nogometnoj utakmici sigurno bi ih privuklo. Naša agencija već je organizirala slične stvari, zar ne, Urbane?"

"Da, ali to zahtijeva ogroman posao."

"I izgleda užasno skupo", primijetio je Georgi.

"Točno, Urbane, znam da je to veliki posao. Članci moraju biti povezani s oglasima u istim novinama, inače ih 'naši' novinari neće objaviti. To zahtijeva dobru koordinaciju. Ali", okrenula se prema Georgiju, "isplati se. Koliko god velikodušno ugostimo ljude iz novina, naši će članci još uvijek biti jeftiniji od mnoštva oglasa koji bi nam u nedostatku toga bili potrebni. Osim toga su u neku ruku djelotvorniji."

"Zvuči uvjerljivo", priznao je Georgi. "Je li vaša agencija doista već provodila takvu kampanju, gospodine Hanslik?"

"Puno puta i to s uspjehom, ali kao što je rečeno ..."

"Zahtijeva puno posla", dopunio je Georgi ironično i rekao: "Dakle ja nisam toga vrijedan?"

"Ne, o ne", Hanslik je skoro mucao od zbunjenosti, "ali prije iznošenja nerazumnih ideja -jer ja još uvijek mislim kako je Heike uistinu otišla predaleko – trebali bismo se još jednom zapitati, točnije rečeno, morali bi vas upitati, gospodine Georgi, kolika je suma koju želite uložiti."

"Tristo milja."

Heike je zanijemila.

"Tristo tisuća maraka? To je doista velika cifra", rekla je dojmljena.

"Trenutačno ne trebam nove strojeve. Nije mi stalo do automatizacije. Možete me smatrati staromodnim, no meni je važnije što većem broju ljudi osigurati kruh." "To sam i mislila", bubnula je Heike. Georgi se smiješio polaskan.

"Zašto ste to mislili?" pitao je Gamer koji je već ispraznio čašu.

"Zato jer dolje jedva da ima parkiranih automobila. Puno je više bicikala. Stekla sam dojam kako tvornica zapošljava pola sela."

"Dobro ste primijetili, Heike", ljubazno ju je pohvalio Georgi. "Vaša je detektivska oštroumnost doista hvalevrijedna. U Geisenkamu zapravo nema obitelji koja ne ovisi o tvornici."

"Koliko ja shvaćam vi biste novac radije uložili u promidžbu nego dali poreznicima", zaključio je trijezno Hanslik.

Georgi je natio Gameru novo piće ne obazirući se na njegovo neuvjerljivo protivljenje.

"Hvala, hvala. Doista prokleta dobra kapljica", mrmljao je već lagano omamljeni reklamni stručnjak. "Ako dobro razumijem, dobili smo narudžbu?"

Georgi se nasmijao. "Tako brzo to ipak ne ide. Najprije želim vidjeti koncept, iako mi se Heikina ideja čini posve uvjerljivom."

"Ako želimo poboljšati predbožićnu prodaju moramo odmah početi – ako već nije prekasno", oglasio se Gamer.

"Nisam na to mislio i mislim kako bi to bilo pre naglo. Usredotočite se radije na preduskršnje vrijeme sljedeće godine."

"Slažem se", reče Hanslik, "tako nam ostaje dovoljno vremena." "Ne baš. Koncept bi morao biti gotov najkasnije do prosinca." 'Kako bi troškove još u ovoj godini mogao odbiti od poreza', pomislila je Heike ali je šutjela ne želeći biti drska.

"To je moguće napraviti", složio se Gamer pomalo milostivim tonom.

"Dat ću vam jedan od naših kataloga." Georgi je ustao, prišao stolu i pritisnuo gumb interfona. "Gospođo Bosch, donesite mi, molim vas, jedan katalog!" Ispravio se. "Ne, tri!"

Okrenuo se posjetiteljima. "S takvim katalogizima služe se naši prodavači. Naravno, uvijek nose i modele." Ponovno je sjeo.

Gospođa Bosch je ušla, podijelila kataloge uz ljubazan smiješak i brzo nestala. Bile su to brošure u boji na malo debljem papiru običnog A4 formata. Na naslovnoj stranici bilo je samo ime tvrtke.

"Nije baš posebno efektno", rekao je Hanslik.

'Kakav idiot!' pomislila je Heike. 'Georgi ih je vjerojatno sam kreirao i možda je čak jako ponosan na to.'

Nehotice je pogledala mladog tvorničara. Nije djelovao uvrijeđeno. Samo je ironični trzaj u kutu usana pokazivao kako tu primjedbu smatra nespretnom. Uhvatio je njezin pogled i namignuo.

"Nije namijenjen u promidžbene svrhe", rekao je, "već za bolje sporazumijevanje naših zastupnika i trgovaca."

"Ipak bi mogao pomoći promidžbi. Sve što proizvođača povezuje s kupcem može se iskoristiti za povoljno samopredstavljanje."

"Za to bi se morao promijeniti barem logo", objasnio je Gamer. "Naravno i format. A4 je previše običan. Katalog bi, na primjer, mogao biti kvadratnog oblika ..."

'Znala sam da će se na to svesti', pomislila je Heike.

"Kakav ima vaša agencija?" pitao je Georgi tiho. "Priznajem da me se jako dojmio, ali ako ga nudite svim vašim klijentima, uskoro će biti jednako običan kao i ovaj. Samo ne toliko praktičan."

"Ne preporučujemo ga svima", branio se Hanslik, "osim toga to je samo jedan prijedlog. Okrugli bi možda bio još efektniji – da, upravo za igračke bi okrugli oblik bio najprikladniji."

"Ali ja ne prodajem lopte", uzvratio je Georgi. "Mislim kako se sada ne bi smjeli gubiti u detaljima. Znete što želim. Pokrenite dakle vaše četiri poluge i izradite mi plan. Naravno, najprije opću skicu." Pozvao je Hanslika u stranu. "Dopustite gospođi Romer da surađuje", molio je prigušenim glasom, tako da drugi, koji su se u međuvremenu također digli, nisu mogli čuti.

"Gospođi Romer? Ah, da!" odgovorio je Hanslik koji nije odmah znao o komu tvorničar govori. "Pametno dijete, ali nažalost – ona

još nije spremna na to", rekao je Hanslik izbjegavajući otvoreni odgovor.

"U vašim očima možda nije, ali u mojima jest." "Obećajem vam da ćemo dati sve od sebe." "Nadam se."

Oprostio se od dvojice muškaraca. "Nadam se skorom viđenju", rekao je gledajući Heike i potom ih ispratio iz ureda.

Upalili su svjetlo u sobi za sastanke, spremili projektor Heike je uzela platno – i sjurili se u dvorište. Do tada nisu razmijenili ni jednu jedinu riječ.

Kada su strpali stvari u prtljažnik, Hanslik je odredio: "Philippe, sada ti sjedni otraga."

"Dobro." Gamer je preklopio suvozačevo sjedalo i smjestio se iza.

"Pokušat ću malo odrijemati."

"Sigurno ćeš uspjeti", primijetio je Hanslik zajedljivo, "jedva si držao otvorene oči još za vrijeme sastanka."

"Taj stari Armagnac bio je prokleta jak", branio se Gamer.

"Zar si morao popiti još jedan?"

"Ne svađajte se", Heike je sjela na mjesto suvozača i povukla sjedalo naprijed. "Je li tako bolje, Philippe? Možeš li ispružiti noge?"

"Dobro je."

Hanslik je upalio motor i krenuo. Napustili su tvornički krug. "Možda nisam trebala toliko pričati", rekla je Heike, no uopće nije zvučalo pokajnički.

"Bila si vrlo dobra", promrmljao je Hanslik.

"Imala sam osjećaj kako mu moramo ponuditi nešto konkretno ili se odmah spremite i otići neobavljenog posla."

"Može biti", dopustio je Hanslik. "Vjerujete li da ćemo dobiti narudžbu?"

"Otkud bi to mogli znati?" mrmrljao je Gamer pospano.

"Jedno je sigurno", izjavio je Hanslik, "prokleta je ljut na tebe." "Zato jer još nikada nisam doživio", uzvratilo je Gamer, "da neki muškarac baca stotine tisuća maraka samo da izazove divljenje neke žene."

"Ah, zbog toga to sigurno ne radi!" uzviknula je Heike. "Morao bi biti posve lud."

"On i jeste lud", tvrdio je Hanslik. "Za tobom."

"Govoriš kao da sam neka fatalna žena, a upravo sam nešto suprotno od toga i nitko to ne zna bolje od tebe."

Poslije njezine isprovocirane izjave šutke su se vozili dalje dok nisu začuli Gameraovo tiho hrkanje. Hanslik je uključio radio i prebirao po skali dok nije naletio na džez.

"Nećeš valjda dopustiti da te tip iskoristi", šaptao je Hanslik uznemirenim glasom.

"Zašto ne", uzvratila je zajedljivo, "ako je u pitanju narudžba."

"Heike, molim te, kako možeš misliti na takav način." "Pa to se podrazumijeva, zar ne?"

"Djevojka kao ti ipak se ne smije prodavati." "Jednom sam se darovala i to mi se jako ogadilo."

"Heike, oprosti mi." Nježno je položio ruku na njezino usko koljeno koje zahvaljujući prorezu nije prekrila suknja.

Energično mu je skinula ruku s koljena. "Ne trudi se! Nismo na filmu."

"Ali mislim ozbiljno. Znam da se već dugo ponašam kao najveća budala svih vremena."

'Kao običan nitkov', najradije bi rekla, no šutjela je ne želeći mu odati koliko ga mrzi.

"Moraš razumjeti, Heike. Bio sam jako prestrašen. Uopće nisam pomišljao kako bi mogla biti nevina."

'Lijepo izvrćeš stvari', mislila je. 'Izjavio si mi ljubav tek kad si odlazio a ne kad si došao. Doista misliš da sam zaboravila?' – "Besmisleno je o tome govoriti", samo je rekla.

"Ne, uopće nije tako. Krajnje je vrijeme za razgovor. Priznajem, najprije sam tražio pustolovinu – ne, zapravo nisam ništa tražio. Jednostavno se dogodilo. Takvo se što može dogoditi uvijek i svuda. U današnje se vrijeme više nitko ne brine zbog toga, ali kad sam shvatio da ...", zastao je, "bojao sam se, jako sam se bojao da ćeš postavljati zahtjeve, nametati se."

"Toga si bio pošteđen, nikada ti nisam ništa prigovorila. Sto još hoćeš?"

"Novi početak. Počnimo ponovno. Volim te, Heike. Nisam lagao kad sam to rekao, samo nisam dorastao situaciji."

"Bojao si se odgovornosti. Je li tako?"

"Da."

"A sada, pošto više nisam tako bespomoćna i naivna, želiš sve vratiti na početak, što je nemoguće."

"Heike, ja ne mislim tako. Samo umišljaš kako je nemoguće. Daj da pokušamo. Uvjerit ću te ..."

"Ne."

"Znam da sam te jednom jako razočarao i razumijem da se bojiš..."
"Ne!"

"Vjeruj mi da sada mislim posve ozbiljno, želiš li možemo se i zaručiti. Posve zvanično." "Kasnija udaja nije isključena?"

Nije primijetio njezinu ironiju. "Baš tako mislim", gorljivo ju je uvjeravao. "Kad malo bolje razmislim, izuzetno pristajemo jedno uz drugo. Imamo iste interese, isto zanimanje ..." "To smo zapravo imali i ranije", dobacila je.

"Znam da sam se ponio kao idiot. Već sam to rekao. Hoćeš mi to stalno predbacivati?" "Ne."

"Dakle, onda..."

"Molim te, Urbane, ne izvlači pogrešne zaključke. Priznajem, moglo je biti nešto od nas dvoje, – 'Samo kad bi znao koliko sam tada bila zaljubljena u tebe. Koliko si mi značio. No to nikada nećeš saznati.' – no nije išlo. Tvoj peh." "Heike, ja..."

Heike je, kao još nikada u životu, uživala u situaciji. "Jedino što mogu predložiti je: Ostanimo prijatelji."

"Pružiti ćeš mi još jednu šansu?" Heike nije odgovorila na to pitanje.

Odjednom se sa stražnjeg sjedala javio Gamer. "O čemu zapravo pričate?" pitao je.

Hanslik se do mučnine zabrinuo. "Koliko dugo si već budan?"

Heike se smijuljila u sebi; bilo joj je svejedno je li Gamer čuo ili ne.

"Već neko vrijeme", odgovorio je Gamer.

"Tada znaš o čemu smo razgovarali. Kako se moramo vraški potruditi želimo li dobiti narudžbu od 'Naturame' i to ako je tipu uopće stalo do nje."

"Misliš kako se Georgi samo pravi važan? To je teško zamisliti."

"Ništa nije nemoguće", pjevuckao je Hanslik.

"Ne, jednostavno ne vjerujem u to", odlučno je proturječila Heike.
"Čekaj i vidi! Tko zna što će se iz ovoga izleći"

Sljedećeg tjedna Heike je morala pristupiti pismenom ispitu u stručnoj školi. Iako se dobro pripremila, bilo je ipak jako naporno napisati sve ono što je učila u posljednjoj godini. U svojoj se struci bavila iscrpno i kompetentno pitanjima promidžbe. Mogla je o toj

temi još puno dulje pisati. Nastavnik joj je morao gotovo istrgnuti papir iz ruku.

Kad je napustila veliku sivu zgradu ostala je, kao i drugi, s dvije kolegice stajati na pločniku. Obje su, skoro u glas, neprekidno pričale o tomu kako im je išlo na ispitu. Zapravo, svaka je pričala o svojim problemima, ne slušajući drugu.

Heike se odvojila od njih. "Vidimo se na usmenom. Zurim."

Htjela je krenuti u smjeru postaje podzemne željeznice, kad ju je jedna od djevojaka povukla za ruku. "Tamo te netko čeka."

"Mene?"

"Tako izgleda. Na drugoj strani ulice."

Pogledala je preko kolnika i prepoznala Guša Georgija koji je, podignute ruke kako bi skrenuo pažnju na sebe, stajao oslonjen na auto.

"Doista", reče, "imaš pravo."

"Tko ti je to?"

"Poznanik." Mahnula mu je i u pogodnom trenutak potrčala preko kolnika.

"Kako je bilo?" pitao je. "Nije loše."

"Tako sam i mislio", naceri se.

"Da li se nešto dogodilo?" pitala je. "Ne. Zašto?"

"Znači li to da ste došli ovamo samo se raspitati o mom ispitu?"
"Brzo shvaćate."

"To je jako ljubazno." Bila je ganuta. "Kako ste uopće znali..." "Sami ste mi rekli. Ne sjećate se?"

"Ne, ali vam vjerujem."

Otvorio je vrata automobila. "Uđite! Odvest ću vas kući."
Nasmiješila se. "Hvala, ali ne dam se osvojiti na prepad."

Na licu mu se pojavio pretjerano pokajnički izraz. "Oh!" reagirao je poput na djelu uhvaćenog školarca.

"Popijmo radije zajedno kavu. Nedaleko odavde je slastičarnica u kojoj služe izvrsni espresso."

"Slažem se." Zatvorio je vrata automobila i primio ju za ruku. "Stali ste na zabranjeno mjesto", upozorila gaje.

"Riskirat ću. Neće me valjda odmah uloviti."

Heike se, nenašminkana, u jeansu, tenisi čama i staroj vjetrovci, osjećala nekako razoružana. To što je i on bio izrazito ležerno

obučen, u samtaste hlače i izlizanu kožnu jaknu, donekle je olakšavalo stvar. Nisu se razlikovali od mladih ljudi koji su se nalazili u slastičarnici.

Kad su ušli, samo je jedan mali okrugli stol bio slobodan. Kava je bila brzo poslužena. Gus je platio i ponudio ju cigaretom iz malo nagnječenog papirnato pakiranja, a ne kao prošli puta iz platinaste tabakere. I sam je zapalio.

"Želio bih proslaviti s vama, Heike", rekao je odlučno. "Za to još nema povoda."

"Mislim da ima. Dotjerat ćemo se i zajedno negdje izaći."

Mirisala je kavu. "Sa zadovoljstvom. U svako doba, osim večeras. Već sam se ranije dogovorila za uvečer."

Njegovo je razočaranje bilo tako očito da se morala nasmijati. Tješeći ga blago mu je dodirnula ruku. Odmah je iskoristio priliku da joj uzvрати čvrstim stiskom.

"Ne uzimajte to tako tragično, Gus", rekla je, nazivajući ga prvi puta imenom, što joj nije izgledalo nimalo neobično. "Želite li, bit će za nas još puno prilika."

"Tako sam se veselio. Već sam i stol rezervirao. U 'Emoovom bistom'. Zar ne možete otkazati vaš dogovor."

"Mogla bih", ustala je, "barem pokušati." Zamolila je blagajnicu za žeton, ubacila ga u telefon koji se nalazio na pultu desno pokraj prozora i okrenula Hanslikov broj u agenciji.

Nitko se nije javljao.

Spustila je slušalicu, uzela žeton i ponovno ubacila. Ovaj je put pokušala dobiti Heidi Muller. Tajnica se odmah javila. Naravno htjela je najprije dobiti izvješće o ispitu, što joj je Heike sažeto i dala a zatim se raspitala o Hansliku.

"Gamer i Hanslik su od ranog poslijepodneva vani. Neki sastanak s tvrtkom 'Bender Elektronik'. Znaš kako se to može razvući."

"To znači da više neće doći u ured?"

"Vjerojatno ne."

"Hvala, Heidi." Heike je već htjela spustiti slušalicu.

"Čekaj, Heike!" reče brzo Heidi Muller. "Sigurno imaš naporne dane iza sebe. Uistinu te jako trebam, no svježiu i odmornu, zato ako želiš uzmi sutra slobodan dan."

"Hvala, Heidi. Doista si jako ljubazna."

"Trebam li nešto poručiti Hansliku ako ne dođeš?" "Hvala, Heidi. Sve je u redu."

"Nisam uspjela", rekla je kad se vratila za stol, "Hanslik i Gamer su na nekom sastanku." Ponovno je sjela.

"Htjeli ste se s njima sastati?" pitao je Gus Georgi visoko podignutih obrva. "Samo s Hanslikom." "Volite li ga?"

Pogledala ga je. "Oh, ne!"

"To je dobro. Ne želim se gurati u vaš život." Heike se nasmijala.

"Što je tu tako smiješno?" pitao je razdražljivo.

"To kako se ne želite miješati, a baš to radite od početka."

"Tako? Doista? Toga uopće nisam bio svjestan. Hoće li Hanslik doći po vas?"

Uozbiljila se, jer se sjetila koliko je imala muke odgovoriti Hanslika od toga. "Ne. Sastat ćemo se u predvorju 'Frankfurter Hofa'. U osam sati."

"Vrlo dobro. Onda idem i ja." Ponovno ju je uhvatio za ruku. "Ako vam ne smeta?"

"Zašto bi mi smetalo?" Heike se bojala ove večeri. Znala je da će to biti ples na žici. Ne smije Urbanu Hansliku pokazati koliko duboko je povrijeđena i koliko ga jako mrzi. S druge je strane morala u zametku ugušiti svaki njegov pokušaj približavanja jer je to bilo posljednje što je željela. Zato je sve učinila ne bi li izbjegla taj potpuno suvišni susret, ali on je bio uporan. Večeras bi Gus Georgi mogao biti od velike pomoći. "Naprotiv", priznala je, "jako se veselim."

"Fino," još uvijek ju je držao za ruku, "smijem li vas sada odvesti kući?" Kad se trgnula dodao je, naglašavajući svaku pojedinu riječ: "Samo do ulaznih vrata?"

"Ne. Radije me odvezite negdje u središte grada, moram još ići frizeru." Uvečer, kada je Heike ušla u predvorje hotela, Urban Hanslik je već bio tu. Trudio se da izgleda kako čita novine no preko ruba stranice pažljivo je gledao ulazna vrata. Ustao je i odložio novine, uzeo svoj svijetli mantil i pošao joj u susret, vrlo šik u jednom od svojih strukiranih odijela, oštih crta suncem opaljenog lica te uredne i njegovane plave kose. Samouvjereno ju je htio zagrliti, no uspjela se izmaknuti.

Nije pokazao razočaranje. "Lijepo izgledaš."

Slatko se nasmiješila. "Upravo sam to htjela tebi reći."

Njegov izraz lica odavao je kako nije točno znao treba li to shvatiti kao kompliment ili uvredu; maknuo je s čela neposlušni pramen. "Dakle idemo." Navukao je mantil i pokazao prema vratima.

Nije se pomaknula s mjesta. "Ne još." "Što se događa?" upitao je nestrpljivo. "Moramo pričekati gospodina Georgija."

Bio je toliko iznenađen da se na trenutak posve izgubio. "Što?"

"Dobro si čuo. Georgi će s poći s nama." "Nisi to mogla spriječiti?"

"Ne!" Izazovno je dodala: "A zašto i bih?"

"Jer dobro znaš kako želim biti sam s tobom. Moramo napokon o svemu razgovarati."

"Samo si umišljaš, Urbane. Nema ništa što bismo još mogli reći jedno drugom."

"Shvati konačno..."

Heike ga je prekinula. "On je već tu."

Gus nije došao sam; pridržavao je vrata mladoj dami u krznenom kaputu. Heike se ljutila zbog osjećaja razočaranja koji ju je preplavio kada je spazila da nije sam. Prišli su im.

Pozdravljanje nije moglo biti srdačnije. Heike se u potpunosti kontrolirala, a Urban Hanslik se nije usudio pokazati ni najmanje nezadovoljstvo pred mogućim klijentom. Mlada žena u krznu predstavljena je kao Isabella Mertens, studentica povijesti umjetnosti. Bila je upravo tip zbog kojeg je Heike uvijek imala osjećaj manje vrijednosti – duge crne kose, velikih smeđih očiju, finog nosića i punih nasmijanih usana. Izgledala je onako kako Heike nikada ne bi mogla unatoč svih trikova: savršena ljepota. Heike je odmah odlučila ne nadmetati se s nekim koga ionako ne možeš poraziti. Umjesto toga, pokazala je iskreno divljenje prema tom krasnom primjerku prirode.

Kada su nešto kasnije na garderobi 'Emoovog bistroa' skinuli kapute – Georgi je inzistirao na prihvaćanju njegove rezervacije jer se bistro nalazio samo nekoliko koraka dalje – pokazalo se da je Izabella Martens imala i prekrasan stas. Duboki dekolte u potpunosti je isticao njenu velika obla prsa.

Heike je htjela za večeru s Hanslikom obući svoju nabranu haljinu za primanja koja bi ga se sigurno dojmila, no nakon što se pojavio Gus Georgi, odlučila se radije za jednu od svojih suknji s

prorezom i uz nju svijetlokrem svilenu bluzu s Bethkeovim gumbima za manšete te jako široki crveni kožni remen oko uskog struka. Još uvijek se, unatoč novim okolnostima, osjećala dobro odjevenom. Ustvrdila je kako Gus Georgi u svom ležernom tamnosivom flannelskom odijelu s kukuruzno žutom kravatom djeluje elegantnije od Hanslika.

Bio je dobro poznat u tom prvoklasnom lokalnu, gdje se mjesto moralo rezervirati nekoliko tjedana ranije. Osoblje ga je zvalo po imenu. Heike je shvatila kako ju je ovdje izveo da biju zadivio i to joj je izmamilo blagi smiješak. Upravo istom cilju služila je i prelijepa Isabella koja se u kasnijem razgovoru pokazala vrlo površnom ili se možda samo takvom prikazivala da ne bi pomislili kako će ona sve još više zakomplicirati. Izgledalo je kako je vrlo bliska s Gušom Georgijem, ali je istodobno pokušavala dobiti Urbanovu naklonost. Svaku je njegovu primjedbu primala s oduševljenjem, dobacivala mu blistave poglede i kao slučajno dodirivala ruku.

Heike se zabavljala.

Sam lokal s debelim sagovima, prigušenim svjetlima, tihom poslugom i kristalnim čašama, nije ju se dojmio onoliko koliko je Georgi očekivao. Jednom je već bila tu, zajedno s ocem, na poziv njegovog izdavača. Gerhard Romer, koji je rado demonstrirao spartanski način života, nipošto nije bio nesklon profinjenim životnim užicima.

Georgi je najprije naručio šampanjac – šampanjac s godištem, a potom se s Hanslikom savjetovao oko izbora vina – doduše samo reda radi, jer je bilo jasno kako se ne da odgovoriti od onog što sam najviše voli. Raspoloženje je brzo postalo vedro i neusiljeno. Jelo je bilo odlično i razgovor je tekao opušteno.

Nakon kave dvojica su se muškaraca ispričala.

"Baš sam se i ja htjela povući da popravim šminku", rekla je Isabella obraćajući se Heiki, "no ne bi lijepo izgledalo ako vas ostavim samu."

"Ma ne obazirite se uopće na mene." Heike je relativno malo popila i osjećala se dobro.

Izabella je provjerala makeup uz pomoć malog zrcala i bez ustručavanja stavila raž na usne. "Zašto me zapravo ne pitate u kakvim sam odnosima s Gušom?"

"Mislim da me se to ne tiče."

"Vi ste poštovanja vrijedna osoba." "Što vas je navelo na tu pomisao?" "Tako ste sigurni u sebe."

Heike se nasmijala. "Doista imate takav dojam? Kako zapravo izgled može varati. Pokraj ljepotice poput vas osjećam se malom i ružnom."

"Ali molim vas! Trebate se samo pogledati u zrcalo." "Ne sviđam se sama sebi, a očito ni dragima."

Heike se ulovila kako otvorenih usta bulji u svoju sugovornicu te ih je brzo zatvorila.

"Znate li koliko mi je godina?" nastavila je Isabella. "Već dvadeset i četiri, i još se nije pojavio nijedan muškarac koji bi me oženio."

"Nije u tome stvar."

"Za mene jest, a i za moju obitelj. Majka mi već postavlja zabrinuta pitanja."

"Pa to je ludo!"

"Samo kad biste znali koliko već dugo progonim Guša Georgija. No on je pravi talentu izmotavanju ..."

Isabellino ispovijedanje polako je postalo mučno. "Ne biste mi trebali toliko pričati o sebi", upozorila ju je Heike, "jedva se poznajemo. Poslije će vam biti žao."

"Neće. Zašto bi mi bilo žao? Baš zato što se vjerojatno više nećemo vidjeti mogu biti posve iskrena prema vama."

Heike je pokušala ustrajati. "Radije ne. Vi ste jako dragi, ali postavljate si pogrešne ciljeve. Kad već studirate, trebali biste pokušati što prije završiti studij ..."

Isabella ju je prekinula. "I što bi imala od toga? S puno sreće i veza uloviti mjesto u nekom prašnjavom muzeju?"

'Ako tako mislite, izabrali ste pogrešan studij', skoro je rekla Heike, ali je shvatila kako nema pravo pred Isabellom izigravatiiskusnu ženu. "Gus Georgi i Urban Hanslik su se već trebali vratiti", rekla je nemirno gledajući u smjeru u kojem su nestali. "Vjerojatno smišljaju tko će kasnije s kime u krevet."

Heike se okrenula prema njoj. "Doista biste pristali da tako raspolažu s vama?"

Isabella je pokušala smiješkom prikriti nelagodu. "Naravno ne. To je trebala biti šala."

"To me tješi."

"Zašto zapravo ne pitate ono što vas čitavo vrijeme muči?" "Ne bih znala..."

"Ah, ne budite tako himbeni! Sigurno vas zanima u kakvom smo odnosu Gus i ja."

Heike je šutjela. Isabella je naravno bila u pravu, ali ona to nije željela priznati.

"Bože moj, tvrdoglavi ste skoro poput njega, ali samo da znate: ne spavamo zajedno."

Heike se iznenadila koliko joj je nakon te spoznaje laknulo.

Isabella se nasmijala. "Trebali biste vidjeti svoje lice. Upravo ste procvjetali poput ruže."

Urban Hanslik se vratio za stol. "Georgi hoće s nama ići u neki disko klub", izjavio je ne sjedajući, "ali to naravno ne dolazi u obzir. Heike, zahvalit ćeš se na lijepoj večeri i ja ću te odvesti kući."

"Zašto?"

"Jer ti ja tako kažem. Imala si naporan dan a sutra opet moraš rano ustati?"

"Varaš se, Urbane", uzvratila je Heike hladno. "Heidi Muller mi je dala sloboda dan."

"S kojim pravom, ako smijem pitati?" "Praktikantica sam kod nje, zar ne?"

"Ja mislim drukčije, ali ako je već tako trebala bi iskoristiti priliku i dobro se naspavati."

Heike je skočila. "Što ti pada na pamet? Sto se to tebe zapravo tiče? Kako si dopuštaš miješati se u moj privatni život?"

Isabella je također ustala: uzela je Heike za ruku. "Ispričajte nas malo, gospodine Hanslik", bila je odrješita, "naći ćemo se kod garderobe."

Heike je shvatila koliko je taj prijedlog razuman pa je uzela torbicu i otišla zajedno s Isabellom.

Kasnije, dok su pred ogledalom provjeravale šminku Isabella je ne gledajući je rekla: "Taj Hanslik izgleda ima starije pravo na vas, zar ne?"

"Apsolutno ne!"

"Ali u svakom slučaju to umišlja. Prilično se razbjesnio." "Zao mi je što sam se dala isprovocirati."

"Ne treba vam biti žao. Mislim da je bilo zabavno što ste pokazali malo temperamenta."

Kad su došle do garderobe, muškarci su već uzeli kapute. Gus Georgi je pomogao Heike obući mantil, a Hanslik lijepoj Isabelli krzno. Više uopće nije bilo spomena o odlasku kući. Otišli su u diskoteku, kao da je sve u najboljem redu. Georgi je uspio u svojoj nakani a Hanslik se nije usudio pobuniti. No u sukobu njih dvojice – koji se kad-tad morao zbiti – Hanslik je izgubio nešto šarma i dobre volje.

Gus Georgi je, naprotiv, bio u najboljoj formi. Plesao je kao divlji pri raznobojnom svjetlu i izgledalo kao da uživa u upravo paklenoj buci heavy-metala. Heike se, povodeći se za njim, također naplesala do mile volje.

Jednom prilikom kad su se vratili za stol Hanslik ju je pokušao pozvati na ples.

"Nažalost ne mogu", odgovorila je, "moram se odmoriti." "Onda je najbolje date odmah odvezem kući."

"Ali ne", umiješao se Georgi, "ne možete mi sada oteti partnericu." Isabella je ustala. "Svega mi je dosta."

"Šteta!" reče Georgi ljubazno. Zatim se obratio Hansliku: "Vi ćete onda izvesti gospođicu Mertens i smjestiti ju u taksu?" Ustao je i poljubio Isabellu u obraz. "Vidimo se uskoro, djevojčice!"

"Kako si samo bezobrazan", rekla je smiješeći se.

Ovaj je kratki razgovor voden vičući jer je bilo skoro nemoguće sporazumjeti se u toj buci.

Georgi je ponudio Heike cigaretu; odbila je, nakon čega se on poslužio sam. Ispraznila je čašu soka od naranče. U disku je Georgi za sve naručio samo bezalkoholna a ipak užasno skupa pića.

Kad je popušio cigaretu bacio je pogled na sat. "Mislim da možemo. Zrak je čist."

"Što?" vikala je.

"Oslobodili smo ih se", rekao je povišenim glasom. "Idemo." Shvatila je kako je scenu s diskom priredio samo da se riješi Urbana Hanslika. 'Kakav lukav momak', mislila je pomalo mu se diveći.

Tek kad joj je pomagao obući mantil upitala je: "Kamo idemo?" "Kmeni."

Htjela je protestirati jer nije voljela da netko s njom upravlja. On je to osjetio te dodao molećivim tonom: "Ako se slažeš?"

Kratko je razmišljala. Sada reći ne bilo bi glupo. Još nikada se nitko oko nje nije toliko trudio kao Gus Georgi. Nije ga voljela, no nije ga htjela ni izgubiti. "Da," rekla je odlučnim glasom, "slažem se."

Vani, na ulici velegrada, gdje je bilo živo gotovo kao danju, uzeo ju je za ruku. "Nije daleko. Idemo pješice. Jesi li već umorna?"

"Ne, nisam uopće. Prije bi se reklo da sam dobro raspoložena." "Tako treba."

Njegov je stisak bio čvrst, no to joj nije bilo neugodno. Davao joj je osjećaj sigurnosti.

Iz njegovog kompjutorskog dosjea znala je da ima stan u Mainskoj ulici. Do tamo su morali proći kroz kolodvorsku četvrt, pokraj neuglednih lokala i sumnjivih osoba. Nikada se ne bi sama usudila proći ovuda, ali s njime se osjećala potpuno sigurnom. Znala je da bi se on i u slučaju neke tučnjave, ne trepnuvši okom, hrabro ponio. Zračio je velikom snagom.

Tek kad su se dizalom vozili na sedmi kat zagrlio ju je i poljubio. Iznenadila se s koliko je strasti odgovorila na njegov poljubac.

Apartman ju je također iznenadio. Nije sličio njegovom uredu u Geisenkamu. Dnevna je soba bila prostrana, što je još više naglašavalo vrlo malo modernog i elegantnog namještaja. Tu je bio i otvoreni kamin u kojem su drva bila složena u malu piramidu.

"Hoćemo li zapaliti vatru?" pitala je nestrpljivo. "Neki drugi put."

"Nema vremena za romantiku?"

"Ne. Ni za vatru, ni za svijeće, ni za glazbu." Otvorio je vrata spavaće sobe kojom je gospodario preširoki i već pripremljeni krevet. "Tamo je kupaonica", rekao je, "molim te, požuri se."

U kupaonici su bila dva umivaonika, što je ukazivalo na to da je svoj frankfurtski stan koristio još dok mu je žena bila živa. Unatoč njegovoj nestrpljivosti brižljivo je skinula raž i šminku s očiju prije nego se skinula.

Kada se vratila u spavaću sobu, on je već ležao u krevetu. Odgrnuo je pokrivač i ona je vidjela da je gol, vitak, mišićav i pun požude. Malo se uplašila, no znala je da više ne može natrag. Uvukla se u krevet i priljubila uz njega.

Najednom je izgledalo da mu se više ne žuri. Ljubio ju je i milovao po cijelom tijelu i ona je uživala i uzvraćala na njegove nježnosti, kao što je to radila i s Danielom, ali je na neki način ipak bilo drukčije, jer Gus nije imao u sebi ništa dječaćkoga već je bio pravi muškarac.

Kada je konačno prodro u nju zatvorila je oči i doživjela to kao nešto jako lijepo, ali ipak nije mogla dijeliti njegovu strast.

"Ti me ne voliš", rekao je ispružen pokraj nje.

"Ne", priznala je iskreno, "mislim kako uopće ne mogu stvarno voljeti."

"Zašto si onda pristala?" "Jer sam to htjela." "Zbog Hanslika?"

"Ne", rekla je spontano, ali je ipak dodala: "I zbog njega." "Zaveo te je, zar ne?"

Malo se uspravila. "Kako znaš?" "Rekao mi je."

"Kakva niskost!"

"Ne uzbuđuj se. Priznao je da si bila nevina." "O tomu se ne priča."

"Imaš pravo, no nije te htio izgubiti i pokušavao mi je objasniti kako ima više prava na tebe od mene."

"Mrzim ga."

Nasmijao se. "I to je nešto." Položila je glavu na njegova prsa.

"Jesi li to napravila iz zahvalnosti?" ispitivao je. "Zahvalnosti – za što?"

"Pa znatno sam ti podigao ugled u agenciji."

"Da, ali to je sitnica koje se može pokazati bumerangom ako nam ne daš narudžbu."

"I ti to pokušavaš spriječiti?"

"Ne", rekla je začuđeno, "na to uopće nisam pomislila." "Zašto onda? Ni seksa baš nisi željna."

"Jer si neobičan", pomrmljala je. Potom je sklopila oči i prije nego je bilo što rekao, zaspala.

Kad se probudila odmah je bila svjesna kako se nalazi u tuđem krevetu. Ispružila je ruku pokušavajući napipati muškarca pokraj sebe, ali krevet je bio prazan.

"Gus!" viknula je i još jednom glasnije: "Gus!!!"

Nije se oglasio. Spavaća soba bila je mračna i samo je kroz odškrinuta vrata kupaonice dopirala traka svjetla. Ustala je i bosa pošla u kupaonicu koja je očito nedavno bila korištena. Na

jednoj čaši za pranje zubiju bio je naslonjen bijeli list papira prekriven velikim crnim slovima.

Uzela je i čitala: "Morao nažalost u tvrtku. Ostani koliko želiš. Služba čišćenja dolazi oko dva. Javit ću se uskoro. S ljubavlju, Gus."

Najprije je zgužvala ceduljicu, zatim ju je ponovno izravnala, brižljivo presavila i stavila u torbicu. Možda joj postane draga uspomena. Zijeajući promatrala se u zrcalu. Bistre sive oči bile su joj lagano zamućene, no sve u svemu nije izgledala loše. Oprala je zube – četkicom Guša Georgija – i na brzinu se istuširala. Rado bi se i okupala, no odustala je. Brzo se obukla, jer se gola osjećala nezaštićenom. Njezina je odjeća malo mirisala na dim, bluza više nije bila posve čista no za nuždu mogla se obući. Navukla je suknju. Široki remen htjela je spremiti u torbicu, no kako tamo nije stao morala se opasati njime.

Potom je razgledala stan. U kuhinji je našla zobene pahuljice i mlijeko pa je na brzinu doručkovala. Sat na pećnici pokazivao je tek nekoliko minuta iza devet sati; manje nego što je mislila. Ipak se odlučila pojaviti u agenciji.

Heidi Muller se razveselila njezinom dolasku.

Urban Hanslikju je pogledao i namrštiio se. "Nisi uopće smatrala nužnim presvući se?"

"Ne", odgovorila je uz slatki smiješak, "posao mi je važniji." Na to je srdito otišao.

Istog je dana Verena Kramer priopćila kako je konačno utvrđen datum vjenčanja; šesnaestog prosinca udati će se za dr. Giinthera Enverdinga, pravnog savjetnika za pitanja patenata. Poslije vjenčanja namjeravala je uzeti dopust do kraja mjeseca i otići na bračno putovanje.

Vijest doduše nije odjeknula poput bombe, no ipak je izazvala dosta uzbuđenja. Heike je trebala prikupiti novac za dar. Sama je stavila pedeset maraka u košaricu s kojom je išla od odjela do odjela.

To je za njezine prilike posve lijepa suma, ali je bila svjesna koliko joj je Verena Kramer pomogla. Iako je pedeseticu stalno stavljala na vrh, ostali su namještenici davali minimalne priloge. Heidi Muller je dala dvadeset maraka. Tako se ipak sve u svemu skupila prilična suma. Koliko su šefovi priložili nije znala jer joj je gore Marcella Olpen uzela košaricu. "Hvala, Heike, ja ću dalje."

Kada se vratila u svoju sobu, Heidi Muller je držala slušalicu u ruci. "Upravo dolazi", rekla je u slušalicu i okrenula se prema Heike: "Za tebe." Pružila joj je slušalicu. "Gospodin Georgi", prošaptala je.

"Halo, Gus. Kako si znao ...?"

Nasmijao se. "Moraš priznati kako te već prilično dobro poznajem. Mogao sam se kladiti da ćeš još danas otići u agenciju."

"Dobar pogodak." "Dobra kombinacija." "Bravo."

"Kako si?" "Izvršno."

Heike se nije osjećala slobodnom jer tajnica nije ni skrivala da sluša razgovor.

"Nažalost idućih se dana ne možemo vidjeti", izjavio je Gus Georgi.

'Nema veze', skoro je rekla, no to sigurno ne bi bila ispravna reakcija. Reći: 'Oh, kakva šteta!' činilo joj se također pogrešnim. Šutjela je.

"Radi se o poslu," tvrdio je, "moram u nove savezne pokrajine." "Puno uspjeha, Gus."

"Budi dobra dok me nema."

"Uvijek jesam."

"I pobrini se za koncept, znaš već." "To mi je najvažnije."

"Javit ću se čim se vratim, a možda te, ako ću moći, nazovem s puta."

"Nažalost, doma nemam telefon."

"Znam. Moramo to promijeniti." "Odmah ili još prije?"

Dobro je shvatio što je mislila. "To je, naravno, tvoja stvar." 'Dobro je što to uviđaš', pomislila je i rekla: "Razgovarat ćemo o tome, može?"

"Slažem se. Dakle, budi dobra."

"Hoću." Poslala mu je poljubac prije nego je spustila slušalicu. "Jako lijepo si ga obradila", odmah se oglasila tajnica.

"Može se gledati i obrnuto."

"Doista, pa je li?" pitala je suzdržljivo Heidi Muller. "Vjerovala ili ne, tako je."

"Pa nadajmo se kako će iz toga ispasti lijepa narudžba za 'p. & c.'"

"Moj odnos s Gušom Georgijem neme veze s agencijom. To je posve privatna stvar."

Unatoč toj tvrdnji koju nitko nije pobijao – Heidi Muller se nije željela prepirati – Heike se svim snagama bacila na promidžbenu kampanju

za Georgijevu 'Naturamu'. To nije bilo čudno jer je prvi put smjela surađivati u jednoj takvoj akciji. Sudjelovala je u raspravama o novom logotipu i sama davala ideje za plakate. Kada je skica bila gotova prikazivala je dvoje djece, od kojih je jedno bilo mala beba a drugo već školske dobi, kako se oboje, primjereno uzrastu, igraju s elementima za gradnju. Boljim promatranjem mogla se prepoznati lokomotiva i Noina arka. Izradu plana, kada, kako i uz koje troškove, Heike je prepustila iskusnijim glavama, no sve je upijala, računala i razmišljala o tome. Kasnije, znala je, morat će svladati i te stvari.

Konačno je koncept bio gotov.

Marcella Olpen je pozvala Heike k sebi. "Dobro ste surađivali", pohvalila ju je.

"Bilo mi je zadovoljstvo."

"Lijepo. To je pretpostavka za uspjeh u poslu." Oklijevala je.

Heike je čekala što će dalje dogoditi. Potajno se nadala kako će joj biti ponuđen prelazak u promidžu, no tu se razočarala.

"Usudili biste se sami prezentirati ovu akciju?"

Heike je razmišljala.

"Znate", nastavila je Marcella Olpen, "da gospođa Kramer nije trenutačno posve predana poslu. Osim toga klijenta bi sigurno veselilo kada bi to vi napravili. Za vas bi to bila velika prilika."

"Da", rekla je, "jako rado bih to učinila, ali mislim kako baš u ovom slučaju, to ne bih smjela."

"Hoćete mi to, molim, objasniti."

"Osjećala bih se kao da prodajem sebe, a ne koncept." "U našem se poslu ne smije biti preosjetljiv."

"Ne smije se nikada i nigdje, što ja i nisam, samo bi mi bilo draže, baš u ovom slučaju, ostati u pozadini. Predobro poznajem gospodina Georgija – ne bismo trebali biti neukusni."

"Neukusni?"

"Upravo to. Svatko zna da je zainteresiran za mene. Mogao bi postati sumnjičav i pretpostaviti kako sam ja mamac."

"Postali ste jako umišljeni, draga moja Heike." "Nisam, samo znam koliko vrijedim."

"Pa dobro, iako mi vaši razlozi nisu posve jasni, ja ću preuzeti prezentaciju."

"Hvala, gospođo Olpen."

Prezentacija se održala krajem mjeseca u konferencijskoj sobi pod staklenom kupolom. Do tada Heike nije vidjela Guša Georgija i on ju je samo površno pozdravio kao i sve druge. Bili su nazočni samo stručnjaci koji su se bavili konceptom i Marcella Olpen koja ga je predstavljala. Prije nego su prešli na podatke i brojeve veliku su sobu posve zamračili kako bi mogli prikazati dijapozitive. Kako se klijent ne bi zbunio prikazivan mu je dio po dio. Vladala je potpuna tišina, ne računajući tiho zujanje aparata i prodorni glas Marcelle Olpen.

Heike se divila njezinom izlaganju; shvatila je kako mora još puno učiti ne bi li uspjela tako predstaviti neku zamisao. Prošlo je dobrih pola sata dok Marcella Olpen nije završila.

"Trenutak još!" uzviknuo je Gus Georgi a Heike je njegovo javljanje doživjela kao olakšanje. "Novi logo mi se baš ne sviđa."

"Ne?" reče Marcella Olpen mirno. "Pokazat ću vam onda drugi."

Drugi je logo bio manje progresivan, harmoničnih linija. Heike se svojedobno zalagala za njega što nije bilo prihvaćeno.

"To je već puno bolje", izjavio je Gus Georgi. "no dopustite mi, molim, da pogledam i druge skice." Marcella Olpen mu je pokazala. "Ne", odlučio je, "drugi je ipak najbolji."

"I ja mislim da je dobar", usudila se reći Heike.

"A kako je s plakatima? S oglasima?" pitala je Marcella Olpen. "Kupljeno tako kako je. Ne kanim se time opterećivati." Smijeh je bio znak za opće olakšanje.

Zatim su dignute rolete i sobu je preplavilo svjetlo sivog kasno jesenjeg dana. Gus Georgi je zavjerenički namignuo Heike preko stola.

Marcella Olpen je nastavila izlaganje i objašnjavala kako, kada i gdje bi išao pojedini promidžbeni materijal. Heike je predlagala da se oglasi ciljano vežu s člancima u magazinima, što je ponovno naišlo na odobravanje mladog tvorničara. Inače ništa nije bezuvjetno prihvaćao nego je iznosio vlastite zamisli koje su odgovarale njegovom iskustvu u prodaji. To je dovelo do žive rasprave s Urbanom Hanslikom koja nije protekla bez iskrica.

Heike se pognula i slušala s velikim zanimanjem. No pogled Marcelle Olpen govorio joj je jasnije od riječi kako je vrijeme da nestane. Iako sa žaljenjem odmah je poslušala.

Heidi Muller je nestrpljivo pitala: "Kako je proteklo?" Heike je sva gorila. "Dobro, mislim."

"Pa onda, srdačne čestitke."

Prije isteka radnog vremena na pragu se pojavio Gus Georgi. "Pozdravljam vas, moje dame!" viknuo je veselo te se obratio Heidi Muller: "Mislim da se nećete ljutiti ako vam sada odvedem vašu mladu suradnicu", a videći tajničino oklijevanje dodao, "ili možda moram vani čekati? Ja sam vaš najmlađi klijent."

Heike je skočila. "Potpisao si ugovor?" "Pa jasno, a što si ti mislila?"

"Mogla bih te zbog toga zagrliti."

"Ništa ti ne stoji na putu." Ispružio je ruke. Potrčala mu je u zagrljaj i on ju je uhvatio, privukao jako k sebi i strasno poljubio. Koljena su joj počela klecati. Na trenje zaboravila gdje su i da ih tajnica promatra. Kad ju je pustio, posrtala je.

Sa smiješkom je uživao u njezinoj smetenosti. "Idemo k tebi", rekao je.

"Zar se ja više ništa ne pitam", protestirala je.

"Moraš se presvući. Idemo na prijam, kod američkog konzula." "Uopće ga ne poznajem."

"Nije važno, ideš sa mnom." Krenuli su. Na cesti je bila prilična gužva.

Heike se naslonila i razmišljala. Srećom, očistila je i pospremila stan. Je li to bilo slučajno? Ili je računala s time da će on doći? Nije mogla pronaći odgovor.

Najednom joj je postalo jasno kako ga nipošto ne želi odvesti u svoj stan. Rane koje joj je Urban Hanslik zadao nisu još zarasle, a možda nikada i neće. Bojala se kako bi ju opet bolno pogodilo ako bi u svom stanu s nekim vodila ljubav.

"Ne, ne želim", izjavila je energično. Dobacio joj je brz pogled.

"Što ne želiš? U svoj stan?"

"Da."

Neko je vrijeme šutio a ona je razmišljala sluti li što se u njoj događa.

"Onda ne idemo", progovori je napokon. "Možda čak imam i bolju ideju. Otići ćemo na piknik."

"Pri ovakvom vremenu?"

"Ne na otvoreno, draga, već ispred mogeg kamina. Upalit ćemo vatru, zapaliti svijeće i zaboraviti sivi dan. Samo mi ne reci kako se još bijeli dan. Jednostavno ćemo navući zavjese. Hoćeš li?"

Njezine lijepe sive oči su zablistale.

"O da, Gus."

Kada su u ranu večer stigli u Generalni konzulat, Heike je blistala poput mladenke na vjenčanju. Ljubavni sat pred kaminom nije mogao biti romantičniji. Prekrasan je osjećaj biti toliko željen. Možda je ona Gušu Georgiju bila sam igračka nije se mogla osloboditi te sumnje – no ako je i bila, očito je bila vrlo dragocjena igračka.

Obukla je plavu nabranu svečanu haljinu i osjećala se poput prave ljepotice. Više se nije plašila povesti ga u svoj stan. Promatrao ju je dok se oblačila. Oprezno je predložio daju pričeka u autu, no laknulo mu je kada ga je zamolila da pode s njom.

Sada je uživala u njegovom društvu. Izgledalo je da poznaje čitav svijet i da je kod sviju omiljen. Heike je dočekivana ljubazno i nije ju povrijedilo što je kod žena često osjećala zavist i prikrivenu ljubomoru. Muškarci su bili dojmljeni uspjehom Guša Georgija.

Na vrhuncu zabave sreli su Daniela Bethkea. Bio je u bijeloj nabranj košulji i za ovakve prilike posebno dizajniranim trapericama. Izgledalo je kao da mu se kosa još više povukla s čela, no to mu je dobro pristajalo i davalo određeno dostojanstvo.

"Kako si lijepa!" spontano je rekao čim ju je spazio. Nasmiješila mu se srdačno. "Lijepo je opet te vidjeti." "Mogu li na kratko s tobom razgovarati?"

Stajala je uz Guša Georgija unutar male elegantno odjevene grupe. Propela se na prste i šapnula mu objašnjenje. Gledao je za njom dok se s Danielom povlačila iza cvjetnog aranžmana.

"Pokušao sam te uloviti u agenciji", rekao je. "Danas poslijepodne? Otišla sam malo ranije."

"Da, rečeno mi je. Heike, imam jedan mig za tebe. Jesi li čula za 'Gerhardinger AG'?"

"Vijci i spojnice?" Kimnula je.

"U teškoćama su, mislim." "Dobro si upućena."

"Trudim se." Heike je popila gutljaj iz čaše s kojom se poigravala. "Dakle pazi dobro – tvrtka će se rasprodati."

"O tome ne znam ništa."

"U tome i jeste stvar. Malo tko i zna. Trebala bi odmah kupiti akcije. Odmah. Čim prve glasine dospiju u tisak, cijena će porasti. Ne dođe li kojim slučajem do rasprodaje, još uvijek možeš akcije prodati po staroj cijeni."

"Dakle nije sigurno?"

"Spekulacija nikad nije stoposto sigurna, no rekao bih da je devedeset i devet posto. Više ne možeš zahtijevati."

"Hvala, Daniele. Razmislit ću."

"Ne razmišljaj dugo, Heike. Ako hoćeš čuti moje mišljenje: Napravi to odmah, ali nikome ni riječ o tome da sam ti dao mig.

Nikome." "Da, znam."

Napregnuto je razmišljala. Njezina se situacija promijenila. Bila je doduše još uvijek bez novca, no Gus Georgi bi joj ga dao, ako bi ga zamolila. U to je bila sigurna. Samo bi trebala natuknuti da treba zimski kaput i on bi joj ga kupio.

No to bi značilo još veću ovisnost o njemu, što nije željela. Svoju samostalnost i slobodu nipošto nije htjela izgubiti.

Još je jednom duboko udahнула i odlučila: "Dobro, Daniele, napraviti ću to."

"Vrlo dobro, sestrično. Odmah ujutro obavijesti gospodina Kaltenbacha."

"Hvala, Daniele. Hvala za sve." Lagano ga je poljubila u obraz držeći odmaknutu čašu kako ga ne bi polila vinom.

"Kako si inače", rekao je, "ili ne trebam ni pitati."

"Ne, Daniele, zacijelo se vidi na meni. No, pričaj mi o sebi."

Još su neko vrijeme razgovarali prije nego se vratila Gušu Georgiju. Iako je i dalje razgovarao s ostalima i smijao se, osjetila je kako je postao nestrpljiv.

"Oprosti Gus", molila je, "nisam mogla brže." Pogledao ju je ispitivački. "Loše vijesti?"

"O ne, uopće ne", uvjerala ga je svjesna kako njezino raspoloženje više nije kao prije. Odluka koju je donijela ipak ju je uzdrmala pa se teškom mukom ponovno opustila.

"Prilično si bliska s bratićem?"

"Može se reći. On mi je najbolji prijatelj još iz vrtića." "U međuvremenu si odrasla."

Nasmiješila mu se. "Ne još posve, Gus – još ne."

Kako bi rado bila iskrena i ispričala mu o Danielovom migu. Bila je sigurna kako se i on razumije u burzovne poslove i da bi ju mogao savjetovati. No, tako bi izdala Daniela, a to se nije smjelo dogoditi.

Sljedećeg se jutra Heike probudila prije Guša Georgija. Iako je kasno išla u krevet, spavala je nemirno. Koliko je mogla, osvježila se u kupaonici i već je bila obučena kad je on ustao. Doručkovali su zajedno i to je bio posve novi doživljaj, koji joj je izazvao rijetko zadovoljstvo.

"Radiš li to meni za ljubav?" pitala je kad su zajedno pospremali posuđe.

"Naravno", rekao je i zapalio cigaretu.

"Možeš li me sada odvesti kući?"

"Napreduješ", rekao je smiješeći se i gledajući je kroz oblake dima.

"Kako misliš?"

"Do sada sam uvijek ja morao nešto moliti." "Puki slučaj."

"Ne vjerujem. Ti si najtvrdoglavija osoba koju sam sreo."

"Što zapravo nalaziš na meni?" Bilo je to pitanje koje ju je već dugo mučilo i sada je iskoristila priliku da ga konačno postavi. Sjela je ponovno pokraj njega i pogledala ga puna očekivanja.

"Teško je reći", odgovorio je. "Ni sam ne znam. Ti si nešto posebno. Odmah sam to zamijetio kad sam te u tvoj im najlonskim krpicama otkrio na Bethkeovom primanju." "Stvarno?" pitala je začuđeno.

"Da, stvarno. I, naravno, volim te. No htio sam ti predložiti nešto drugo. Zašto se jednostavno ne preseliš k meni. U ormaru ima dovoljno mjesta za tvoje krpice, uštedila bi stanarinu a meni bi bilo ugodno znati da si tu."

Bio je to primamljiv prijedlog i ona je oklijevala s odgovorom. Stan Guša Georgija bio je puno veći i ugodniji od njezinog. Tu bi imala čak i kadu i telefon.

"Ako hoćeš", navaljivao je, "možemo odmah obaviti selidbu. Neće svijet propasti ako iznimno zakasnimo na posao."

U međuvremenu se predomisliła. "Ne, Gus, hvala. Puno hvala, ali radije ne bih."

"Možeš li mi navesti jedan jedini razlog tvog odbijanja?"

Mogla ih je navesti mnogo; kako se boji za svoju samostalnost, kako ne želi biti ovisna o njemu i ne želi se izlagati opasnosti da

poslije eventualnog kraha ostane na ulici. Umjesto toga je rekla:

"Iz gajbe puno brže mogu stići u agenciju."

"U pravu si", morao je priznati, "ali ako odvažiš za i protiv ..."
Prekinula gaje. "Razmislit ću, Gus, posve sigurno. Obećajem ti.

Mislim da bismo se sada trebali požuriti." Ustala je. "Moram se još preobući."

Ugasio je cigaretu i obukao se. "Ne bismo li mogli ostati još koji sat?"

Naslonila se na njega. "Ne, Gus, doista ne."

Snažno ju je poljubio u usta. "Još nikada nisam poznavao ženu kojoj je posao toliko važan kao tebi."

'O da', mislila je, 'kad bi samo znao kako mi se ovaj čas ide na posao.' "Takva sam kakva jesam." rekla je. "Da sam drukčija možda ti se više uopće ne bi sviđala."

U banci Heike nije morala čekati. Mladi spretni bankovni službenik odmah ju je odveo u svoj svijetli funkcionalni ured i zamolio da sjedne. Nimalo nije bio iznenađen kad ga je zamolila za kupnju dionica tvrtke 'Gerhardiner AG'.

"Koji iznos ćete uložiti, gospođo Romer? Pedeset tisuća? Ili više?"
Heike ga je povjerljivo pogledala, čvrsto stisnutih koljena.

"Kažite mi, molim vas gospodine Kaltenbachu, iskreno. Što biste vi napravili? Znam da ne smijete špekulirati, ali stavite se u moj položaj!"

"Hm, hm." Bljedunjavi mladi čovjek trljao je nos. "Neću vas naravno nagovarati, ali riskirao bih."

"Osamdeset tisuća?" "Da, dobro. U redu."

"Ne postoji li mogućnost da kod tako velikog naloga cijena naglo skoči?"

"Ne, ne. Tako brzo to ne ide. Mi ćemo naravno ići vrlo oprezno. Dionice su trenutačno jako jeftine. Komad se cijeni dvadeset pet maraka. Kupujemo po toj cijeni. Pređu li trideset još uvijek bi to mogao biti dobar posao, ali tada ćemo radi opreza stati." "Dobro. Hvala. Slažem se s time."

"Hoćete li čekati dok se okonča kupnja, što će naravno potrajati neko vrijeme?"

Heike je ustala. "Ne, gospodine Kaltenbach. Moram na posao."
"Kako mogu do vas?"

"Nazovite me, molim, u agenciju."

Dala mu je broj, potpisala potrebne papire i otišla.

Malo prije šesnaest sati preuzela je poziv gospodina Kaltenbacha; kupio je tri tisuće i dvjesto dionica tvrtke 'Gerhardinger AG'. Iako je to htjela, zavrtjelo joj se u glavi kada je čula. 'Svemogući Bože, u šta sam se to upustila?' pomislila je.

U agenciji se radilo punom parom i to ne samo za 'Naturamu' već prije svega za 'Bender Elektronik', najvažnijeg poslovnog partnera agencije. Kao i uvijek krajem godine nagomilali su se poslovi koji se moraju obaviti.

Verena Kramer se trudila što više uvesti Heike u svijet promidžbe. Sastavljala joj je pisma za novinare koja bi ih morala zainteresirati za putovanje u Frankfurt i za drvene igračke Guša Georgija dok je njoj prepustila telefoniranje.

Izgledalo je kako se Heike i tijelom i dušom predala poslu, no to zapravo nije bilo tako. Nije se ni na tren mogla osloboditi misli o kupljenim dionicama i o riziku u koji se upustila. Osjećala se poput podijeljene ličnosti.

Zatim su se u burzinom izviješću pojavile prve naznake kako je neka velika automobilska tvrtka možda zainteresirana za preuzimanje bolesne tvrtke 'Gerhardinger AG'. Heike je odahnula, no već sljedećeg dana bila je na istim mukama jer je objavljeno kako su jučerašnje vijesti o preuzimanju bile samo glasine.

Verena Kramer je dan prije vjenčanja priredila mali domjenak u konferencijskoj dvorani. Vodstvo tvrtke nije škrtarilo. Uručili su joj srebrnu garnituru za čaj – čajnik, šećernicu i posudu za mlijeko na srebrnom poslužavniku. Verena Kramer se zahvalila i sa svima pozdravila.

"Vi ste sljedećih tjedana posve prepušteni sama sebi", rekla je Heiki.

"Jasno mi je."

"Imate sklonosti za dobru stručnjakinju u promidžbi. Ono što vam nedostaje jest koncentracija."

'Kad bi samo znala zbog čega' mislila je Heike i rekla: "Pribrat ću se. Obećaj em."

"Dakle, budite dobro."

Heike je za vikend otišla u Eppelsbach, no boravak u roditeljskoj kući nije joj donio željeno smirenje.

Gus Georgi ju je nazvao pa su dugo razgovarali. Bilo joj je ugodno s njim pričati jer je imala osjećaj kako on naslućuje što se događa s njom. Bio je pun razumijevanja.

"Je li nešto ozbiljno s tim čovjekom?" pitala je Ulrike Romer oprezno.

"Ne, mama, samo zabava."

"Ne želim ti pokvariti zadovoljstvo, draga, ali, molim te, pazi na sebe. Jedna se djevojka ne bi smjela ponižavati."

"Majko! Molim te! Ne govori tako staromodno."

"Postoje moralna načela koja nikada ne zastarijevaju."

'Uopće ništa ne razumiješ', skoro je rekla Heike. No morala je priznati kako za to nije kriva samo majka. Ona je prestala kod kuće govoriti o svojim doživljajima, nadanjima i brigama. Pošto nije imala volje sada to nadoknađivati – a ni Dani el ovo ime nije smjela spomenuti – šutjela je.

Jedva je dočekala ponedjeljak. Bila je sretna što je ponovno na svojem radnom mjestu a posebno sretna što je uvečer izašla s Gušom. Sve to ipak ju nije oslobodilo napetosti. 'Još ću i poludjeti', mislila je.

"Ne smiješ posao shvaćati previše ozbiljno", opomenuo ju je Gus Georgi, "to je samo polovica života."

"Da, znam, ali trenutačno moram dati sve od sebe jer sam još na samom početku."

"Samo nemoj pretjerivati, jer se tako možeš uništiti."

U međuvremenu je saznala da Gušu Georgiju tvrtka puno znači, ali ne i sve. Seks i sport su mu značili barem isto toliko. Vodio je ljubav s njom kad god je bilo moguće, trenirao u Geisenkamu jednu omladinsku nogometnu momčad i redovito igrao tenis i golf.

Iako joj je bio jako drag i rado je bila s njim, najvažnije joj je ipak bilo njezino častohleplje i njezina nesmanjena mržnja prema Urbanu Hansliku. Nedostajala joj je potrebna ravnoteža, to je vrlo dobro

osjećala, jer se zacijelo onda ne bi tako očajnički bojala za svoj novac. Izjedala se od briga i bivala je sve mršavija i blijeda iako ju je Gus Georgi redovito snabdjevao hranom. Zatim je konačno objavljeno u novinama – Heike je već odavno prestala uzimati

odbačene novine iz koša i kupovala ujutro vlastiti primjerak: "Velika automobilska tvrtka preuzima Gerhardinger AG." Heike je vijest otkrila još prilikom listanja na kiosku. Odjurila je u prvu telefonsku govornicu i nazvala gospodina Kaltenbacha. Nije pitala kako stoje dionice već mu je dala uputu da odmah sve proda.

Mogla je plakati od olakšanja.

Popodne je napustila agenciju ranije nego obično i otišla u banku. Na sreću, nije morala dugo čekati daju Kaltenbach primi. Ponosno se smiješeći, kao da je on začetnik njezine sreće, pripočeo joj je da je pri rasprodaji dionica uspio postići cijenu od pedeset maraka po komadu. To je značilo da je nakon odbitka svih kamata i troškova zaradila 77.134,67 maraka.

"Želite li s ovim dobitkom dalje špekulirati?" pitao je Kaltenbach.

"Ne. Sigurno ne. Za to više nemam živaca". Duboko je uzdahnula. "Možda kasnije."

Jedan je dio novca koji je trebala za kupovinu prebacila na svoj žiro-račun dok je ostalo uložila u sigurne vrijednosne papire.

'Nisam baš neki veliki igrač', pomislila je.

Nije se pokajala što se usudila to napraviti. Vrijeme siromaštva bilo je iza nje.

Približavao se Božić.

Gus Georgi je želio s njom otputovati na praznike no ona nije imala vremena.

U danima između Božića i Nove godine poslovi u agenciji su obustavljeni, no Heidi Muller i Heike su trebale 'stražariti', kako je to nazvala Marcella Olpen. Heike nije bježala od toga jer joj se činilo zgodnim zajedno s tajnicom 'žariti i paliti' po agenciji. Gus ju je zbog toga zadirkivao no ipak je bez previše zanovijetanja prihvatio neizbježno. Pozvao ju je da barem blagdan provede s njim u Geisenkamu.

Heike se radovala što će moći vidjeti njegovu kuću. Otišli su dvadeset i četvrtog poslije podne.

"Ovo je prvi put da za Božić nisam s roditeljima", rekla mu je. "Na to nisam mislio. Hoće li biti tužni?"

"Ne vjerujem. Uvijek su bili dovoljni sami sebi. Ja sam samo privjesak njihovoj sreći. Vjerojatno će uživati."

"Zbilja im se može zavidjeti."

"Da, takvi su, ali se ne žalim. Kad sam bila mala priređivali su mi prekrasne blagdane." Stavila mu je ruku na koljeno. "A kako je bilo kod tebe?"

"Moji su se roditelji stalno svađali." Nježno ga je stisnula. "Siroče."

"I to zbog mene. Majka je mislila kako je otac pregrub prema meni, a on joj je predbacivao da će me razmaziti. Tužno ali istinito. Otac nije uopće imao povjerenja u mene. Nije vjerovao da ću ikada moći voditi tvrtku. Ipak, uspio sam", nasmijao se, "ali tek poslije njegove smrti. Nažalost, nije to doživio."

"A majka?"

"Odselila je kad sam se oženio. Sada živi kod svoje sestre u Kitzbuhlu."

Heike ga nikada nije pitala o braku iako ju je ta tema jako zanimala. Ni sada nije inzistirala na tome. Mislila je kako će joj sve ispričati kad dođe vrijeme za to.

Njegova kuća u Geisenkamu, na obronku preko puta tvornice, izgledala je baš onakva kakvu je očekivala, samo još puno veća.

Imala je mnoštvo soba čiji su podovi bili obloženi parketom. Očito neke nisu ni korištene, no sve su bile besprijekorno održavane i čiste. Gus je rekao kako ima domaćicu, koja je za Božić otišla k svojoj obitelji, ijednu seosku djevojku za teže poslove. Sve je djelovalo pomalo staromodno i vrlo ugodno. Najviše su joj se dopale balkonske sobe s nišama koje su odisale romantikom.

U dnevnoj se sobi nalazila oveća omorika u glinenom loncu. "Mislio sam kako će nas veseliti daju zajedno kitimo", rekao je.

"Oh, da!" potvrdila je. "Kod kuće to nikada nisam smjela. Morala sam čekati dok sve ne bude gotovo."

"Prvo ćemo se osvježiti."

Ovdje je njegova spavaća soba bila još prostranija nego u Frankfurtu. Nije imala samo veliki krevet s noćnim ormarićima i svjetiljkama s obje strane – Heike je razmišljala je liju koristio sa svojom ženom ili ju je tek kasnije tako namjestio – već i ugodnu kutnu garnituru za sjedenje sa stojećom svjetiljkom i policom za knjige. Kupaonica uz sobu bila je, što se moglo i očekivati, jako komforna. Na zagrijanim šipkama visjeli su debeli fotirski ručnici.

"Okupaj se", predložio je, "i opusti. Imamo puno, puno vremena." Otvorio je slavinu, ispitao termostat i stavio punu šaku kristalića soli

za kupanje. Potom ju je ostavio samu.

Heike se skinula, prebacila suknju, bluzu i vestu preko držača i ušla u kadu. Voda je mirisala na Božić.

Došao je samo u boksericama, pružio joj čašu serija, zapalio dvije cigarete i jednu joj stavio među usne.

"Razmazit ćeš me. Osjećam se poput kraljice od Sabe."

Sjeo je s čašom serija u ruci na rub kade pa su razgovarali dok nisu ispraznili čaše. Potom joj je uzeo već mokru cigaretu pa ju zajedno sa svojom ugasio u porculanskoj pepeljari.

"Smijem li te oprati?" upitao je.

'Nije potrebno', htjela je reći, no shvatila je kako bi mu to učinilo veliko zadovoljstvo.

Sapunao ju je od glave do pete blagim kružnim pokretima koji su budili njezinu putenost. Zatim ju je tuširao, najprije vrućom, zatim hladnom i konačno toplom vodom, iznio ju iz kade i zamotao u debeli topli ručnik. Jako se uzбудila i neizmjereno čeznula za njegovim tijelom. Vodili su ljubav na crvenim pločicama kupaonice čiju tvrdoću nije baš puno ublažavao bijeli prostirač. Bilo joj je ugodno. Čudila se strasti koja ga je nadvladala.

"Dobro", rekla je zadihana, kad je prva strast prošla, "bilo je jako dobro."

Uspravio se i pogledao ju u oči smiješeći se. "Moja mala ledena princeza."

"Nešto sam krivo napravila?" pitala je zbunjeno.

"Kako bi i mogla, kada uopće ništa ne radiš osim što sve bespogovorno prihvaćaš."

"Nije li to dovoljno?"

"Ne brini", nježno ju je poljubio. "To je tvoj način." Ustao je i pružio ruku pomažući joj ustati.

Stajali su jedno uz drugog i ona mu je poljupcima brisala kapljice znoja s prsiju. "Jako sam sretna s tobom, Gus."

"Pa to je najvažnije", rekao je tapšući je po malo obloj stražnjici.

Kasnije, pod zapaljenim svijećama s božićnog drvca, svečano obučeni, razmijenili su darove. On joj je darovao modemi ručni sat, a ona njemu svilenu, rukom oslikanu kravatu, toliko upadljivu da će ju vjerojatno nositi samo kod kuće. Nazdravili su šampanjcem, a zatim

su pili ledeno pivo uz odličnu hladnu večeru što ju je domaćica ranije pripremila.

Blagdanski su im dani prebrzo protekli. U kući je postojala sauna i soba za fitness koju su marljivo koristili te bilijarski stol u dnevnoj sobi na kojem joj je Gus pokazivao osnovna pravila igre. Bio je odličan igrač i uživala je gledajući kako igra. U stolnom tenisu već se mogla bolje mjeriti s njime jer je od malena igrala i bila brza i spretna. Katkad je čak i pobjeđivala. Ponekad su išli u šetnju; laganao je snježilo i to im je godilo. Kad su bili gladni pripravili su neko jednostavno jelo. Zaliha su imali u izobilju. Velika škrinja je bila puna smrznutih namirnica.

Namjeravali su se vratiti druge blagdanske večeri, no ipak su odlučili i posljednju blagdansku noć provesti u Geisenkamu. Tako su krenuli tek sljedećeg jutra. Gus je pričvrstio skije na auto jer je htio odmah produžiti u Švicarsku, u Sankt Moritz. Ulice su bile pokrivene tankim slojem mokrog snijega koji je štrcao ispod kotača. Još uvijek je sniježilo pa su brisači radili najvećom brzinom.

"Nisi mi još pričao o svojoj ženi", rekla je iznenada. Istog je trenutka požalila zbog tog pitanja koje ju je i samu zateklo.

Njega to izgleda nije pogodilo. "Što želiš znati?" pitao je pogleda usmjerenog na kolnik.

"Sve."

"Katharina je bila lijepa žena." "To sam i mislila", bubnula je.

"Bila je nekoliko godina starija od mene. Zato je moja majka bila protiv tog braka, noja sam ju jako volio."

Šutjela je, ne postavljajući potpitanja, i čekala.

"U početku je sve bilo divno. Bili smo mladi, bezbrižni i dobro smo se slagali. Nažalost, to nije dugo trajalo. Sigurno nije bila samo njezina krivnja ali njezino mijenjanje ponašanje jednostavno išlo na živce."

"Ponašanje?"

"Znaš kako rado idem na primanja. I ona je to voljela, ali ne da sretno prijatelje i poznanike ili možda upozna nove ljude ili pak samo zbog puke zabave. Ne, samo je željela prikazivati sebe, nastupati u velikom stilu, biti u središtu pažnje, shvaćać? Isto je bilo kad smo mi priređivali zabavu. Željela je biti obožavana i to joj je bilo bitnije od dobrobiti naših gostiju. Nikada joj nije bilo dosta slušati kako je prekrasna žena i divna domaćica."

Ponovno je napravio stanku i Heike je pomislila kako očekuje neki njezin komentar.

"Pa i to je ljudski", rekla je.

"Da, sigurno. U pravu si. Trebao sam to prihvatiti ali nisam mogao. To me uvijek razbjesnilo i kad bi na tu temu rekao ma i jednu riječ, nastala bi velika svađa."

Ne znajući zašto, Heike je poželjela braniti mrtvu Katharinu. "Mislim kako bi mogao biti i samokritičniji."

"Ono što nekom strancu lako možeš dopustiti, jednostavno ne možeš podnijeti kod vlastite žene. Sve to uzrokovala je činjenica na koju nismo mogli utjecati. Katharina je pod svaku cijenu htjela imati dijete, ili preciznije, djecu. I ja sam to želio iako ne pod svaku cijenu.

Mislim da se može živjeti i bez djece. Njezina je čežnja za djecom postala opsesivna, izgubila je sve kriterije i više nije suvislo ni mislila ni djelovala."

"Zašto nije uspjela zanijeti?"

"Sam Bog zna. Trčala je od jednog ginekologa do drugog, obavljala temeljite pretrage i uvijek slušala istu dijagnozu: 'Draga gospođo, tjelesno vam ništa ne nedostaje. Vaša neplodnost uzrokovana je psihosomatskim smetnjama. Savjetujem vam strpljenje, strpljenje i opet strpljenje.'"

Pogodio je o čemu je razmišljala. "Misliš li da sam ja bio uzrokom, varaš se. Naravno i ja sam morao na pretrage; jednom, pa zatim posve nepotrebno, još jednom. Moji cijenjeni spermiji su prebrajani i ispitani te je utvrđeno da su jaki i dovoljno brojni. Mogu ti dati pismeno svjedočenje."

Morala se nasmijati. "Nije potrebno. Vjerujem ti na riječ." Ponovno se uozbiljila. "Kako niste došli na pomisao da usvojite dijete?"

"Razmišljao sam o tome, ali Katharina to nije htjela ni čuti. Nije to isto – sama mi je htjela darovati dijete. Tako je brojale plodne i neplodne dane, mjerila temperaturu kako bi odredila pravi trenutak za oplodnju i tada sam morao ja nastupiti, svejedno jesam li to tog časa želio ili ne. Osjećao sam se poput rasplodnog bika."

"A potom nada ako menstruacija zakasni", rekla je Heike suosjećajno, "i razočaranje kad ju dobije."

"Ti to možeš zamisliti?" upitao je iznenađen.

"Nije preteško. Moralo joj je biti strašno, a naravno i tebi."

"Bilo je grozno, ali kad se dogodila prometna nesreća ... Zabila se autom u brijest – ne, nije to bilo samoubojstvo. Cesta je bila skliska, policija je pronašla tragove kočenja no previše je pila. Znaš li što sam osjetio kad sam primio vijest?"

Heike nije željela ništa odgovoriti.

"Olakšanje – beskrajno olakšanje što je mukama kraj." "To je razumljivo. Ne moraš si to predbacivati."

"No taj osjećaj nije dugo trajao. Počela mi je užasno nedostajati. Naše svađe, njezine depresije, njezino očajavanje, sve je to postalo dio mog života, tako da mi nakon što je umrla ništa više nije ostalo.

Osjećao sam veliku prazninu, pao sam, takoreći, u neku mračnu rupu. Ništa više nije imalo smisla." Uspravio je ramena. "Oprosti što ti dosađujem s tim glupostima. Prošlo je već puno vremena, no trebalo mi je skoro dvije godine da to prebrodim."

Stavila je ruku na njegovu nogu. "Drago mi je što si mi to ispričao", samo je rekla.

Dugo im jelrebal da se vrate uobičajenom razgovoru.

Posljednji tjedan u godini Heike i Heidi provele su, iako na poslu, ugodno. Bilježile su imena i želje nazivatelja, obavljale same što su mogle i imale puno vremena za priče uz kavu.

Čim su se svi vratili s kratkog dopusta, a Verena Kramer s bračnog putovanja, ponovno se sve zahuktalo. Heike, koja više nije išla u školu, trčala je od tajnice do asistentice promidžbe i pomagala im koliko je mogla.

Početak veljače došla je vijest od Industrijske i trgovačke komore da je Heike na pismenom ispitu postigla sto bodova, dakle položila s čistom peticom te je prema tome bila oslobođena naknadnih ispita. Nije to bio uspjeh samo za nju nego i za njezinu mentoricu i za agenciju. Heike i Heidi Muller su se veselo zagrlile i čestitale jedna drugoj. Termin za usmeni ispit bio je petog ožujka, ali toga se Heike nije ni najmanje plašila.

Pismo Industrijske i trgovačke komore odnijela je brzo na kat gdje su stolovali šefovi. Najprije ga je pokazala Marcelli Olpen. Šeficu su se ocjene i pohvala dojmile pa joj je primjereno čestitala.

"Pokazat ću ga i ostalima", obećala je. "Kladim s? Ha će se svi radovati."

Na hodniku je srela Urbana Hanslika. U žurbi se skoro sudarila s njim. Brzo se ispričala.

"Što se događa s tobom?" pitao je neljubazno. Obavijestila ga je blistajući o rezultatima ispita.

"Pa da, zbog toga si možeš više uobražavati nego zbog narudžbe od 'Naturame'", komentirao je hladno.

"Kako se uzme", rekla je bezazleno. "Njega si samo iskoristila."

Heike se zaprepastila; kao da ju je neko lupio šakom u lice. Potrajalo je dok je opet došla do glasa. "Kako možeš tako nešto reći!" vikala je.

"Hej, ne tako glasno. Nas dvoje znamo što se dogodilo, no ostalih se to ne tiče."

Razum joj je govorio da iz njega govori samo povrijeđena taština no unatoč tomu u njoj je kuhalo od bijesa. "Ti kicošu!" vikala je. "Ti bezobrazni kicošu!" Nehotice je podigla šaku prema njemu.

Zgrabio ju je za ručni zglob. "Tvoja je metoda posebna", izjavio je cereći se, "pitanje je samo kako bi ti se svidjelo biti na raspolaganju svakom klijentu? Koliko te poznajem vjerojatno ti ne bi smetalo."

"Još jednu riječ i žalit ću se", zaprijetila je.

"I ne pomišljaš to napraviti. Ili možda hoćeš da svi saznaju kakva si?"

"Ispričat ću što si mi učinio!" "Smiješno. Nitko ti neće vjerovati."

Pokušala se osloboditi no čvrsto ju je držao. Svom snagom gaje udarila u nogu. Jauknuo je i pustio ju.

"Oh, ipak!" Rekla je to opasno tihim glasom. "Pošto si bio tako glup i sve ispričao Gušu Georgiju, sada imam i svjedoka. Čuvaj se! Ako me još jednom uvrijediš ili me pokušaš klevetati, vratit ću udarac."

Nestalo je njegovog cerenja, srušio se i tako skrhan pružao bijednu sliku. Nije to bilo zbog noge koja ga je boljela već zato što je znao koliko je prijetnja ozbiljna.

Drugog veljače Heike je napunila dvadeset godina. U agenciji su svi bili previše zaposleni da bi se toga sjetili. Heike bi i sama zaboravila svoj rođendan da nije dobila podeblje pismo od oca i kartu od majke. Gus Georgi nije znao za njezin rođendan. Otputovao je u Valenciju na Međunarodni sajam igračaka. Nije mu ništa rekla ne želeći da zbog nje mijenja svoje planove.

Jedini joj je čestitao vjerni Daniel. Kad je nazvao bila je kod Verene Kramer. Bile su zaposlene promidžbenom kampanjom za 'Naturamu'. Dogovorili su se da izađu u jedan dobar lokal u središtu grada.

Proveli su zajedno nekoliko ugodnih sati. Darovao joj je srebrnu tabakeru s ugraviranim velikim 'B', koja joj je pasala uz gumbice za manšete. Kad nije htjela prihvatiti, rekao je: "Što će to meni? Uopće ne pušim."

"Ni ja. U svakom slučaju još nikada nisam kupila cigarete."

Poljubila ga je u obraz. "Vrlo je lijepa."

Račun je bio prilično visok i ona je ustrajala da plati. "Moj je rođendan i moj poziv", podsjetila gaje, "a to je najmanje što mogu učiniti za tebe. Nitko mi nije toliko pomogao kao ti."

Još dok je to govorila shvatila je kako to nije posve točno. Ne treba li Gušu Georgiju zahvaliti i više nego bratiću? No Daniel to nije morao znati.

Heike je, kao što je bilo za očekivati, sjajno položila usmeni ispit u impresivnoj zgradi Industrijske i trgovačke komore. Ipak je bila malo uznemirena kada je prozvano njezino ime i kada se u jednostavno uređenoj dvorani našla nasuprot osmorice muškaraca u odijelima i kravatama. No kada je shvatila kako samo jedan od njih ispituje ohrabrila se. Bio je to debeli ćelavac koji je izvukao iz nje sve što je znala o promidžbi. Heike je, s pravom ili ne, imala dojam kako se ni on sam u tome baš ne snalazi. U svakom slučaju govorila je kao navijena.

Dvadeset minuta kasnije u ruci je držala diplomu.

Kada se potom pojavila u agenciji, Marcella Olpen ju je zamolila da sjedne za pisaći stol nasuprot njezinom. "Mislím", rekla je, "da bi morali porazgovarati o vašoj budućnosti, Heike."

"Dobra zamisao." Heike je skupila noge i čekala.

"Dokazali ste da vas zanima promidžba i nesumnjivo posjedujete određene sklonosti za to. Kao što znate, mi u kući nemamo slobodnih radnih mjesta na promidžbenom odjelu, pa smo se sastali i dogovorili kako vam možemo pomoći."

Marcella Olpen je napravila stanku očekujući Heikinu zahvalnost. No ona nije rekla ni riječ znajući da je agencija sigurno radila u svoju korist a ne, barem ne u prvom redu, zbog pomoći njoj.

"Složili smo se da otvorimo radno mjesto za vas. Zaposlili bi vas kao drugu asistenticu. Kako vam se to sviđa?"

"Zvuči dobro."

"Ubuduće ćete raditi zajedno s gospođom Kramer, kao što ste i do sada već radili, no očekujemo da ćete i dalje pomagati gospođi Muller."

"Što će imati prednost?"

"Ovisi. Uskakat ćete ondje gdje ćete biti potrebni."

'Nitko ne može služiti dvojici gospodara', prošlo joj je kroz glavu, no ipak je rekla: "Mislim da će to nekako ići."

"Predvidjeli smo mjesečnu plaću od tisuću maraka neto."

To je bilo manje nego je Heike kao izučena trgovkinja mogla tražiti u nekom drugom poduzeću.

Marcella Olpen je lako pogodila njezine misli. "Ne smijete postavljati prevelike zahtjeve", upozorila ju je. "Nemate izobrazbu za asistenticu promidžbe. Sada takoreći počinjete drugu izobrazbu i to nas stoji, prije svega gospođu Kramer, vremena i novca."

Heike to doduše nije tako vidjela, no nije se htjela suprotstavljati, jer joj je ponuđeno mjesto koje je htjela. To je bilo glavno. Sama će već pronaći sredstva i načine za poboljšanje svojih financija. "Pristajem."

Marcella Olpen se digla i pružila joj ruku preko stola. "To je dobra odluka, gospođo Romer. Čestitam."

Smiješeci se Heike je uzvratila stisak ruke. "Puno hvala."

'Samo kad bi bila malo manje škrta!' mislila je. No znala je da gospođa Olpen vjerojatno nije kriva za tu bijednu ponudu već muški dio uprave. Pokazat će im kako ne mogu bez nje.

Za Heike se u biti nije ništa promijenilo, osim što su je na poslu oni s kojima nije bila na ti zvali 'gospodo Romer'. Posao joj je ostao isti. Bila je ipak ponosna što je od svih praktikanata jedino ona dobila posao. Svi su drugi – uključujući i Nathana – otpušteni i primljeni novi.

Daniel se veselio s njom, Gus Georgi je bio ponosan na nju dok su roditelji to prihvatili kao samo po sebi razumljivo.

Ujak Bethke ju je potapšao po ramenu. "Nastaviš li tako isplatit ću ti nasljedstvo prije nego je određeno testamentom."

Zahvalila se zadovoljna. 'Zar on ne zna da mi više ne treba?' pitala se. 'Izgleda da su bankari diskretniji nego što sam mislila'.

Odlučila je ponovno špekulirati ali oprezno, bez Danielovih savjeta i uz pomoć gospodina Kaltenbacha. Katkad je izgubila nešto novca, no obično je dobivala. To joj je pricinjavalo veliko zadovoljstvo ali je bila prisiljena dobro pratiti tečajevne dionice.

Još prije nego je postala asistentica promidžbe, zajedno s Verenom Kramer – bez nje to sigurno ne bi uspjela – namamila je u Frankfurt trideset i dva novinara, otpremila ih u Geisenkam i priredila za njih zabavni vikend. Ubrzo su se uz oglase u raznim novinama pojavili i članci. Promidžba je imala uspjeha, 'Naturama'je mogla povećati proizvodnju i zaposliti još ljudi. Gus Georgi je ipak morao nabaviti i poneki automatizirani stroj. Za jesenje planiran novi promidžbeni pohod.

Taj je uspjeh učvrstio vezu između Heike i Guša. Bila je svjesna njegove muževnosti i pouzdanosti – više ju nije podsjećao na Kaspera. Kada je govorio o svome braku osjećala je kako je, unatoč katkad ciničnom humoru, bio još vrlo ranjiv.

Vodio ju je svuda sa sobom, u Iffezheim na konjske trke, u operu ili kazalište, a zajedno su se pojavljivali i na svim primanjima na koja je bio pozvan. Kada se razgovaralo o promidžbi Heike se uključivala s oduševljenjem koje je djelovalo zarazno. Uspjela je navesti nekoliko poslovnih ljudi da stupe u kontakt s 'p. & c' što je rezultiralo novim narudžbama.

Verena Kramer je u travnju zatrudnjela. Patila je od jutarnjih mučnina tako daju je Heike prije podne morala mijenjati. Nakon nekoliko tjedana ponovno se dobro osjećala i tek je u osmom mjesecu trudnoće uzela dopust.

"Mogla bih još raditi", objašnjavala je, "jer se izvrsno osjećam, no izgled mi to više ne dozvoljava. Još malo i bit ću široka poput bačve a ne mogu podnijeti da mi se smiju."

Tako je Heike u studenom uselila u ured Verene Kramer i posve samostalno obavljala poslove asistentice. U međuvremenu se toliko uhodala u posao da se rijetko događalo da Marcellu Olpen mora moliti za savjet ili pomoć. Odobrili su joj – nerado, kako joj se činilo – i prvu povišicu.

Heike se navikla svakodnevno pratiti tečajevne na burzi. Nije to radila samo radi osobnog zadovoljstva već, ukoliko se radilo o dioničkim društvima, kako bi utvrdila bonitet klijenata. Primijetila je

tako kako se dionice tvrtke 'Bender AG', najvažnijeg poslovnog partnera agencije, prodaju po izuzetno niskim cijenama.

U prvi mah vjerovala je kako se radi o prolaznoj krizi ali kako ni u predbožićno doba tečaj nije bitnije porastao, zabrinula se i nazvala Daniela.

"Nešto više nego znaš ne mogu ti ni ja reći", izjavio je mladi bankar, "no sigurno su u gubitku."

"Gospode Bože, uz svu promidžbu koju radimo za njih."

"Što još jednom dokazuje kako promidžba ne može sve spasiti."
"Kako se to moglo dogoditi? S njihovim je proizvodima sve u redu."

"Greška u rukovodstvu ... ne znam."

Heike je bila potresena. Shvatila je kako u agenciji nitko osim nje ne zna za tu krizu. Barem bi Urban Hanslik, koji je prijateljevao s mladim Hubertom Benderom i već godinama bio zadužen za tu tvrtku, morao to znati.

Treba li ga opomenuti u četiri oka? Ne, to ne bi ništa pomoglo. Ne bi ju shvatio ozbiljno budući je bio sklon unaprijed odbiti svaki njezin prijedlog ili ga prihvatiti tek nakon uvjeravanja i nagovaranja ostalih.

Heike je nakanila mimo promatrati kako srlja u propast. Bila je uvjerenjena kako će još i uživati jer mu je svim srcem željela sve nevolje na svijetu.

No ovaj put se nije radilo samo o njemu već i o agenciji. Heike je odlučila ispitati sve sporazume i ugovore između 'Bender AG' i 'p. & c.', a pošto je još uvijek radila i u administraciji imala je pristup čitavoj dokumentaciji. Ono što je otkrila bilo je gore nego je mislila.

Na sljedećem sastanku – radilo se o takozvanom 'malom' sastanku na kojem su sudjelovali samo Hanslik, Gamer, Prokofiew, Olpen i Heike – javila se za riječ.

"Pretpostavljam", rekla je mimo, "daje netko primijetio kako je financijsko stanje naše najveće mušterije jako loše."

Urban Hanslik je odmah skočio. 'Kao da ga je netko ubo u stražnjicu', pomislila je Heike. "Što se to tebe tiče!?" urlao je.

"Tiče se svih nas", mimo je uzvratila.

"Potpuno se slažem s tobom", izjavio je Gamer. "Je li to doista točno?" pitala je Marcella Olpen.

"Nažalost, da", odgovorila je Heike. "Raspitala sam se..." Nije uspjela dovršiti.

"Što si ti?" vikao je Urban Hanslik. "Što si ti dopuštaš? Bender je moj klijent."

"Pitanje je, je li on uopće nečiji klijent. Dopusti mi konačno da završim, Urbane! Poslovni su odnosi na više nego klimavim nogama. Posljednji ugovor zaključenje prije više od dvije godine."

"Ali Bender je uvijek plaćao."

"Jedan obrok na početku godine. Od tada više ništa, a mi i dalje radimo za to dioničko društvo kao da imamo ugovor, a u stvari nemamo ništa."

"Postoji nešto što se zove običajno pravo, o čemu ti naravno nemaš pojma. Bender mi je dao riječ."

"Neka ti da napismeno!"

"Jesi li poludjela?" Urban Hanslik je jako pocrvenio. "Umišljaš kako mi možeš naređivati? Baš ti?"

Heike je zašutjela. Rekla je što je bilo za reći. Sada su se drugi morali suočiti s posljedicama. To više nije bila njezina stvar.

"Iznimno mislim kako je gospoda Romer u pravu", sve je iznenadio Prokofiew. "Moramo srediti tu priču, Urbane, i to jako brzo."

"Hubert Bender mi je prijatelj."

"Tim više", oglasio se Gamer. "U tom će ti slučaju biti lakše razgovarati s njim."

"Tražite od mene da mu uperim pištolj u čelo? Baš sada kad mu se tvrtka nalazi u teškoćama?"

"To dakle priznaješ?" pitala je Olpenova ne skrivajući čuđenje. "Dođavola, da! Svatko u branši to zna. Ne treba me na to upozoravati nekakva pišuljica."

"Urbane, molim te!" opomenula ga je Marcella Olpen. Heike je s ljubaznim smiješkom primila uvredu.

"Bender se trenutačno bori s problemima", izjavio je Hanslik, "i to je sve. Sigurno će prevladati krizu i onda će platiti. Plaćao nam je sve te godine, ili možda nije? Doći mu sada s potraživanjima najgore je što možemo napraviti. Riskirali bi da ga ugušimo."

"Uopće se ne radi o tomu", javio se Peter Prokofiew. "Spremni smo odgoditi plaćanje." Pogledao je ostale. "Mislim da dijelite moje mišljenje?" Budući da se nitko nije protivio, nastavio je: "Mi želimo potvrdu prava."

"Imat ćete!" Hanslik je podigao sa stola fascikl i ponovno ga bijesno bacio natrag.

"Što prijetim bolje."

Heike nije zažalila što je osramotila Hanslika. Naprotiv. Uživala je, iako joj to nije bio primarni cilj. Htjela je samo upozoriti partnere na opasnost i iskreno se nadala kako je u tome uspjela.

Urban Hanslik nije dobio potpis Huberta Bendera. Heike, naravno, nije računala s tim kako će on dojuriti u njezinu sobu s ugovorom. No, u međuvremenu je bila vrlo blizu rukovodstvu, i sigurno bi znala da se to dogodilo.

Nešto kasnije ustvrdila je na svoje iznenađenje kako je porasla cijena dionica tvrtke 'Bender Elektronik', doduše ne puno ali ipak; naizgled im je krenulo nabolje.

Ponovno je Heike nazvala bratića i zamolila ga je za objašnjenje. "Skoro je sigurno da će 'Bender' kupiti neka sjevernoamerička tvrtka", rekao je. "Pričekaj, pogledat ću. To je 'Belman & Brothers Cooperation'. Možeš još uskočiti ako želiš."

Zvučalo je primamljivo, no Heike je smatrala kako je nemoralno špekulirati protiv dobrobiti tvrtke u kojoj radi.

"Ne, hvala," rekla je, "tako tvrdokorna ipak nisam. Znaš, 'Bender' je naš najbolji klijent." "Mogu samo reći: Pazite!"

Heike nije znala što bi napravila. Pravodobno je upozorila partnere, pa se nije usudila više ništa poduzimati. Osim toga, sigurno je već bilo prekasno za zaštitne mjere.

Kao i svakog jutra, sišla je dolje da pomogne Heidi oko razvrstavanja pošte koju je potom podijelila po sobama.

"Dobro jutro, gospodo!" pozdravila je ušavši u radni prostor Hanslika i Gamera.

"Dobro jutro, šećeru!" odvratio je Gamer cereći se. Zahvalio je kad mu je dala mapu s pismima.

Urban Hanslik ju nije ni pogledao; bio je zadubljen u novine.

Oklijevaći je stajala još neko vrijeme razmišljajući ne bi ipak načela vruću temu.

Učinio je to sam Hanslik. "Tvrdiš da pratiš burzu?" pitao je pomalo likujući.

"Da. Svakako."

"Nisi primijetila da Benderovi tečajevi rastu?" "Jasno da jesam."

"Onda ćeš priznati kako su tvoje zloguke glasine bile najveća glupost."

"Tečajevi rastu", objasnila mu je Heike kao malom djetetu, "jer se računa da će 'Bender Elektronik' kupiti neki američki koncem."

Na trenutak se zabezeknuo ali se brzo pribrao. "Pa što onda. U tom smo se slučaju riješili briga."

"Jesi li doista tako naivan, ili samo ne želiš vidjeti istinu?"

"Ovo posljednje je točno", ustvrdio je Gamer. "Hanslik je veliki vizionar u svom poslu."

Heike se okrenula prema njemu. "Onda barem ti shvaćaš na što mislim?"

"Ako je točno to s američkim koncernom." "Mogli ste se raspitati kao i ja."

"Zašto? Ta ti si naš stručnjak za bankarske poslove", rugao se Gamer.

"Nema razloga za šalu", prigovorila mu je. "Benderovi će se naravno lijepo izvući ako prodaju tvornicu, i svejedno im je hoće li ostati u rukovodstvu tvrtke ili će dobiti otpremninu, no što će biti s našom agencijom? Ne mislite valjda da će nas Amerikanci preuzeti."

"Zašto ne?" pitao je izazovno Urban Hanslik.

"Jer nas ne trebaju. 'Belman & Brothers Cooperation' – tako se zovu – ili surađuju s nekom velikom američkom agencijom ili imaju vlastiti odjel za promidžbu. Zar vam to nije jasno?"

"Valjda ti to najbolje znaš", zlobno je primijetio Urban Hanslik. Heike se okrenula na peti i napustila sobu.

Ostali nisu bili tako neuviđavni kao Hanslik i Gamer – ukoliko se njih dvojica nisu samo pravili blesavi, kako ne bi morali priznati u kakve je nevolje zapala agencija. Prokofiewa i Marcellu Olpen jako je uznemirio razvoj stvari. Održali su tajni sastanak kojem Heike nije mogla prisustvovati. Pretpostavljala je kako će sve pokušati ne bi li u posljednjem trenutku spasili što se spasiti može.

Dogodilo se onako kako je Heike i predvidjela: 'Belman & Brothers' su preuzeli 'Bender Elektronik' ali ne i agenciju 'panem & circenses'. Heike nije bila posebno ponosna što je to predvidjela jer je smatrala kako je to mogao pretpostaviti svaki razumni čovjek.

Agencija nije time izgubila samo najboljeg klijenta nego se morala odreći i naknade za svoje troškove. 'Belman & Brothers' su smatrali

posebno milošću svoju spremnost da nadoknade stvarne troškove za oglase, plakate i promidžbene spotove.

Marcella Olpen, Peter Prokofiew i Philip Gamer brzo su se složili da Urban Hanslik sam snosi krivnju za ovaj neuspjeh. Uzalud se pokušavao braniti, ostao je potpuno sam.

Prokofiew je predložio da se gubitak odbija od novca koji je Hanslik uložio u agenciju. Olpen i Gamer su to smatrali sjajnom idejom i s olakšanjem pristali.

Urban Hanslik se svom snagom tome opirao, no na kraju je shvatio kako su svi protiv njega.

Konačno se predao i povukao iz agencije.

"U oblaku smole i sumpora", komentirala je Heidi Mu'ller, kad je ispraznio svoj stol i, ne oprostivši se ni s kim, napustio kuću sa staklenom kupolom.

Heike je znala da je uništen, nezavisno od toga kako će na sudu završiti sukob oko novca. U svakom slučaju gotovo je s njegovim bonitetom u struci.

Nitko se nije začudio kad se ispostavilo da će promidžbu za 'Belman & Brothers' raditi čuvena američka agencija 'Procter & Gamble'. Bilo je pitanje samo hoće li 'p. & c' pozvati na suradnju.

Jednog se dana u agenciju javio neki Amerikanac i preostala tri partnera sastala su se njim u konferencijskoj dvorani. Pregovarali su satima. Heike, isključena iz svega, napeto je čekala rezultat jer je ipak imala pravo znati što se događa.

Napokon su ju pozvali. Prokofiew i Gamer su već izašli kad je ušla u konferencijsku dvoranu. Za dugačkim stolom sjedili su samo još Marcella Olpen i njegovani gospodin pedesetih godina kojeg je gospoda Olpen predstavila kao Franka Petersena.

"Gospodin Petersen želi razgovarati s vama, gospođo Romer." Marcella Olpen je ustala. "Ostavljam vas same."

Heike i Amerikanac su se ispitivački gledali. Osjećala se vrlo sigurnom u snježnobijeloj bluzi sa srebrenim gumbima. Amerikanac joj se činio simpatičnim. Plava boja njegovih očiju djelovala je izbljedjelo kao u mornara koji je stalno izložen vjetru i oluji, a plava kosa imala je srebrnkasti odsjaj. Nije se smiješila ne želeći da izgleda kako mu podilazi.

"Heike Romer", ustvrđi mekim glasom, "Sjednite, molim vas." Heike se spustila na stolac gospođe Olpen.

"Upoznati ste s događanjima u agenciji?"

"Da."

"Predložili smo da se agencija pripoji nama. Vi znate što to znači?"

"Kapital, sigurnost, veće narudžbe."

"Vrlo dobro, a što ne ide u prilog prihvaćanju naše ponude?"

"Agencija bi izgubila samostalnost."

"Točno. Kako bi vi odlučili?"

"To ne ovisi o meni. Ja ne glasujem."

"No zacijelo imate svoje mišljenje. Recite mi ga."

"Ne znam. Morala bih dobro razmisliti. Agencija je trenutačno pogođena istupom Urbana Hanslika i financijskim gubitkom, što nije povoljan trenutak za pripajanje."

"Upravo sada vam je potrebno spasonosno sidro."

Bilo je u velikom iskušenju laskati gospodinu Petersenu, ali se ipak odlučila suprotstaviti. "Agencija ne treba spasonosno sidro, jer ima dovoljno narudžbi za sljedeću godinu, pa čak i za kasnije. Pitanje je samo koliko je još samostalnosti, ustrajnosti i stabilnosti ostalo kod rukovodstva, što je zacijelo različito kod svakog od troje partnera."

"Vi bi se, dakle, borili?"

"Ne bih se dala ni na što prisiliti."

Prvi put se nasmiješio. "Mogu biti sretan što mi niste partner u pregovorima."

"Uz sve, borba pričinjava i zadovoljstvo."

"Kad je čovjek mlad poput vas, posve sigurno." Prebirao je po hrpi papira što se nalazila pred njim na stolu. "Rekli su mi da ste predvidjeli propast tvrtke 'Bender AG'. Kako ste došli do toga?"

"Pratila sam događanja na burzi. Mislim da to spada u posao agencije, jer se promidžba ne može promatrati odvojeno od poslovnog svijeta. Ona je njegov dio."

"Primjećujem kako nisam dobro obaviješten o vama. Kako bi vam se svidjelo raditi za 'Procter & Gamberl'?"

Prkosno je podigla bradu. "U New Yorku?"

Nasmiješio se još jače. "Da, točno, u New Yorku. Nadam se kako niste vezani za Frankfurt?"

"Jesam," rekla je te brzo dodala, "ali mi je New York važniji."

"To mi je drago čuti. Ponudit ćemo vam ugovor, recimo na jednu godinu, koji će se, naravno, nakon isteka moći produžiti. Nabavit ćemo vam radnu dozvolu, čuvenu zelenu kartu znate već, a pobrinut ćemo se i za stan."

Heike nije mogla vjerovati svojim ušima. Ipak je oklijevala: "Ne mogu jednostavo 'p. & c' ostaviti na cjedilu."

"Bez brige. Odluku prepuštam vama. Vaš prelazak ne bi se dogodio za nekoliko dana nego otprilike za pola godine, do tada će se vratiti vaša prethodnica ili će se izučiti netko drugi."

To je bila kap gorčine u čaši radosti. 'Dakle sve je dogovoreno', pomislila je ali je mudro šutjela. Samo je rekla: "Pa sjajno, jedva čekam".

Ustali su i Frank Petersen joj je čvrsto stisnuo ruku. "Ugovor ćemo napraviti sljedećih dana. Sada ćemo se ovdje viđati češće."

Gus Georgi još nije ništa znao o tome jer je bio na službenom putu. Heike ga je pokušavala dobiti u hotelu, no nije uspjela. Uvečer, kada je vjerojatno imao vremena, nije ga mogla nazvati jer nije imala telefon. Očekivala ga je u petak navečer.

Odmah poslije posla otišla je u njegov stan. Iako se još uvijek ustezala preseliti k njemu, obično ga je tamo dočekivala kad se vraćao s puta. Prenijela je u njegov ormar i nešto odjeće tako da se mogla obući za večernji izlazak ili ujutro za posao.

Obično je uživala u njegovom stanu: kupaonica, veliki televizor, stereo uređaj. Danas je nemirno trčkarala po stanu i samo da joj brže prođe vrijeme slagala mu pulovere, rupčice i košulje.

Kako će mu reći za New York? Kako mu objasniti koliko to želi? To je značilo napustiti ga, a on to nikako nije zaslužio. Sigurno će ga boljeti pa se osjećala grozno što mu mora nanijeti bol.

Nije li i nju boljelo? Boljelo je, više nije mogla zamisliti život bez njega. Katkad joj se činilo da ga voli.

Zašto se onda rastajati? Nije li ugodnije i jednostavnije ostaviti sve po starom? U agenciji bi sigurno prešli preko toga što je previsoko ciljala. Svima bi dokazala kako nije ni arogantna ni uobražena. Sigurno bi u tome uspjela.

No odreći se New Yorka? Života u gradu koji ju je, otkad pamti, privlačio magičnom snagom?

Heike je bacila pogled na sat koji joj je darovao prošlog Božića. Imala je još dovoljno vremena za kupanje.

Ležala je zatvorenih očiju u kadi, ogrnuta bijelom pjenom, opuštajući se i sanjareći, kad je čula otključavanje vrata. Trgnula se, pomislila da izađe iz vode, no onda se predomislila.

"Heike!" čula je kako zove. "Dobra večer, draga! Stigao sam."

Zatim je u kaputu i šeširu na glavi nahrupio u kupaonicu. "Ah, ovdje si!"

Nasmiješila mu se. "Nisam mislila da ćeš već ..." "Došao sam prerano? Lijep doček, moram priznati."

"Dobro znaš da nisam tako mislila." Htjela je izići iz kade. "Ne izlazi, ostani. Dolazim k tebi."

Kaput, šešir, cipele, vesta, košulja i hlače poletjeli su u kut. Na trenje pomislila kako će sve to poslije morati skupljati. Pustila je vruću vodu i čekala ga. Tijelo mu je djelovalo mlađe od lica, onako mišićavo i vitko, glatke kože.

Kad je ušao u kadu voda se prelila preko ruba. Nisu se obazirali na to, šalili su se, igrali i voljeli. Ni na tren nije uspjela zaboraviti kako će ga morati ostaviti.

"Što je s tobom?" htio je znati. "Tako si zgrčena." "Ah, dragi, imam ti toliko toga reći."

"To ćemo na suhom."

Izašao je iz kade, pružio joj ruku, privukao k sebi njezino mokro tijelo, čvrsto je držao i nježno ljubio. Obrisali su jedno drugo.

Malo poslije u kaminu je već gorjela vatra a oni su, samo u ogrtačima, sjedili ispred, ugodno opušteni na debelom pokrivaču i hrpi jastuka. Pili su Armagnac iz boce koja im je stajala na dohvat ruke. Zapalio je cigaretu, stavio joj među usne i potom i sam zapalio.

"Dakle, počni! Pričaj!"

"Tako na zapovijed", bunila se, no onda su navrle riječi. Ispričala mu je sve o kukavnom odlasku Urbana Hanslika.

Gus ju je slušao zatvorenih očiju. "Uspjelo ti je dakle? Uništila si ga?"

"Ne, uopće nije bilo tako. Razmišljala sam o tome. Za sve je sam kriv. Za sve. Zapravo ja nisam ništa napravila, jer bi mu se isto dogodilo i bez mene."

"No nije bilo bez tebe. Naprotiv, ti si to prilično ubrzala."

"Da, znam. Osjećala sam da to moram napraviti. Nisam se baš time proslavila, ali najljepše u svemu je ..." oklijevala je to reći,

"... što sam dobila ponudu od agencije 'Procter & Gampel'. Za NewYork."

Ugasio je cigaretu u bakrenoj pepeljari. "Prihvatit ćeš?" "To je izazov i velika prilika."

"Svejedno ti je što će biti s nama?"

"Ne, Gus, ne smiješ tako govoriti. Ne smiješ to ni pomisliti. Prokleta će mi teško pasti napustiti te."

"Onda nemoj!"

Toplo ga je pogledala. "Bojim se da ne mogu drukčije."

"Tako? Ne možeš?" Uzeo joj je cigaretu iz ruke i bacio u bukteći plamen. "Sad ću ti pokazati što ja mogu." Zgrabio ju je i privukao k sebi, snažno i bez nježnosti. Čaša koju je držala razbila se o kamin. Prestrašena, vidjela je da je opet pun požude.

"Ti, mala beštijo!" šaptao je hrapavim glasom. "Priznaj da si beštija."

"Nisam."

"Jesi. Ponovi za mnom: 'Ja sam beštija!'" "Neću!"

"Uništila sam Urbana Hanslika!" "Ne, nisam!"

Jako se prestrašila vidjevši u njegovim crnim očima plamen ljutnje, bijes oluje. Čvrsto ju je držao i tresao. "Priznaj!"

"Osvetila sam se", jecala je. "Željela sam se osvetiti; on je to zaslužio. Ne kajem se! Sretna sam što sam ga uništila!"

"Tako je dobro! Samo govori." Prodro je u nju; još ga nikada nije tako jako osjetila.

"Mrzila sam ga ... oh, kako sam ga jako mrzila! Željela sam ga ubiti... i dotukla sam ga!"

Strast ju je nadvladala, neka do tada nepoznata strast. Njezina se utroba zgrčila i tren kasnije eksplodirala. Osjećala se izbačenom iz vremena i prostora. Klonula je.

Kad je prošlo, drhtala je cijelim tijelom. Čvrsto ju je držao i nježno milovao.

Zubi su joj cvokotali. "Je li to ... orgazam?"

"Izgleda baš tako."

"Oh, Gus", pripila se uz njega, "mislim da te volim."

"Onda se udaj za mene."

"Možda bih doista trebala", reče i brižnu u plač. Njihao ju je u naručju poput uplašenog djeteta.

"Da, trebala bi."

"Ali Gus, zar ne razumiješ ..." Nije mogla govoriti od jecaja.

"Naprotiv", rekao je razočarano, "razumijem. Ne želiš."

"Ne znam mogu li."

Ljubio joj je suze. "Nisam bio pošten. Nisam te to smio pitati. Pristaneš li sada nikada mi nećeš oprostiti."

Rukavima je obrisala suze. "Gus, sebi to nikada ne bi oprostila. To je sva istina. Volim te, sada to znam. No ljubav i sigurnost nisu to što tražim. Želim nešto drugo – želim više!"

"Čekat ću te", obećao je.

Uopće to nije registrirala. Beskrajno joj je laknulo što mu je rekla kako mora poći vlastitim putem.

KRAJ

MMXIII

Table of Contents

Marie Louise Fischer

Table of Contents

[Marie Louise Fischer](#)